

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ST. MONARCH'S
ACADEMY

MERCILESS

Saints

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

<http://www.kindle.smwbooks.com>

Sinopsis

Aziz Monarch Akademisi'nde ya bir avcı, ya bir piyon ya da bir avsınız. Burası en zengin rakip suç ailelerinin varislerinin yeraltı dünyası becerileri.

İttifaklar kurulur. Sadakat sahiplenilir. Aşk alınır.

Eğitimdeki en iyi koruyucu olarak, en iyi suikastçıyla eşleştirileceğim.

Çünkü ben yenilmezim, herkes benden korkar. O bile, Winter, Hemsley ailesinin mafya prensesi.

Gözlerinde korkuyla bana her baktığında, arzu bedenimi yakıp kavuruyor. Geri adım atmadığında, bu sadece heyecanın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

Winter'la antrenman yapmanın bir bedeli var. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok kendime mal etmek istiyorum.

Kan döküldüğünde Winter'ı korumak bana düşüyor ve bu da onu merhametime bırakıyor. Benim gibi bir avcı için mükemmel.

Ama korumam için ödemem gereken bir bedel var ve kabul edeceğim tek bedel onun bedeni, kalbi ve ruhu.

Sendikalar

Karakter listesi ve ne yaptıkları...

(Her kitapta tüm karakterlerden bahsedilmemektedir.)

KOLLAR

İş dünyası: Silah kaçakçılığı & Silah tüccarları

Cotroni Ailesi - Lucian Cotroni

Lucas Ailesi - Elena Lucas

Cabello Ailesi - Nicholas 'Nick' Cabello

Chen Ailesi - Dylan Chen

SUİKASTÇILAR

İş: Kiralık Silah (İzleme, Öldürme ve İmha Etme)

Koslov Ailesi - Alexei & Carson Koslov

Nero Ailesi - Riccardo Nero

Tao Ailesi - Jet Tao

Vincent Ailesi - Adrian Vincent

BRATVA

İş dünyası: Uyuşturucu, Silah ve İçki Kaçakçılığı

Cotroni Ailesi - Lucian Cotroni

Aulov Ailesi - Sergei Aulov Nicollaj

Ailesi - Marko Nicollaj

Ivanov Ailesi - Yuri Ivanov

KARTELLER

İş dünyası: Uyuşturucu ve İnsan Kaçakçılığı

Beuno Ailesi - Eduardo Beuno

Terrero Ailesi - Sonia 'Dehşet Kraliçesi' & Gabriella 'Dehşet Prensesi' Terrero

Ramos Ailesi - Alessandro Ramos

MÜŞTERİLER

İşletme: Elit Kişisel Koruma ve Koruma Vergisi

Lamas Ailesi - Hugo Lamas

Connors Ailesi - Paul 'Paulie' Connors

Vetrov Ailesi - Demitri & Damien Vetrov

Fang Ailesi - Megan Joe 'MJ' Fang

SMUGGLERS

İş dünyası: Hırsızlık ve Yasadışı Ticaret

Hayes & Koslov - Tristan Hayes & Alexei Koslov

Hemsley Ailesi - Winter Hemsley (Kan Prensesi) Blanco Ailesi - Vince Blanco

Yung Ailesi - Kim "Jack" Yung (Jack of all trades)

Aile Ağacı

Damien Vetrov

Demitri Vetrov
Kardeşim

Aile şirketleri: Vasiler. Baba:

Müteveffa

Amca: Michail Vetrov

Winter Hemsley

Patrick 'Pat' Hemsley
Baba

Lakapları: Kan Prensesi Kişisel

Muhafız: Cillian Byrne Kardeşi:

Sean Hemsley Anne: Öldü

Aile şirketi: Kanlı Elmas satıcıları.

Bölüm 1

KIŞ

Geçmiş - 13 Yaşında.

"Winter," diye sesleniyor annem mağazanın diğer tarafından, "buna ne dersin?"

Bakmakta olduğum bereyi bırakıp anneme yaklaşıyorum ve elinde tuttuğu cekete bakıyorum. "Bu pembe."

Dudakları sıcak bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Pembeyi seviyorsun."

"Artık değil." Onun yanından geçip ceket rafına gidiyorum ve siyah bir tane bulana kadar seçkiye göz gezdiriyorum. "Bunu daha çok beğendim."

Annemin gözleri hafifçe açılır. "Lütfen bana artık ergen olduğun için sadece siyah giymeye başlamayacağını söyle."

Ceketi raftan çıkarırken omuz silkiyorum. "Pembe çok kızsı. Siyah diğer çocuklara benimle uğraşmamalarını söyler."

Annem başını hafifçe sallarken bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Siyah olsun o zaman."

Sonraki bir saati kışlık gardırobum için alışveriş yaparak geçiriyoruz. Sadece siyahları, grileri ve beyazları seçiyorum, diğer renklerden kaçınıyorum ki annem bu durumdan pek memnun değil.

Yarın özel okula gideceğim ve her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Sadece on üç yaşında olabilirim ama ben bile ilk izlenimlerin çok önemli olduğunu biliyorum. Benim yaşımdaki çoğu kızdan daha küçük olmak beni zorbalar için kolay bir hedef haline getiriyor, bu yüzden

Okuldaki diğer kızlara benimle uğraşılmayacağını göstermek için elimden geleni yapacağım.

Korumalarımızdan biri çantaları arabaya götürürken, annem kolunu omuzlarıma doluyor. "Öğle yemeği için durmak ister misin yoksa eve mi gidelim?"

Babamı ve kardeşimi düşünerek, "Eve pizza götürebiliriz, böylece babam ve Sean da biraz yiyebilir" diye cevap veriyorum.

"İyi fikir," diye kabul ediyor annem, beni Pizza Hut'a doğru yönlendiriyor.

Annem sebzeli bir supreme seçerken, ben kendim için bir Hawaiian, babam ve Sean için de mega etli seçtim.

Siparişimiz hazır olduğunda, korumalardan biri, Patrick, kutuları taşıyor. Alışveriş merkezinden ayrılırken, yapmam gereken tüm paketlemeleri düşünüyorum. Şansımı zorlayarak anneme bakıyorum ve "Toplanmama yardım eder misin?" diye soruyorum.

Annem bana sırtıttı. "Tabii ki."

Arabaya doğru yürürken korumalarımız etrafımızı sarıyor. Bu çok alıştığım bir şey. Onları zor fark ediyorum.

"Yere yatın!" Cillian'ın bağırdığını duyuyorum, ama biz hareket edemediğimiz etrafımızda silah sesleri patlıyor.

Patrick pizzayı yere bıraktı ve silahını çıkardı. Annemin koluna uzanıyor ve annemin önünde ilerlemeye başladığında üzerimize kurşunlar yağıyor. Üç tanesi Patrick'e isabet ediyor ve ağzım bir çığlıkla açılırken gözlerim açılıyor.

Boynumdan delici bir acı geçiyor ve vücudunu benimkine doğru fırlatırken annemin feryadını duyuyorum. Annem beni tuttu ve yere doğru çekti.

Gözlerim silah seslerinin geldiği yöne doğru kayıyor ve Cillian'ın bize ateş eden adamları hepsi ölene kadar indirmesini izliyorum. Bu manzara beni dehşete düşürmeliydi ama tepki veremeyecek kadar şok olmuş durumdayım.

Cillian bana doğru koşuyor ve dizlerinin üzerine çökerek nefes alıyor, "Winter... Rose?"

Ancak o zaman annemin başının göğsümde durduğu yere bakıyorum. Saç çizgisinin hemen altındaki bir delikten alınına kan yayılıyor.

"Anne," diye inliyorum. Göğsümde acımasız bir sızı filizleniyor ve beni akıl sağlığımdan etmekle tehdit ediyor. Öldüğünü bildiğim halde yine de altından kalkmaya çalışıyorum ve omuzlarından tutarak onu sarsmaya başlıyorum. "Anne!" Vücudum sarsılırken dudaklarımdan panikle nefesler dökülüyor. "Anne!" Ağlıyorum, yıkıcı bir umutsuzluk iliklerime kadar işliyor. Histeri beni ele geçirirken çığlık atmaya başlıyorum.

Ölmüş olamaz. Annem değil.

Olamaz.

Nefes nefese kaldım, artık sağlıklı düşünemiyorum.

Cillian kolumu tutup beni annemden uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Hayır!" Ona bağıríyorum, annemle kalabilmek için kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum.

"Gitmeliyiz, ufaklık. Güvenli değil," diye tersledi beni.

"Hayır!" Annemi terk etmeyi reddederek tekrar çığlık atıyorum. Beyaz gömleğini kavrayıp parmaklarımı kumaşa geçirirken bakışlarım solgun tenini boyayan kana kilitleniyor.

Bu gerçek değil.

Sonra bir parça yanan kömür gibi içine batar.

Annem ld.

Alnımı annemin göğsüne koyduğumda ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarım gömleğine düşerken hıçkırıklar içimi parçalıyor.

Dakikalar nce, Rose Hemsley'in değerli küçük kızıydım. Dakikalar önce bana gülümsüyordu.

Dakikalar önce, beni her şeyden çok seven bir annem vardı.

Cillian aniden, "Kutsal azizlerin annesi," diye tısladı ve sonra beni yakaladı. Ayağa kalkarken beni havaya kaldırdı ve beni sıkıca tutarak arabaya doğru koşmaya başladı. Dayanılmaz bir kalp acısı içimi kaplarken ığlıklarım iniltiye dönüşüyor.

Annemle aramdaki mesafenin büyümeye devam edişini izliyorum. Bir rzgr esiyor, kızıl saçlarının bir kısmı yüzüne dökülüyor ve kana yapışıyor.

"Anne," diye feryat ediyor kalbim. Masumiyetim benden koparıldı ve dünyam şiddetli bir kargaşaya sürüklendi.

Cillian beni yolcu koltuğuna oturtuyor ve kapıyı çarparak kapatmadan önce emniyet kemerini takıyor. Arabanın n tarafına doğru koşmasını izliyorum. Direksiyonun arkasına tırmanıyor ve saniyeler sonra korkunç manzaradan hızla uzaklaşırken lastikler gıcırđıyor.

"Annemi bırakamayız," diye ağlıyorum.

Arabaya bir şey çarpıyor ve öne doğru sarsılıyor. Cillian küfredip ellerini sıktığında ığlıklarım daha da yükseliyor.

direksiyon simidinde.

Kurşunlar arabanın benim tarafına isabet etti ve dehşete kapılarak çığlık attım. "Yere yat, Winter!" Cillian bana bağıyor.

Titreyen parmaklarımla emniyet kemerini çözüyorum ve koltuktan kayıyorum. Arabaya daha fazla mermi isabet ediyor ve camlar kırılarak üzerime cam yağıyor.

Cillian arabayı yolda tutmak için elinden geleni yaparken, "Lanet olası piçler," diye homurdanıyor. Bir şey yine bize çarpıyor ve aracın ileri doğru sarsılmasına neden oluyor.

Cillian keskin bir virajı alırken, "Neredeyse geldik," diye kelimeleri gıcırdatıyor ve yolda kalmak için mücadele eden lastiklerin gıcırdamasına neden oluyor.

Cillian'a bakıyorum ve yüzüne derin çizgilerle kazınmış endişe içimde ciddi bir korku yaratıyor. Cillian'ı daha önce hiç korkmuş görmemiştim. O her zaman sakindi. Bana her zaman orantısız bir sırıtişla bakardı. Benim kişisel korumam olan Cillian her zaman orada, birkaç adım önümde yürürdü. Şimdi annemi öldüren canavarlarla aramda duran tek şey o.

Başka bir mermi dalgası arabaya sıçrar. Cillian ayağını pedala bastırırken bir dizi küfür savurur. "Yerde kal, ufaklık," diyor, nefesleri hızlanarak

Dudaklarını.

"Cillian," diye fısıldıyorum, daha yüksek sesle konuşmaya korkuyorum.

"Yerde kal," diye tekrarlıyor ve sonra araba savrulur durmadan önce bir şeye çarpıyor.

Silah sesleri o kadar yüksek ki, geriye sadece çınlama sesi kalana kadar kulaklarımı dolduruyor.

Cillian silahını kaptı ve kapıyı açtı. Arabadan dışarı fırlıyor ve bize saldıran adamlara ateş etmeye başlıyor.

Yerde duramayınca ayak boşluğundan sürünerek konsolun üzerinden sürücü koltuğuna geçiyorum. "Cillian," diye tekrar fısıldıyorum ve bu onun gözlerini bana çevirmesine neden oluyor.

Bana doğru koşarken her zamanki orantısız sırtışı yerine yüzünü buruşturan karanlık bir ifade beliriyor.

"Artık güvendesin." Ellerini kollarımın altından geçirerek beni arabadan çıkardı ve sonra benimle birlikte koşturaya başladı. "Yanımdayım, bebeğim. İyi olacaksın."

Omzunun üzerinden, savaş alanını andıran manzaraya bakıyorum. "Cillian," diye fısıldıyorum, dehşet içinde ve kalbim kırık bir şekilde. Gözlerimden yaşlar akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Kış!" Babamın bağırdığını duydum.

"Vuruldu," diye bağılıyor Cillian. "Bana bir ilk yardım çantası getirin."

Ancak o zaman gömleğimi ıslatan kanın farkına varıyorum.

Vücudum sarsılırken gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. Cillian'ın koştuğu her adımda. Dilim ağırlaşıyor ve ona iyi olacağımı söyleyemiyorum.

Sanki kalp atışlarım yavaşlıyor, sanki beni saran keder onu boğuyormuş gibi hissediyorum. Uyanmanın mümkün olmadığı bir kâbusun içine çekiliyorum.

Kulaklarım hâlâ çınlıyor ve sanki kanla yıkanmışım gibi ıslak hissediyorum. Annemin kanı. Kendi kanım.

Cillian beni yere yatırıyor ve sonra boynum üzerinde çalışmaya başlıyor. Bir an için gözleri benimkilere kilitlendi. "Seni iyileştireceğim,

Poppet."

Gözyaşları buz gibi tenimi ısıtıyor ve bayılmadan önce fark ettiğim son şey, Cillian boynumdan sızan kanı durdurmaya çalışırken babamın yürek parçalayan bir çığlık attığı oluyor.

Geçmiş - 14 Yaşında.

Saldırıdan beri Finlandiya'da bir göl adasında mahsur kaldık. Artık özel okul yok. Alışveriş gezileri yok. Benim yaşımdaki diğer çocuklarla etkileşim yok.

Annem öldürüldüğünden beri sadece ada, muhafızlar ve özel öğretmenler var.

Sanki her an patlayabilecek bir balonun içinde sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum.

Kıyıda oturmuş, suya çakıl taşları atarken bir yandan da uzaktaki karaya bakıyorum. Bize en yakın kasabayı barındırıyor. Gerçi oraya hiç gitmedim.

Acı bir iç çekişle düşüncelerim geçmişe dönüyor. Annem öldürüleli bir yıl oldu. Boynumdan vuruldum ama şanslıydım. Kurşun hayati bir yere isabet etmedi.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve omzumun üzerinden bakmadan Cillian olduğunu anlıyorum. Birkaç saniye sonra gölgesi üzerime düşüyor ve homurdanıyor, "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun. Hadi geri dönelim."

Ayağa kalkmadan önce son çakıl taşı da suya atarken içimden bir kez daha derin bir oh çekiyorum.

Arkamı döndüğümde, Cillian başını eğiyor ve elini boynumun yan tarafına doğru kaldırıyor. Şefkatle avucu yara izini kapatıyor. "Seni tekrar gülümsetmek için ne yapabilirim?"

Bu soruyu daha önce de defalarca sordu ve bir kez daha sadece omuz silkebildim.

Bir daha asla gülümseyemeyecekmişim gibi geliyor. Annem öldükten sonra olmaz. O ailemizin kalbiydi ve ölümünden bu yana hepimiz birer zombiye dönüştük, her günü elimizden geldiğince iyi geçirmeye çalışıyoruz.

Cillian beni kucaklıyor ve mırıldanıyor: "Keşke seni daha iyi hissettirebilseydim, yavrum."

Vurulma olayından beri, Cillian korumamdan daha fazlası oldu. Şu anda sahip olduğum tek arkadaşım o. Orada olduğu için, korkularım ve üzüntülerim hakkında konuşabileceğim tek kişi de o.

Babam ve Sean kendi kayıplarını yaşadılar ve ben de babam ne zaman benim mutsuz duygularımı yaşasa ona yük olmak istemiyorum.

İş seyahatlerinden eve dönüyor. Sean benden dört yaş küçük, bu yüzden ona güçlü bir abla olmak zorundayım.

Bu düşünce beni Cillian'dan uzaklaştırıyor, böylece ona bakabiliyorum. Colin Farrell'ın korkutucu bir versiyonuna benziyor, uzun boylu, esmer ve her zaman takım elbise giyiyor.

Ama ondan korkmak yerine, kendimi yanında güvende hissettiğim tek kişi o.

"Benim için yapabileceğin bir şey var," diye fısıldıyorum, hayır demeyeceğini umarak.

Ağzının köşesi hafifçe kalkarken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Sadece söyle, ufaklık."

"Bana nasıl ateş edileceğini ve nasıl dövüşüleceğini öğret."
Cillian'ın mavi gözlerinin arasında bir çatıklık oluşur, ancak bir süre sonra

Birkaç saniye isteğimi düşündükten sonra başını salladı.
"Eğer istediğin buysa."

"Sean'ı koruyabilmem gerekiyor," diye gerekçemi açıklıyorum ve bu, yıllar geçtikçe hoşuma giden orantısız gülümsemenin yüzüne yayılmasına neden oluyor.

"Haklısın," diye onaylıyor kolunu omuzlarıma atarken. Yürümeye başladık, sonra Cillian dedi ki, "Önce sana nasıl dövüşüleceğini öğreteceğim. Silah kullanmayı öğrenmeyi biraz daha büyüdüğün zamana bırakacağız."

Cillian'la tartışmanın bir faydası olmayacağını biliyorum. İstemediği bir şeyi asla söylemez. fikrini değiştiriyor. Cillian ile ne görürsen onu alırsın.

"Tamam." İlk defa bir heyecan titreşimi hissediyorum.
"Bana ilk önce ne göstereceksin?" diye sor. "İyi bir yumruk nasıl atılır."

Ağzımın köşesi hafifçe kalkıyor ve Cillian bunu fark ediyor. Beni kendine doğru çekti ve fısıldayarak, "Bu gülümsemeyi özledim," dedi.

Hayatımı kurtaran adama bakınca gülümsemem artıyor.
"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Bir an için bana yandan sarıldı. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok, tatlım." Cillian bana cicim diyen tek kişi ve dürüst olmak gerekirse, bazı açılardan hayatımdaki en önemli kişi. Babamı ve ağabeyimi seviyorum ama sırtımı dayayabileceğim tek kişi Cillian.

Sanki annemin kalbimde bıraktığı boşluğu o doldurdu.
"Seni seviyorum, Cillian," sözcükleri dudaklarımdan
kolayca dökülüyor. "Aynen öyle, tatlım. Aynen."

Bölüm 2

DAMIEN

Geçmiş - 18 Yaşında.

Zashchitnik.

Seçkin koruyuculardan oluşan bir ailede büyüdüm. *Savunucular. Muhafızlar. Muhafızlar.* Pek çok isimle anılıyoruz ama yaptığımız işin resmi unvanı Muhafız.

Ağabeyim Dimitri'nin Alexei Koslov'un hizmetlisi olarak Aziz Monarch Akademisi'nden mezun oluşunu izlemek göğsümü gururla dolduruyor. Mezun terimini gevşek kullanıyorum. Teklif gecesi, törenin gerçekleşmesinden yirmi dört saat öncesine kadar gizli tutulur.

Koslov ailesi Dimitri için en yüksek teklifi verdi, bu da kardeşimin hizmetleri için ilk ödemesi olacak. Seçme şansımızın olmadığı tek zaman bu. En yüksek teklifi verenle eşleşmek zorundayız. Bu bir sorun değil. Alexei, Dimitri'yi vasisi olarak almaya kararlıydı ve onu alabilmek için beş milyon Euro ödedi.

Alexei'nin küçük kardeşi Carson'a bakarak, "Benim için iki katını teklif etsen iyi olur," diye mırıldandım.

Carson bir kıkırdama çıkarır. "Eğer Dimitri'den daha iyiysen, o zaman yaparım."

Bu beş yıl içinde olacak. Biz sadece St. Monarch'a 21 yaşına girdiğimizde.

Demitri ve Alexei oturduğumuz yere doğru yürüyor ve bu bizi ayağa kaldırıyor. Kardeşime sarılıyorum ve "Seninle gurur duyuyorum" diye mırıldanıyorum.

Demitri, dövüş ve silah kullanımında yeni rekorlar kırarak en iyi bekçi oldu. Amacım onları yenmek. Ağabeyim sırtımı sıvazlıyor ve uzaklaşırken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu hafta sonu kutlama yapacağız."

O ve Alexei Pazartesi günü New York'a gidecekleri için bu Demitri ile geçireceğim son hafta sonu olacak. Onun için duyduğum gururla karışan hüznü bir sızı var ama bunu bir kenara itiyorum, yapılması gerektiğini biliyorum. Artık birer yetişkiniz, bu da hayatlarımızın bizi farklı yollara götüreceği anlamına geliyor.

Alexei'yi tebrik etmek için elini sıkıyorum ve sonra Aziz Monarch'tan ayrılıyoruz. Zırhlı cipe ulaştığımızda ve Alexei sürücü tarafına doğru yürürken, "Neden Demitri sürmüyor?" diye soruyorum.

Kardeşim yolcu kapısını açıyor, sonra da "Ellerimin serbest olması lazım, böylece Alexei'yi tehdit eden herkesi vurabilirim" diye açıklıyor.

"Oh." Başımı salladım, arkaya tırmandım.

Alexei arabayı çalıştırıyor ve ekliyor: "Akademiye başladığında her şeyi öğreneceksin."

Keşke şimdiden 21 yaşında olsaydım. Kardeşim kadar iyi ya da ondan daha iyi olmak için sabırsızlanıyorum.

Alexei bizi Cenevre'deki bir beyefendiler kulübüne götürüyor. Binaya girdiğimizde gözlerim etrafta geziniyor, lüks iç mekanı içime çekiyorum. Koyu ahşap mobilyalar

krom mobilyalarla tamamlanmış. Havada tatlı ve güçlü bir puro dumanı kokusu asılıdır.

Michail Amca ve Bay Koslov, Demitri ve Aleksey'i on sekiz yaşına geldiklerinde ilk kez erkekler kulübüne götürdüler. Bu uzun süredir devam eden bir aile geleneği.

Düne kadar ailemin Rusya'da bulunan yerleşkesinde gözlerden uzak bir hayat yaşadım. Tüm dövüş stilleri ve farklı silahların kullanımı hakkında öğrenilmesi gereken her şeyi öğrendim. Ayrıca Amerika, İsviçre, İngiltere ve Afrika'nın bazı bölgeleri başta olmak üzere diğer ülkelerin farklı kültürlerini de yakından tanımak zorunda kaldım. Rus aksanı olmadan konuşmayı da öğrenmem gerekiyordu. Bu beni meşgul etti ama şimdi daha fazlası için hazırım. Maceraya ve en iyi bekçi olarak kendime bir isim yaratmaya açım.

Bakışlarım Carson'a gidiyor. Mesajlaşıyorduk ama farklı ülkelerde yaşadığımız için düne kadar yüz yüze tanışmamıştık. Bizim dünyamızda arkadaş bulmak zordur ama Demitri ve Alexei'nin en başından beri iyi anlaştığı gibi, Carson ve ben de hemen kaynaştık.

Carson'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, ağzının kenarı kalkıyor. "Umarım beş yıl sonra bu biz oluruz," diye mırıldanıyor kardeşlerimizi işaret ederken.

"Öyle olsa iyi olur," diye kıkırdıyorum masaya oturmadan hemen önce.

Alexei bir şişe votka ve dört shot bardağı siparişi verdikten sonra Carson'a sırtıyor. "Bugün seni adam edeceğim."

Carson burnundan hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Ben zaten bir erkeğim."

Bir garson masanın ortasına bir şişe Stoli koyuyor. Alexei hepimize birer bardak doldururken kıkırdıyor: "Sarhoş olup bir kadını orgazm edene kadar erkek sayılmazsın." Carson'ın önüne de bir içki koyuyor. "O zamana kadar çocuksun."

Demitri bana bir shot bardağı uzattı ve "Erkek olmaya hazır mısın?" diye sordu.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Aptalca bir soru."

İlk seksimi ve ondan sonraki her seksimi yerleşkede çalışan hizmetçilerden biri olan Irina ile yaptım. Bir kadını memnun etmekle ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti.

İçkileri ağzımıza götürürken "Na zdoróv'je," diye kadeh kaldırıyoruz. Votkayı yutarken boğazım yanıyor.

Alexei'nin telefonu çalar ve mesajı kontrol ettikten sonra, "New York için her şey hazır," diye mırıldanır.

"Harabe mi?" Ben sordum. Desolation, New York'taki yasadışı faaliyetlerin merkezi olarak adlandırılıyor. Carson ve benim St. Monarch'la işimiz bittiğinde, muhtemelen ilk varış noktamız da orası olacak.

Alexei bardaklarımızı tekrar doldururken başını sallıyor. "Orada bir toplantımız var."

"İlk kontratın mı?" Carson içkisini alırken soruyor.

"Evet" diye cevap verirken gözlerimi Alexei'ye dikmeden önce kendiminkini indiriyorum.

Başka bir şey söylemeyince, bakışlarım Demitri'ye kayıyor, o da işleriyle ilgili daha fazla soru sormamam için başını bana doğru sallıyor.

"İç bakalım," diye homurdanıyor Alexei.

Üçüncü atıştan sonra, yakamın altında sıcak hissetmeye başlıyorum ve beşinci atışta zihnim bulanıklaşmaya başlıyor.

Alexei, Carson'a "Mümkün olan her saniye atış pratiği yapmalısın," diyor, Carson da başını sallamakla yetiniyor.

"Ve sen," diyor Demitri benimle göz göze gelirken, "her gün antrenman yapsan iyi edersin. St. Monarch's'a başladığında beni utandırma."

"Elbette," diye mırıldanıyorum bardağı tekrar dudaklarıma götürürken.

Alexei elindeki içkiyle masanın etrafını işaret ediyor. "Bu masada oturan adamlar dışında kimseye güvenmeyin."

Carson da ben de başımızı salladık.

Votka şişesini bitirdikten sonra Demitri ayağa kalkıyor, bu da geri kalanımızın ayağa kalkmasına neden oluyor. "Şimdi test zamanı."

"Test mi?" Kulübün derinliklerine doğru yürürken sarhoş bir aptal gibi sendelememek için elimden geleni yaparak soruyorum.

Demitri ve Alexei testin ne içerdiğini açıklamıyor ve Carson'la ben endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyoruz.

Birini vurmamızı beklemeseler iyi olur. Damarlarıma dolan içkiyle düzgün nişan alamayacağım.

Ayaklarımızın altındaki koyu bordo renkli halıyla bir koridora yönlendiriliyoruz. Alexei Carson'ı bir odaya sürüklüyor, ben de Demitri'yi takip ederek başka bir odaya giriyorum.

Bir kadın yatağın üzerinde oturduğu yerden ayağa kalkıyor. Gözleri aç bir şekilde üzerimde geziniyor, bu da kaşlarımdan birinin kalkmasına neden oluyor.

"Test bu mu?" Ben soruyorum.

"Bu Leoni. Onu senin için ben seçtim." Demitri'nin gözleri benimkilerle kilitlendi. "Onu boşaltmak zorundasın. Başarılı olana kadar bu odadan çıkma," diye emrediyor Demitri ve sonra dışarı çıkıyor.

Leoni'ye dönmeden önce kardeşimin kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum.

Gülümsemesi hala dudaklarında. Çok fazla fahişe görmedim, eğer Leoni buysa. Sarı saçları, kehribar rengi gözleri ve narin soluk teniyle hiç de öyle görünmüyor.

Başarısız olmaya hiç niyetim yok. Asla unutamayacağım bir utanç olacak.

Kararlıyım, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Ondan birkaç santim uzakta durduğumda Leoni başını geriye eğiyor. Bir an için gözlerimiz kilitlendi ve sonra mırıldandım, "Kıyafetlerini çıkar."

Soyunmasını izliyorum ve külotunu çıkardığında çıplak vücudunu görünce sertleşiyorum.

"Yatağa uzan," diye emrediyorum, o da hemen uzanıyor.

Hâlâ üç parçalı takım elbisemi giymiş, vücudunun üzerinde sürünüyorum. Leoni kemerime uzandığında başımı sallıyorum. "Kımıldama."

Altımda dururken gözlerini ısıtan sıcaklık ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor.

Irina haklıydı. Kadınlar sorumluluk alan erkekleri severler.

Leoni'yi benim için hazırlamam uzun sürmüyor ve prezervatif taktıktan sonra onu sert ve hızlı bir şekilde alıyorum, bu da herkesin duyması için orgazmını çığlık atmasına neden oluyor.

Kendi zevkim geldiği gibi hızla kayboluyor ve prezervatifi attıktan sonra Leoni'yi yatakta çıplak ve nefessiz bırakmadan önce kıyafetlerimi düzeltiyorum.

Demitri ve Alexei'nin beklediği masaya doğru yürüyorum. Carson'ı göremeyince zafer duygusuyla ağzımın kenarı kalkıyor.

Yerime oturuyorum ve önümdeki içkiyi alıp kardeşimle göz göze gelmeden önce yudumluyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor, gözlerinden gurur fışkırıyor. "Ne öğrendin?"

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Bir kadını tatmin etmek kolay mı?"

"Başka ne var?" Demitri soruyor. Omuz silktiğimde dirseklerini koyu renkli ahşaba dayıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bir kadına en fazla bu kadar yaklaşabilirsin. Eğer evlenirsen, bu Harabe'deki ayaklarını güçlendirmek için olur. Bizim dünyamızda aşka yer yok. Sadakatin her zaman koruduğun kişiye ait olacak, yani o senin kalbine, ruhuna ve bedenine sahip olacak."

Carson yanıma oturuyor ve bakışlarımı ona çevirerek, "Anlıyorum," diye homurdanıyorum.

O kişi Carson Koslov olacak. Zamanım geldiğinde, ona sadık olacağım, sadece ona.

Bölüm 3

KIŞ

Şimdiki Zaman - Kış 21; Damien 23.

"Gitmeni istemiyorum," diyor Sean malikânededen çıkarken yüzüncü kez. Bakışlarım babamın Cillian ve bana özel havaalanına kadar eşlik edecek olan güvenlik ekibinin geri kalanıyla konuştuğu yere gidiyor.

Sean, küçük kardeşim, duygularını açıkça ifade etti. Bunu onun için yaptığımı anlamasını isterdim. Bir yıl içinde on sekiz yaşına girecek ve o zaman babamızın izinden gitmesi bekleniyor. Sean elmas kaçakçılığı işimizi devralacak ve birinin onu koruması gerekiyor. O kişi ben olacağım çünkü Sean'ın hayatını başkasına emanet edemem.

On altı yaşına geldiğimde Hemsley klanının Angola, Sierra Leone, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Fildişi Sahili ve Zimbabve'nin sahibi olduğunu öğrendim. Afrika'nın elmasları bize aitti ve bu da başımıza büyük bir hedef koymuştu. Annemizin suikasta uğramasının ve benim boynuma bir kurşun yememin nedeni de bu, bu yüzden aile işi benim için çok önemli. Bunun için kanımı akıttım ve kimsenin bunu elimizden almasına izin vermeyeceğim.

Bakışlarımı tekrar Sean'a çevirerek, "Sadece iki yıllığına. Ben yokken başını eğ."

Keşke onu St. Monarch's Akademisi'ne götürebilseydim. Bu lanet olası dünyada

tarafsız bir zemin. Eğitime ihtiyacım var. Sean için en iyisi olmak zorundayım. Onu geride bırakmaktan nefret ediyorum.

"Kal," diye yalvarıyor ve bana genellikle karşı koyamadığım yalvaran bir bakış atıyor.

Öne doğru bir adım atarak ellerimi omuzlarına kaldırıyorum ve göz göze geliyoruz. "Beni dinle, Sean. Sadece iki yıllığına. Eğitime ihtiyacım var. Ben yokken çok dikkatli olmalısın. Gerçekten mecbur kalmadıkça araziden ayrılma. Korumaları her zaman yanında tut ve kurşun geçirmez yeleğini giy. Döndüğümde bunu telafi edeceğim."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını gerginleştirir. "Bu umurumda değil. Gitmeni istemiyorum. Ayrılmamalıyız. Senin de kafanda bir hedef var."

Kardeşimi kucağıma çekerken ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. "Ben kendime bakabilirim ve Cillian da benimle olacak. Merak etme."

Sean'ın kolları beni sarıyor ve sanki beni burada tutacak güce sahipmiş gibi bana yapışıyor. "Lütfen gitme," diye fısıldıyor, sesi endişeyle gergin.

"Şşş... Ben iyi olacağım. Sadece kendine dikkat et.

Tamam mı?" Sean başını salladı, beni daha da sıkıca kavradı.

İkimiz de annemizin kızıl saçlarına ve yeşil gözlerine sahibiz, ancak Sean babamızın iri yapısını ve güçlü özelliklerini almış. Geçen yıl bir büyüme atağı geçirdi ve beni geçti. Ben ise annemizin minyon yapısını aldım. Yirmi bir yaşındayım ve Sean'dan dört yaş büyük olmama rağmen hâlâ ondan daha genç görünüyorum.

Ayrıldığıımızda Sean başını sallıyor. "İçimde kötü bir his var."

"Bana hiçbir şey olmayacak. St. Monarch's güvende. Endişelenmeyi bırak, lütfen."

"Vakit geldi," diyor Peder bize yaklaşırken.

Başımı sallayarak ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve Sean'ın yanağına bir veda öpücüğü konduruyorum. "Başını aşağıda tut ve arazide kal," diye ona tekrar hatırlatıyorum.

Başını sallayıp bir adım geri çekiliyor, hayal kırıklığı yüz hatlarını hâlâ gerginleştiriyor.

Babam beni kucakladı, sonra fısıldadı, "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Yanağıma göğsüne yaslıyorum. "Ben de istiyorum."

Sean için. Senin için."

Babam geri çekilirken başını sallıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Ağzının köşesi kalktı. "Cillian akademinin dışında görev yapacak. Bir şey olursa onu aramaktan çekinme."

Geri çekiliyorum ve kalbimi dolduran sevgiyle hayatımdaki iki adama bakıyorum. "İkiniz de çok fazla endişeleniyorsunuz. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Babam kıkırdıyor. "Seni biz korumalıyız, tam tersi değil."

"Hayır," diye sırtıyorum onlara. "Siz işi yönetin, ben de sizi güvende tutayım. Bu tartışmanın sonu."

Babamın gözleri kararırken benimkilere kilitleniyor. "Sen Hemsley klanının Kan Prensesi'sin. Bunu asla unutma."

"Yapmayacağım baba," diye söz veriyorum. Onlardan uzaklaşarak zırhlı cipin arkasına tırmanıyorum. Kişisel silahım, bir Heckler and Koch, belime batıyor ama hafif rahatsızlığı görmezden geliyorum. Ayak bileğimde de bir Glock var.

Cillian kapıyı kapatmadan önce babama ve kardeşime bakıyorum. "İkinizi de tüm kalbimle seviyorum."

Sean'ın gözleri dökülmemiş yaşlarla kızarmaya başlar. "Ben de seni seviyorum."

Babamın ağzı gururlu bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Seni seviyorum prensesim. Akademiye sağ salim varır varmaz beni ara."

Kapı kapanırken başımı sallıyorum ve sonra derin nefes almaya odaklanıyorum çünkü ağlayamıyorum. Bu benim kararımdı. Cillian'dan aldığım özel derslerde öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. Şimdi en iyilerle çalışmam gerekiyor çünkü ailemin peşinden gelecek olanlar onlar.

İki yıl boyunca düşmanlarımla yaşayacağım. İzleyeceğim. Öğreneceğim. Onlara bir tehdit olduğumu göstereceğim ve benden korkacaklar.

Sean için. Babam için. Aile şirketimiz için.

Beni İsviçre'ye götürecek jetin beklediği özel uçak pistine doğru ilerlerken ellerime bakıyorum. Cillian'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum ve dudaklarımı bir gülümsemeye zorluyorum, Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Bana orantısız bir sırtı atıyor ama evden ayrılmamdan duyduğu endişe bu sırtı şa gölge düşürüyor. "Altı sendika grubu olduğunu unutma. En iyi koruyuculardan oluşan Muhafızlar. Onlarla birlikte eğitim alacaksın."

Başımı salladım. "Hedefim Demitiri Vetrov'un rekorlarını

kırmak."

Demitri, Aziz Monarch'ta geçirdiği süre boyunca bir efsane haline geldi. Şimdi dünyanın en iyi suikastçısı Alexei Koslov'u koruyor ve onları yenilmez bir ekip haline getiriyor. Onlardan daha iyi olmalıyım çünkü şu anda, peşimize düşmeleri için kiralanırlarsa hiç şansımız yok. Bu düşünce çenemi sık mama ve üst dudağımın kıvrılmasına neden oluyor.

Cillian başıyla onayladıktan sonra devam ediyor: "Kolay olmayacak. Canın yanacak çünkü eğitimdeki gardiyanların hiçbirisi sırf kadın olduğun için kendini geri çekmeyecek. Hepsinin amacı aynı. En iyisi olmak."

Sertçe yutkunuyorum, korku kalbimi sarıyor. Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Cillian'ın gözleri endişeyle kararırken şöyle diyor: "Diğer beş sendika Silahçılar, Suikastçılar, Kaçakçılar, Karteller ve Bravta'dan oluşuyor. Sadece en zengin suç aileleri katılabiliyor, böylece aile işlerini yürütmek için gereken özel becerileri geliştirebiliyorlar. Tek bir kural var, öldürmek yok. Yani en azından bu var."

Bana söylediği her şeyi ezberlerken başımı sallıyorum. Ne de olsa bilgi güçtür.

Cip özel jetin hemen yanında durduğunda, Cillian'ın kapımı açmasını bekliyorum. Araçtan inerken gözlerim sürekli etrafımı tarıyor ve göğsümü sıkıca saran kurşun geçirmez yeleği çekiştiriyorum. Savaş kıyafetim olarak düşünmeyi sevdiğim siyah pantolonum ve botlarımla uyumlu. Sıradaki kız kadar ben de şık giyinmek istiyorum ama bu sadece özel günler için.

Cillian hemen arkamdayken merdivenleri çıkarken omurgam kaskatı kesiliyor. Güvenli bir şekilde uçağın içine girdiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Altı saat sonra St. Monarch'ın güvenliğine gireceğim. Altı saat içinde çok şey olabilir ama en azından Cillian yanımda.

Silahımı arkamdan çekip yanımdaki koltuğa bırakıyorum. Yeleğin kayışını çözüyorum ve silahımın yanına yerleştirirken derin bir nefes alıyorum. Cillian da karşımda oturduğu yerde aynısını yapıyor.

"Emin misin, ufaklık?" diye sorar.

Gözlerimiz buluşuyor ve duygularımı ondan saklamaya çalışmanın faydasız olduğunu bilerek, "Bilinmeyenden korkuyor olsam da bunu yapmak zorundayım" diyorum.

"St. Monarch'ın hemen dışında olacağım," diye beni tekrar temin etti. Korumalarımızın binaya girmesine izin verilmiyor. Sanırım herkesin güvenliğini sağlamak için.

Bu sefer gerçek bir gülümseme ağzımı kaplıyor. "Evet, en azından orada olacaksın."

Jet hareket etmeye başladığında başımı arkaya yaslayıp pencereden dışarı bakıyorum.

Sadece iki yıl, Winter. Bunu ailen için yapmalısın.

DAMIEN

Özel odamda durup herkesin akademiye gelişini izlerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

St. Monarch son yirmi iki aydır benim evim oldu. Eğitimdeki en iyi koruyucu olarak, mezun olduğumda en iyi suikastçıyla eşleştirileceğim. Carson'dan başkasıyla yetinmeyeceğim. Tek hedefim bu. Yine de ihale tarihi henüz açıklanmadı ve buradan kurtulmak için sabırsızlanıyorum.

Adrian Vincent'ın zırhlı cipinden inişini izliyorum. O Carson'ın rakibi ve muhtemelen St. Monarch'ın kapılarından dışarı adımımızı attığımız anda öldürecek ilk kişi. Şu anda eğitimde olan dört suikastçı var ve onlara bir kurala göre yaşamaları öğretiliyor - spor olsun diye öldürme.

Ama Adrian farklı. Gözlerinde kana susamışlığı görüyorum. Onun için mesele para değil. Öldürmeye başladığında, bu zevk için olacak ve önce rakiplerini ortadan kaldırmaya çalışacak. Carson'ı öldürmeyi gerçekten başarabileceğine inanacak kadar kibirli.

Başka bir zırhlı cip yanaşıyor ve yaşlı bir adamın sürücü tarafından inişini izliyorum. Birine yolcu kapısını açmak için aracın etrafında yürüyor. Kırmızı bir ışık dikkatimi çekiyor ve ardından bakışlarım cipten inen kadına kilitleniyor. St Monarch's sadece yirmi bir yaşından büyüklerin katılmasına izin veriyor, yani daha genç görünse de yaşı tutuyor olmalı.

Kadın arkasını dönüp pencerelere baktığında bakışlarım daralıyor. *Winter Hemsley*. Duyduğumdan daha da güzelmış.

Muhtemelen özel koruması olan adam ona bir şeyler söylüyor ve bu onu gülümsetiyor. Birbirlerine sarılmalarını izliyorum ve sonra koruması ayrılmak üzere araca geri binerken o cipten birkaç adım uzaklaşıyor.

Winter zarafetle hareket ediyor ve gözlerim tekrar yüzüne yerleşmeden önce dar siyah pantolonu ve gömleğinin altında açıkça görülebilen minyon kıvrımlarına bakıyor.

Bakışları binaların ve arazinin üzerinde geziniyor, tetikte ve bir tehdit belirdiğinde kendini savunmaya hazır.

Onu görmek kalp atışlarımı biraz hızlandırıyor ve ağzımın kenarının kıvrılmasına neden oluyor. Pek çok kadın bende bu tür duygular uyandırmayı başaramaz. Yine de Winter Hemsley sıradan bir kadın değil. O Kan Prensesi. Hemsley'lerin kaçakçılık imparatorluğunun varislerinden biri. Büyükbabası Afrika'daki birçok köyün katliamını yönetmiş. Damarlarında acımasızlık akıyor.

Ondan acımasız bir güzellik yayılıyor, erkekleri dizlerinin üzerine çöktürmek için tasarlanmış, onları zirveye tırmanışında basamak taşları olarak kullanıyor.

Vince Blanco'ya ait olan başka bir araba yanaşiyor. İki düşmanın karşı karşıya gelişini izlerken başımı öne eğiyorum. Blanco ailesi Winter'ın annesi Rose Hemsley'i öldürtmüştü. Winter da saldırı sırasında vuruldu ve Hemsley ailesi o zamandan beri saklanarak yaşıyor.

Ama yine de, işte burada. Bir suikast girişiminden sağ kurtulan nefes kesici güzellikteki Kan Prensesi. Gerçekten nadir bir manzara.

Winter ve Vince göz göze geliyor ve ilk uzaklaşan Vince olunca şaşırıyorum. Kıkırdıyor gibi görünüyordu.

Winter'ın bakışları Vince binaya girene kadar onu takip ediyor ve yüzünü taşa çeviren nefret dudaklarımda bir gülümseme oluşturuyor. Ateşi var. Bunu ona vereceğim.

Birbiri ardına zırhlı ciplerin yanaşmasını izlemeye devam ediyorum. Saatler sonra, son katılımcı da geldiğinde, yirmi bir kişinin Aziz Monarch'a katılacak olmasından memnun olmayarak pencereden uzaklaşıyorum. Sadece dokuz kişi olduğumuz zamanlardaki huzur ve sessizliği özleyeceğim. Umarım burada çok uzun süre kalmam.

Monarch's'ın mimarı Madam Keller'ın akşam yemeğinde hoş geldiniz konuşmasını yapmasına daha üç saat var. El bandımı kaptığım gibi odamdan çıkıyorum ve kumaşı parmaklarımın, avuçlarımın ve bileklerimin etrafına sarmaya başlıyorum. Spor salonuna doğru ilerlerken kafamı kaldırmıyorum.

Tüm yeni katılımcılar kendilerine tahsis edilen odalara doğru ilerlerken koridorları yumuşak mırıltılar dolduruyor. Aziz Monarch Akademisi eskiden 1700'lü yılların sonunda inşa edilmiş bir kaleydi. Cenevre'nin hemen dışında yer alıyor ve mobilyalar yenilenmiş olsa da ahşap zeminler her adımda gıcırıyor.

Akademinin arka tarafına doğru yürüyorum ve koridorun sonundaki son antrenman stüdyosuna giriyorum. Birkaç tane var, böylece antrenman yaparken mahremiyetimiz olabiliyor. Büyürken, insanlığın bildiği her dövüş stilini öğrendim. Son on sekiz ayımı kendi kombinasyonumu yaratarak geçirdim,

Muay Thai, Krav Maga, Kung Fu ve greşten hareketler olarak.

Cebimden kulaklığımı çıkarıp tam takacaktım ki gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Omzumun üzerinden baktığımda bakışlarım Paulie'ninkilerle birleşiyor. Paul Connor muhtemelen Winter Hemsley ile çalışacak, ikisi de İrlandalı olduğuna göre.

"Eve gittin mi?" Paulie odaya girerken sorar.

"Hayır." Amcam Amerika'da Demitri'ye katıldıktan sonra eve dönecek bir şey kalmadı.

Ellerini sarışını izliyorum, sonra bana sırtıtıyor. "Sakin ol."

Yüzümü ona dönmek için vücudumu çeviriyorum. "Bizim dünyamızda kolay diye bir şey yoktur."

Paulie bir kıkırdama çıkarır. "Tamam. Sadece hiçbir şeyi kırma."

"Hugo'yla dvşmelisin," diyorum. Aslında İrlandalıyı severim. "Henüz burada değil." Paulie etrafımda dönmeye başladı. "Hadi ama.

Bana bir şeyler ğret."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun." Paulie hafifçe zıplamaya başlıyor ve ben de ekliyorum, "Sana verdiğim çıkışı al, Paulie."

"Savaşacağım," diye bir kadın sesi geliyor arkamızdan ve kafalarımızı kapıya doğru evirmemize neden oluyor.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," diye kıkırdıyor Paulie. "Kan Prensesi ete kemiğe büründü."

Yakından bakınca daha da küçük ve çarpıcı görünüyor. Kremi beyaz teni kızıl saçlarını koyu gösteriyor ve gözlerindeki sert ifade zümrüt gibi parlıyor.

Antrenman yapabileceğim başka bir boş stüdyo bulma niyetiyle ona doğru yürümeye başladım.

"Gidiyor musun?" Paulie soruyor.

"Kalabalık," diye mırıldanıyorum Winter'ın yanından geçerken vücudumun yan tarafı ona çarpıyor. Şaşırtıcı bir şekilde geriye doğru sendelemiyor ve aramızda bir kıvılcım sıçrıyor.

"Ya da sadece bir kadın tarafından dövülmekten korkuyorsun," diyor, sesinde bir uyarı gibi çıkan bir kenar.

Koridorda durup omzumun üzerinden bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için aramızdaki sıcaklık cızırdıyor.

Acaba çarşafaların arasında da bu kadar alıngan mıdır?

Başka tarafa bakmıyor ama onun yerine, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bakışları üzerimde yoğunlaşıyor.

Ona bir ders vermeye karar vererek mırıldandım: "Paulie'yi yenebilirsen, seninle dövüşmeyi düşünebilirim."

Bölüm 4

KIŞ

Omzumun üzerinden stüdyoda duran adamı işaret ederken kaşlarım havaya kalkıyor. "Paulie mi o?"

Gitmek üzere olan adam başını sallıyor. Bakışlarım ölümcül bir silah gibi görünen vücudunda geziniyor, kasları her an saldırmaya hazırmış gibi gergin. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, yontulmuş çenesine, keskin elmacık kemiklerine ve sonra da koyu renk gözlerine bakıyorum. İçlerinde hiç duygu yok.

Bu adamla ilgili her şey tehlike çıgıllıkları atıyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor. Yine de, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam.

"Hiçbir yere gitme. Bu uzun sürmeyecek," diyorum, ağzımın köşesi güvenle kalkıyor, ama karşılığında aldığım tek şey vurdumduymaz bir ifade ve nedense bu onu daha ateşli gösteriyor.

Paulie'ye doğru yürüyorum, ilk dövüşeceğim adama. Diğer adamdan daha kısa boylu ve daha geniş göğüslü. Tıknaz yapısı onu yavaşlatacak. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Kapıya bakarken, diğer adamın kapı pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu fark ediyorum. Bu, kollarındaki kasları ve damarları belirginleştiriyor ve görmezden gelinmesi zor hale getiriyor.

Tehlike daha önce hiç bu kadar çekici görünmemiştir.

Paulie bana el sargısını fırlatıyor, ben de hemen avuç içlerimi ve parmaklarımı sargıyla kaplıyorum.

Hazır olduğumda Paulie sanki dövüşü çoktan kazanmış gibi dişlek bir sırıtışla bana bakıyor, sonra da kıkırdıyor: "Damien'in aksine, sana karşı ağırdan alacağım Prenses."

Damien?

Damien kim?

"Hatırlat da kazandığımda sana teşekkür edeyim," diye cevap veriyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz ve ben ellerimi önümde tutarken bedenimi rahat tutuyorum.

Paulie bana bir yumruk atıyor ama ben eğilip darbeyi kolayca savuşturuyorum. Damien'la yüzleşebilmek için bu dövüşü bitirmek istiyorum, ileri atılıyorum ve Paulie'nin omuzlarından tutarak çenesine çift uçan bir diz tekmesi atıyorum. Paulie kış üstü yere düşüyor ve dövüş sona eriyor.

Başımı Damien'a çevirmeden önce Paulie'ye, "Bana kolaylık gösterdiğin için teşekkürler," diyorum.

"İyi misin Paulie?" Damien stüdyoya geri dönerken soruyor, altın rengi teninin altında kasları dalgalanıyor.

Paulie ayağa kalkarken "Evet," diye mırıldanıyor. "Sadece utandım."

"Damien?" Başımı eğerek soruyorum.

"Gerçekten mi?" Paulie soluk soluğa kalıyor, patlamış dudağındaki kanı silerken yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Damien'in kim olduğunu bilmiyor musun? Bir taşın altında mı yaşıyorsun?"

Hayır, sadece تنها bir ada. Omuz silkiyorum. "Yapmışım gibi davranalım."

"Damien Vetrov," diyor Damien, sesi gurur ve uyarı dolu.
İçimdeki şok titreşirken gözlerim onun yüzüne kayıyor.

"Demitri Vetrov'un kardeşi mi?"

Paulie, "Tek ve biricik," diye yanıtlıyor.

Oh, Tanrım.

Damien'in bakışları keskin ve yoğun, kim olduğunu öğrendiğimde vereceğim tepkiyi yakından izliyor.

Korku damarlarımda dolaşıyor ve kutsal olan her şeye dua ediyorum, yüzümde görünmüyor.

Cillian bana Vetrovların nesiller boyunca koruyucular söz konusu olduğunda seçkinlerin seçkinlerini yetiştirdiğini söyledi. Onlardan tanrılarımış gibi bahsediyordu. Damien'in da ağabeyi Demitri kadar iyi olacağından hiç şüphem yok.

"Öldürülemez, acımasız, kimsenin kaçamayacağı yıkıcı bir güce sahip.

Damien gelip karşımda dururken Cillian'ın sözleri içimde titreşiyor. Onun kim olduğunu bilmek, bedenini doğanın durdurulamaz bir gücü gibi gösteriyor.

Kahretsin. Kıçıma tekmeyi yemek üzereyim.

Aptal, Winter. Bir dahaki sefere dövüşmek için eldiveni atmadan önce rakibinizin kim olduğundan emin olun.

Cillian burada olsaydı, böyle aptalca bir hata yaptığım için beni azarlardı. Ama bana bir dövüşten geri çekilmenin kaybetmekten daha kötü olduğunu da öğretti. Kaslarımı gevşetmek için omuzlarımı yuvarlıyorum ve "Hadi yapalım şunu" diye mırıldanıyorum.

Damien'in delici bakışları, sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi tembelce üzerimde geziniyor. Beni tanımak için çaba göstermediğinde

Hareket edince gözlerimi ona dikip ileri atıyorum. Sol kolunu kaldırarak darbemi engelliyor ve ardından sağ eli dışarı fırlıyor.

Güçlü parmakları boğazımı sıkıyor ve boynumdaki tutuşu sıkılaştığında neyin geldiğini anlıyorum. Damien bacaklarımı altımdan çekerken kendimi destekliyorum ve sırtım sert bir gümbürtüyle sert zemine çarpıyor.

Bileğini tutarak vücudumu yukarı kaldırmaya çalışıyorum. Damien hızlı hareket ediyor ve sinsi bir güçle altımdan geçerken kolunu boynuma doluyor. Sağ bacağı her iki bacağımı da yere kilitliyor ve sol kolu belimi sıkıca sararak beni etkisiz hale getiriyor.

Erkeksi kokusu etrafımı sarıyor ve beni çevreleyen acımasız gücün daha da farkına varmamı sağlıyor. Karşı koymalıyım ama hayatımda ilk kez bir erkek tarafından alt ediliyorum.

Bu Cillian'la yaptığım antrenmanlara hiç benzemiyor.

Damien aniden beni üzerinden itiyor ve bedenim yana doğru yuvarlanıyor. "Benim dengim değilsin Prenses," diye tıslıyor.

Kendimi yerden kaldırırken, gözlerim Damien'ın odadan çıkarkenki geniş sırtına takılıyor. Ondan yayılan müthiş güç ve tehlike, sürekli bir uyarı görevi görüyor.

Kahretsin, ona karşı hiç şansım yok.

Vetrov'ların hiçbirini yakından görmemiştim, bu yüzden en küçüğüyle yüz yüze gelmek en hafif tabiriyle şaşırtıcı oldu. Hayat bana hayattaki en mükemmel şeylerin

ve Damien çok çekici, çok güçlü ve çok büyük bir tehdit.

Bunun ne anlama geldiğinden endişelenerek, sargıyı ellerimden çekip bir kenara fırlatıyorum, nefeslerim dudaklarıma hücum ediyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Damien sadece iyi değil, aynı zamanda... hayranlığınızı gerektirecek şekilde çekici. Çok çekici ve buradayken dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu büyük bir sorun ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Damien bana zarar verebilirdi ama vermedi. Vetrovların bir kurala göre yaşadığını biliyorum. Sadece sadık oldukları kişileri korumak için öldürürler ve bu benim şu anda tek kurtarıcım olabilir.

Ama Damien mezun olup bir suikastçıyla eşleştiğinde, hem o hem de Demitri için endişelenmem gerekecek. Ve korudukları suikastçılar.

Tanrım.

"Kendini kötü hissetme. Damien en iyisidir. Demitri'nin tüm rekorlarını kırdı," diyor Paulie ve bana hâlâ odada olduğunu hatırlatıyor.

Kapıya doğru yürümeden önce gözlerim ona kayıyor.

Koridora döndüğümde Paulie arkamdan, "Tanıştığımıza memnun oldum Prenses," diye sesleniyor.

St. Monarch'a katılmanın kolay olmayacağını biliyordum. Yine de hiçbir şey beni buradaki ilk günümde Vince Blanco... ve Damien Vetrov ile yüz yüze gelmeye hazırlayamazdı.

Blanco ailesi annemi öldürttü ve beni öldürmeye çalıştı ama başaramadı. Hepsi babama bir mesaj göndermek içindi. Onlar istiyorlar

Afrika.

Vince Blanco'nun gülmesini... nefes almasını... ve onu öldürmeye çalışmamasını izlemek neredeyse imkansız olacak.

Peki ya Damien?

Onu düşünmek bile damarlarımda akan kanı ısıtıyor.

Odama gitmek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum, gözlerim sürekli etrafımı tarıyor. Son birkaç merdiveni çıkarken aniden duruyorum. Koridorun ortasında Damien Vetrov ve Carson Koslov duruyor. Birbirlerine kardeşçe sarılıyorlar.

Gördüğüm manzara karşısında ağızımdaki tükürük kuruyor.

Azizlerin kutsal annesi.

Korku iliklerime kadar işliyor. Eğer eşleşirlerse ve kardeşleriyle bir araya gelirlerse, biri onları bize suikast düzenlemeleri için tuttuğunda ailem ve ben ölmüş sayılırız.

Carson'ın saçları kardeşiyle aynı sarı renkte ve koyu renk gözleri bana kayınca vücudumu bir ürperti kaplıyor. Uyanık ve ölümcül.

Yavaşça başını eğiyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Winter Hemsley." Alçak sesi, ismimin bir uyarı gibi duyulmasına neden oluyor.

"Korkma," diyen Cillian'ın sesini duyuyorum zihnimde.

Çenemi kaldırıp onunla göz göze geldim. "Carson Koslov."

Ağzının köşesi yine seğiriyor. "Bir prensesin böyle görünmesini beklemiyordum."

Bir açıklama yapmak isteyerek elimi kaldırıyorum ve saçımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyorum, böylece boynumdaki yara izi

açıkça görülebilir.

"Ben sıradan bir prenses değilim," diye mırıldanıyorum.

Tekrar yürümeye başlıyorum, tam ortalarından geçerken bakışlarım Carson'dan Damien'a kayıyor. Bir an için üzerimde bir baskı oluşuyor ve onlardan dalga dalga yayılan testosteronun etkisi altında kalıyorum.

Korku gösterme. Asla.

Çenemi yüksek tutuyorum ve kamarama ulaştığımda kapı kolunu tutup adamlara dönüp bakıyorum. İkisi de beni izliyor, muhtemelen beni ölçüp biçiyorlar.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Arkamdan kilitliyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Korkudan çökmek yerine, bu beni en iyisi olmak için daha kararlı hale getiriyor. Savaş ve cephanelik eğitimi için iki yılım var.

Yatak odama doğru yürüyorum, çantamı alıyorum ve telefonumu çıkararak babamın numarasını çeviriyorum. Sağ salım geldiğimi söylemek için onu zaten aramıştım ama şimdi onları uyarmam gerekiyor.

"Bir günde iki kez. Bizi şimdiden özledin mi?" Hattan babamın sıcak sesi geliyor.

"Carson Koslov ve Damien Vetrov," diye konuya giriyorum. "Görünüşe göre çoktan eşleşmişler."

"Siktir," diye tısladı babam. "Bunu kendi gözlerinle mi gördün?" "Evet." Titreyerek nefes alıyorum. "Saklandığın yere geri dön. I

Eğitimim bitene kadar senin ve Sean'ın güvende olduğunuzu bilmem gerekiyor."

"Sizin için daha fazla muhafız göndereceğim," diyor Peder.

"Araziden dışarı adım atmayacağım. Benim için endişelenmeyin. Cillian yanımda. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmanız gerekiyor. Adaya ulaştığında bana haber ver."

Adaya ulaşım kolay değil. Herhangi bir uçak, helikopter ya da tekne karaya ulaşmadan adadan çıkarılabilir. şu anda onlar için en güvenli yer burası.

"Bir saat içinde yola çıkacağız. Alexei Koslov ve Demitri Vetrov'u izlemesi için bir takipçi göndereceğim. Bize doğru hareket ettikleri anda sizi uyaracağım. O zaman bize katılman senin için daha iyi olur."

"St. Monarch'ta hiçbir şey denemezler. Kimse yasaklanma riskini göze alamaz," diye hatırlatıyorum babama. Yasaklanmanın bedeli çok ağır olur. Dünyadaki tüm suikastların peşinize düşmesine neden olacak açık bir sözleşme. "Koslov ve Vetrov ailelerinin onuru var. Ben akademiden ayrılana kadar bekleyecekler. Katılımcıların geri kalanıyla bu akşam yemekte görüşeceğim. Gözümüzün üzerinde olması gereken başka aileler varsa sizi bilgilendiririm."

"Yap şunu." Babam boğazını temizler.

"Adaya varır varmaz bana haber verin," diye hatırlatıyorum ona.

"Yapacağım. Güvende kal,
prenseseim." "Sen de baba."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve hemen Cillian'ın numarasını çeviriyorum. "Poppet?" diye cevap veriyor, sesi endişeyle gergin.

"Ben iyiyim. Sadece Damien Vetrov ve Carson Koslov'un burada olduğunu haber vermek için aradım."

"Siktir," diye tükürüyor hattan.

"Dikkatli ol," diye
uyarıyorum onu. "Dikkat
edeceğim."

"Akşam yemeği için hazırlanmalıyım."

Cillian derin bir nefes verir. "Unutma, başını dik tut ve
korku gösterme. St. Monarch'ın hemen dışındayım."

Başımı salladım. "Vince Blanco da burada. Babama
söylemedim." Cillian bir küfür daha savurdu.

"Tanrım, yavrum."

"İyi olacağım," diyerek endişesini gidermeye çalışıyorum.
Devam etmeden önce dudaklarımı yalıyorum, "Ama St.
Monarch'tan ayrıldığımız an, onun ölmesini istiyorum."

Cillian, "Bunu mezuniyet hediyesi olarak kabul edin," diye
söz veriyor.

"Kendine dikkat et," diye mırıldanıyorum aramayı
kesmeden önce ve akşam yemeğine hazırlanmak için
sadece bir buçuk saatim kaldığını bildiğimden, kendime bir
banyo hazırlıyorum.

Bu gece giyineceğim. Kalp şeklinde korsajı olan açık gri
bir elbise seçtim. Şifonun üst katmanı parıldıyor, bana
elmasları hatırlatıyor ve alt katmanı kırmızıya boyanmış. Bu
yüzden onu seçtim. Bu gece gururlu Kan Prensesi olacağım,
düşmanlarıma ölümden bir kez kurtulduğumu ve bunu
tekrar yapabileceğimi hatırlatmak için burada olacağım.

Ben yollarından çekebilecekleri zayıf bir kız değilim. Asla
değilim. Ben damarlarımda Hemsley kanı akan vahşi bir
kadınım. Ben hesaba katılması gereken bir gücüm çünkü
kaybedecek çok şeyim var.

DAMIEN

Siyah smokinimi giyip odamdan çıkarken içimi çektim. Bu akşam yemeği için havamda değilim ama bu bir zorunluluk.

Koridorun sonunda bir kapı daha açılıyor ve o yöne bakıyorum. Winter Hemsley'i görünce keskin bir nefes alıyorum. Kesinlikle nefes kesici görünüyor, saçları kıvrılmış ve elmas bir tarakla geriye tutturulmuş. Bana doğru yürümeye başladığı anda elbisesi hareket ediyor ve kumaş ayaklarının dibinde salınırken kırmızıyı görebiliyorum.

Beni etkilemeye devam ediyor. Önce Paulie'yi sekiz saniyede yere serdiğinde dövüş becerileriyle, sonra da yara izini herkese hayatta kalan biri olduğunu gösteren bir uyarı gibi taşımasıyla. Şimdi attığı her adımda ondan zarafet ve gurur yayılıyor. Bu da onu karşı konulmaz kılıyor.

Winter çenesini kaldırarak boynundaki yara izini bir kez daha görmemi sağlıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sadece birkaç adım uzaktayken mırıldanıyor, "Beni nasıl öldüreceğini mi düşünüyorsun, Vetrov?"

Onu öldürmeye *çalıştığını* söylememesi dikkatimden kaçmadı, bu da onun gözünde en büyük tehdidin ben olduğum anlamına geliyor.

"Birkaç yıl burada olacaksın. O kadar ilerisini planlamıyorum." Gözlerimi tekrar onunkilere getirmeden önce vücudunda gezdirdim. "Şimdilik manzarayı seyredeceğim."

Önümde duruyor, ağzının kenarı kalkıyor. "Bana yolu göstermek ister misin?"

Zeki kız.

Eğer kabul edersem, bu diğer ailelere ona zaman ayırdığımı gösterecek. Onun peşinden gelirken iki kez düşünecekler çünkü onun müttefiki olduğumu düşünecekler.

Onunla bir saniye bile vakit kaybetmemeliyim ama yine de kendimi başımı sallarken buluyorum. Winter kolunu benimkine doluyor ve avucunu ön koluma yaslıyor. Dokunuşu anında koluma bir kıvılcım gönderiyor.

Yürümeye başladığımızda, ona karşı hissettiğim bariz çekimi görmezden gelirken adımlarımı onunkilere uydurmak için kısaltıyorum.

"Paulie senin en iyisi olduğunu söylüyor. Kardeşinin rekorlarını mı kırdın?" Winter'ın sesi yumuşak bir uğultudan başka bir şey değil ve etrafımızda bir ağ örmekle tehdit ediyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi alçak tutarak.

"Peki sen Carson Koslov ile mi eşleşeceksin?" diye bir soru daha soruyor.

Bu sefer ne yaptığını anladığımda sadece başımı sallıyorum. Dostlarınızı yakın tutun ama düşmanlarınızı daha yakın tutun. Bu onun açısından stratejik bir hamle ve diğer katılımcılara bir açıklama yapmakla hiçbir ilgisi yok.

En çok korktuğu düşman benim.

Başımı çevirip gözlerimi onun yüzüne indiriyorum. Başını kaldırıp bakması ve bakışlarımızın kilitlenmesi sadece bir saniye sürüyor. Merdivenlerin başında duruyoruz ve aramızda tekinsiz bir beklenti cızırdamaya başlıyor. Fiziksel çekimden mi yoksa avını gözüne kestiren bir avcıdan mı kaynaklanıyor, henüz bilmiyorum.

Winter çenesini biraz daha yukarı kaldırırken kolunu benimkinden kurtarıyor. "Buraya ailem için bekçilik eğitimi almaya geldim.

Onları koruyacağım."

Kaşlarım hafifçe kalkıyor. "Bana karşı yarışabileceğini mi sanıyorsun?"

Dudakları güzel bir gülümsemeye kıvrılıyor ve gözlerimi onlara dikiyorum. Toplanmak için olgunlaşmış bir çilek gibi dolgun ve kırmızı. "Buraya yarışmaya gelmedim," diye yanıtlıyor sorumu. "En iyisi olmak için buradayım" diye eklediğinde bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor.

Gözlerim ona kayıyor ve cesur davranıyor olsa da yeşil gözlerindeki korku bana farklı bir hikâye anlatıyor. Cesaretine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "İyi şanslar."

"Yine ölümle flört mü ediyorsun, Hemsley?"

Vince Blanco'ya bakmak için dönmeden önce Winter'ın yüzündeki tüm duyguların akıp gidişini izliyorum. Sırtı bana dönük olmasın diye vücudunu yanlamasına tutuyor.

Winter, Vince'le alay ederken beni yine etkiliyor. "Ailenin gönderdiği suikastçılar ıskaladı."

Vince ona doğru tehditkâr bir adım atıyor, kaşlarını çatarak gözlerini kısıyor. "Annen çürüyen bir ceset. Kurşunun hedefi vurduğunu söyleyebilirim."

Winter'ın bakışlarında ateş kıvılcımları canlanıyor. Vince'le arasındaki son mesafeyi de kapatıyor ve ona bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalsa da ondan milyonlarca kat daha güçlü görünüyor.

"Bu duvarların korumasına sahipken hayatın tadını çıkar," diye tıslıyor ona. Winter'ın gözleri sanki onunkilere kilitlenmiş gibi

Tam burada bir hamle yapması için ona meydan okuyor. Ama yapmayacak. Vince bir dövüşçü değil.

Gözlerini kaçırın ilk kişi yine Vince oluyor. Geri adım atıyor, sonra Winter'ın etrafından dolanıyor ve merdivenlere yönelirken omzunu Winter'ın omzuna çarpıyor.

Derin bir nefes almasını izliyorum ve beni görmezden gelerek Vince'in peşinden ziyafet salonuna doğru ilerliyor.

Demitri'nin bana öğrettiği ilk şey asla kimseyi içeri almamak, asla ilişkilere girmemektir. Benim sadakatim koruyacağım kişiye aittir - Carson.

Şimdiye kadar sorun olmamıştı. Ama Winter'ın cilalı zemin üzerinde süzülüşünü izlerken, arzum geri dönüyor. Başımı sallayıp Winter'a karşı hissettiğim çekimi bir kenara iterek merdivenlerden alt kata iniyorum.

Önemli olan tek şey Carson ve eğer Hemsley'leri öldürmek için kontratı alırsa, bunun olmasına izin vermek zorunda kalacağım.

Bölüm 5

KIŞ

Öfke ve nefret göğsümde bir fırtına yaratırken nefeslerime odaklanıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve güzel olmak yerine elbisenin içinde hapsolmuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Ziyafet salonuna adım attığımda, ateşli silahlarım ve savaş kıyafetlerim olmadan kendimi çıplak hissediyorum.

Gözlerim Vince Blanco'yu takip ediyor, ellerim onun canını boğmak için kaşınıyor. O ve ailesi için sevgili annem, spor olsun diye avladıkları bir hayvandan başka bir şey değildi. Bu anlamsız bir cinayetti. Bu tehdit babamın kanlı elmas işini onlara devretmesine neden olmadı.

Annem nazik ve şefkatli biriydi. Tüm çalışanlarımız tarafından çok sevilirdi. Melek gibiydi ve şimdi kalplerimizde ölümsüzleşti.

Cillian'ın yardımıyla, Vince Blanco'nun öldüğünü göreceğim. Gözlerinden hayatın çekildiğini ve kanının yere döküldüğünü göreceğim, tıpkı anneminki gibi.

"Eğer bakmaya devam edersen, sana ulaşmayı başardığını anlayacaktır," diye mırıldanıyor Damien aniden yanımda. "Düşmanına asla kafesini sarsmayı başardığını gösterme."

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Damien'in ölümcül kahverengi gözleriyle çarpışıyor. Ne kadar çekici olduğunu bir kez daha midemde hissediyorum. En hafif tabiriyle şaşırtıcı. Koyu kahverengi saçları kalın ve ipeksi görünüyor

ve hafif

Çenesindeki kirli sakal erkekliğini vurguluyor. Giydiği smokin onu mükemmel bir erkek örneği gibi gösteriyor - bir tanrıdan başka bir şey değil.

Keşke ölümcül olmasaydı.

"Düşmana tavsiye vermek mi? Hiç akıllıca değil," diye mırıldanırken bakışlarımın diğer katılımcıları taramasına izin veriyorum. Herkes dağılmış, düşmanlarına karşı tetikte.

Bratva içeri giriyor, ardından Karteller geliyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Gabriella Terrero. Dehşet Prensesi. Annesi Dehşet Kraliçesi olduğu için benim gibi onun da bir lakabı var. Sadece onun lakabı kanlı elmas kaçakçılığı yerine et satmaktan geliyor.

Başka bir kadın geldi ve onu tanıyamayınca Damien'a "Kim o?" diye sordum.

"MJ Fang. Eğitim gören bir bekçi," diye alçak ve gürleyen bir sesle beni bilgilendiriyor.

Yani tek kadın ben olmayacağım. İşler ilginçleşmeye başladı. Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı.

"MJ'i tanıyor musun?" Damien dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

"Kişisel olarak değil," diye mırıldandım.

Bir kıkırdama çıkarıyor, ağzının köşesi seksi bir sırıtışa dönüşüyor ve bu da midemde bir çırpınmaya neden oluyor.

"Aramızda birbirini *gerçekten* tanıyan var mı?"

"Sanırım değil," diye mırıldanıyorum, bakışlarım onun yakışıklı yüz hatlarını okşuyor.

Bakmakta yanlış bir şey yok.

Damien bir masayı işaret eder. "Bekçilerin hepsi orada oturacak." Benden uzaklaşıyor ve ben de bir anlığına ona arkadan hayranlıkla bakıyorum.

Şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek gardiyanlardan biriydi, Petro. Anlamsız seksten başka bir şey değildi. Benim yaşımdaki diğer kızlar gibi biriyle çıkmadım ve asla da çıkmayacağım. Muhtemelen babam ittifak kurmak için kiminle evlenmemi isterse onunla evleneceğim.

Bu beni çekici bir erkek gördüğümde ona hayran olmaktan alıkoymuyor ve Damien kesinlikle çekici... ve ölümcül. Sarhoş edici bir karışım.

Madam Keller odaya giriyor, onu iki özel görevlisi takip ediyor. Yetmiş üç yaşında bir kadın için elliden daha yaşlı görünmüyor. Gri saçları topuz yapılmış ve makyajı uzman bir el tarafından yapılmış. Aziz Hükümdar Akademisi'ni kurarken ne kadar başarılı olduğuna hayran olmamak elde değil.

Gözlerim bekçi masasına kayıyor ve Hugo Lamas'ın masada oturduğunu görmek midemi bulandırıyor.

Tanrım, rekabet çok acımasız.

Üç koltuğun boş olduğu masaya doğru yürüyorum. Bir tehdit karşısında geri adım atmak istemediğimden, Damien ve Hugo'nun arasındaki sandalyeye oturuyorum.

Hugo yavaşça yüzünü bana çeviriyor ve Madam Keller'a bakmadan önce bir anlığına göz göze geliyoruz. Benim burada olmama kayıtsız ve ben bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Hala öğrenmesi gereken değerli bir ders var.

rekabeti küçümsemek. Şu anda, bu bana ona karşı bir avantaj sağlıyor.

Madam Keller, "Hoş geldiniz," dediğinde salon bir anda sessizleşti. "On iki yeni katılımcımız var. Bu şimdiye kadar ağırladıklarımızın en fazlası. Tek bir kural var; öldürmek yok. Her zamanki gibi işlerinizi yürütebilirsiniz. Eğer bir kavga çıkarsa, ölüm olmadığı sürece müdahale etmeyeceğiz."

Yani temel olarak, birbirimizin canına okuyabiliriz. Bu rahatlatıcı bir düşünce değil.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve sonra bakışlarım Vince'inkilerle birleşiyor. Elini boynuna götürüp bir parmağını genişliğinde gezdirerek beni öldürmeyi planladığını gösteriyor.

Arkamı kollamam gerekecek. Sakatlanmak, antrenman yapamayacağım anlamına gelir ve buna izin veremem.

Diğer katılımcılara göz gezdiriyorum. Çoğu buraya mesleklerini öğrenmek için değil, St. Monarch'ın güvenli duvarlarının arkasına saklanmak için gelmiş. Onlara göre burası bir tatil köyünden başka bir şey değil. Diğerleri ittifak kurmak için buradalar ve geri kalanlar da muhtemelen benimle aynı sebepten buradalar - öğrenebileceğim şeyleri öğrenmek ve bir tehdit olduğumu göstermek için.

"Tesislerdeki tek silahlar cephanelikte tutulmaktadır. Üzerinizde bir silah bulunursa cezası ağır olacaktır." Madam Keller'ın bakışları tüm masaları tarıyor. "Aziz Hükümdar Akademisi kapılarımızın dışında olanlardan sorumlu değildir. Umarız bizimle geçireceğiniz süreyi keyifli bulursunuz."

Madam Keller ön masaya oturur oturmaz, garsonlar salona akın eder.

Eğitmenlere baktım. Sadece bize silah eğitimi verecek olan Bayan Dervishi ve dövüş sanatları büyük ustası Bay Yeoh ile ilgileniyorum. Her sınıfta günde dört saat geçireceğim.

Deniz ürünleri, çeşitli etler ve sebzelerden oluşan tabaklar masanın ortasına yerleştirilir.

Bir garson içki siparişlerimizi almaya başladı ve dikkatini bana çevirdiğinde, "Kızılıcık suyu. Buzsuz."

"Votka," diye mırıldanıyor Damien. "Stoli."

Sadece Rus içkisi sipariş ettiğinde aksanını duyuyorum ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Başımı Damien'a doğru çevirdiğimde gözlerimiz birleşiyor ve en uzun an boyunca birbirimize bakıyoruz.

Cazibe, içime saldığı korkunun kenarlarından dolaşıyor ama bu dünyadaki hiçbir şey beni harekete geçiremeyecek. Ona bakmaya devam ediyorum çünkü bir, geri adım atmayacağım ve iki, başyapıtlara hayranlık duymayı seviyorum.

DAMIEN

"Acaba beni alabilir misiniz?" Masada oturan diğerlerinin duymaması için sesimi alçaltarak soruyorum.

"Hayır, sadece manzarayı seyrediyordum," diyerek az önceki sözlerimi bana iade ediyor.

Ağzımın köşesi bir sırtışıla kalkıyor ve gözlerini dudaklarıma indirirken ilgiyle gözlerini karartıyor.

Şehvet. Nefret kadar güçlü olan diğer tek duygu.

"Düşmanlar birbirlerine hayran olabilir," diye fısıldıyor.

"Doğru," diye kabul ediyorum. Başımı eğerek soruyorum: "Düşmanınız olmak için ne yaptım?"

Sessiz bir kahkaha patlatıyor ve bu kahkaha göğüs dekoltesinin kışkırtıcı bir an için kabarmasına neden oluyor. "Bu kadar basit. Eğer ailemden yana değilsen, bize karşısın demektir."

"Tarafsız zemin yok mu?"

"Asla." Dudaklarından dökülen kelimeyle birlikte dikkatini silah ticareti yapan ailelerin oturduğu masaya çeviriyor.

Winter savaşa hazırlanıyor ve ben babası ile erkek kardeşinin bu işe nasıl dahil olduğunu merak ediyorum. Neden onu aileyi savunmakla görevlendirdiler?

Winter, Carson'a sıradan bir prenses olmadığını söylerken haklıydı. Prensesten çok uzakta. *Bir savaşçı.*

Yemeği bir an önce bitirmek için kendime birkaç dilim biftek ve biraz sebze koyuyorum. Ancak o zaman masanın geri kalanı yemeklerini yemeye başlıyor ve ben de arkadaşlarıma bakarken gözlerim doluyor.

Eskiden sadece Hugo, Paulie ve ben vardık.

Bakışlarım MJ olarak da bilinen Megan-Joe Fang'e takılıyor. Babası emekli bir bekçi, bu yüzden Hugo ve Paulie için uygun olabilir.

Yemeğimin son lokmasını alırken gözlerimi tekrar Winter'a çeviriyorum. Bana Paulie'yle dövüşebileceğini gösterdi, ama ben o kadar

Hugo'ya karşı durup duramayacağından emin değilim.

Winter, Kaçakçılarla birlikte oturmalı. Bizimle antrenman yapmak için çok küçük, çok kırılgan görünüyor.

Damarlarımda dolaşan endişeyle sarsıldığımı hissederek içkimi yudumluyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Masadan uzaklaşırken sırtımda yanan gözler hissediyorum. Düşmanlarımin, rakiplerimin gözleri ve sonra Winter'ın gözleri üzerime yerleşince his değişiyor.

Şu anda aramızda fiziksel bir çekim olabilir, ancak yarın savaşmak zorunda kaldığımızda bunun ani bir şekilde öleceğinden eminim.

Antrenmanlar sekizde başlıyor olsa da her gün altıda ısınmak için stüdyodayım.

Her zamanki tişörtümü ve MMA şortumu giydikten sonra tekmeliklerimi, el sargımı ve eldivenlerimi takıyorum. Hazır olduğumda refleks torbasına gidiyorum ve yavaş yumruklarla başlayıp her birkaç dakikada bir hızımı artırıyorum.

Havanın değiştiğini hissettiğimde daha yeni terlemeye başlamıştım. Omzumun üzerinden baktığımda Winter'ın antrenman stüdyosuna girdiğini görünce kaşlarım çatılıyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve bu onu daha da genç gösteriyor. Sonra gözlerim vücuduna kayıyor. Dar siyah pantolonu ve gömleğinin içinde tüm kıvrımları görünüyor.

Bir kez daha cazibeyi bir kenara ittim ve torbayı yumruklamaya devam etmeden önce, "Kaçakçılara katılmalısın" diye homurdandım.

"Sana da günaydın," diye mırıldanıyor.

Başkalarını önemseyen ya da uyarılarda bulunan biri değilim ama yine de kendimi "Canın yanacak" diye söylenirken buluyorum.

"Aww, umursadığını bilmiyordum," diye şımartıyor beni.

Ona ters ters bakınca, kıyafetlerini giymekle meşgul olduğunu görüyorum.

"Bilmiyorum." Kelimeler kırılmış. Eğer uyarıyı dikkate almazsa, sadece yumruklarla yuvarlanmak zorunda kalacak.
Gerçek anlamda.

Egzersizlerime devam ediyorum ve odanın diğer tarafında ip atlayan Winter'ı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Diğer kursiyerler ve Büyük Usta Yeoh stüdyoya girdiğinde yumruk atmayı bırakıp çantamı bıraktığım yere doğru yürüyorum. Bir su şişesi alıp yarısını içtikten sonra yüzümdeki ve boynumdaki teri silmek için bir havlu kullanıyorum.

"Günaydın," diyor Büyük Usta Yeoh hafifçe eğilirken.

Biz de selamına karşılık veriyor ve talimatlarını bekliyoruz.

Büyük Usta Yeoh'nun gözleri Winter ve MJ arasında gidip geldikten sonra, "Bakalım yeni gelenler ne kadar tecrübeli. Bayan Fang'e karşı..." Gözleri üzerimizde geziniyor, sonra "Bay Lamas" diye mırıldanıyor.

Geri kalanımız stüdyonun arka tarafına geçtik ve Winter, Paulie ile benim aramda durdu.

MJ ve Hugo birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken

Paulie kıkırdar: "Sabahın köründe kış tekmelemek gibisi yoktur."

Hugo, MJ'e bir öpücük verir ve bu da onun saldırmamasına neden olur. Hugo'nun sağ yumruğu MJ'in sol tarafına çarpmadan önce MJ ona bir aparkat ve başının yan tarafına bir yumruk atmayı başarır. Bu yumruk onu yana doğru uçarur ve vücudu yerde kaymaya başlar.

Ouch.

Winter'ın yüzüne bakıyorum ama korku görmek yerine dövüşe odaklanmış.

MJ başını sallayarak tekrar ayağa kalkıyor. Hugo saldırıyor ve havalandığında kaslarım geriliyor, MJ'in kafasının sol tarafına bir tekme atmadan önce vücudu dönüyor. Bu kez uçuyor ve yere düştüğünde darbenin etkisiyle baygın bir şekilde yerde kalıyor.

MJ'in daha iyi olmasını beklerdim. Sanırım yanılmışım.

Büyük Usta Yeoh yavaşça başını sallıyor ve sonra mırıldanıyor: "Onu kenara çekin ki eğitime devam edebilelim."

Hugo, MJ'in kolundan tutar ve onu odanın diğer tarafına sürükler.

"Sıradaki," diyor Büyük Usta Yeoh. Winter'ın Paulie ile eşleşeceğini umarak kalp atışlarım hızlanıyor. "Bayan Hemsley'e karşı..." Büyük Usta Yeoh'un gözleri Paulie ile benim aramda gidip geliyor ve birkaç saniye sonra bende karar kılıyor. "Bay Vetrov."

Sikeyim.

Bölüm 6

KIŞ

Kahretsin... işte hiçbir şey gitmiyor.

Damien'in benden daha güçlü olduğunu bildiğim için yumruk atmamasını sağlamalıyım, yoksa sonum MJ gibi olur.

Sınıfın ortasına doğru yürüyorum ve Damien'in telaşsızca yaklaşmasını izliyorum.

Omuzlarımı kıvrarak ellerimi kaldırıyorum ve başını hafifçe sallamasını izlerken bedenim gergin bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Benimle kavga etmek zorunda kaldığı için açıkça mutsuz olduğu gerçeği göğsümde kızgınlık damlacıkları oluşturuyor.

"Hadi şu işi bitirelim, Vetrov," diye tıslıyorum ve gözleri benimkilere kilitleniyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra kollarını yukarı kaldırıyor, Muay Thai duruşu takınırken yumruk yapmıyor.

Ona tüm dövüş stillerinde deneyimim olduğunu göstermek için aynı duruşu alıyorum.

Sadece birbirimize baktığımız birkaç saniyenin ardından Büyük Usta Yeoh, "Başlayın!" diye bağırdı.

İleri atılıp sağ bacağımı Damien'in yan tarafına tekme atmak için kaldırıyorum, ben daha yaklaşmadan geri sıçırıyor.

Benden daha hızlı. Kahretsin, hızın benim tarafımda olmasını umuyordum.

Bir süre birbirimizin etrafında döndükten sonra Damien'in sağ bacağı kalkıyor ve kalçama değiyor. Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü açıkça kendini tutuyor.

Hugo derin bir iç çeker ve mırıldanır: "Onunla istediğin zaman uğraşabilirsin, Vetrov. Hadi şu işi bitirelim."

Ben daha nefes alamadan Damien bana doğru hamle yaptı. Sağ kolu boynuma dolanırken göğsüne bir yumruk atmaya başarıyorum ve sonra arkama geçiyor.

Kahretsin. Cehennemden gelen lanet boğma.

Beni sert göğsüne doğru çekiyor, pazusu hava kaynağını kesiyor. Dirseğimi kaburgalarına doğru geri çekmem onu hiç kıpırdatmıyor ve görüşümde noktalar patlarken eylemi tekrarlıyorum.

Damien'in sol kolu belime dolanıyor ve kulağıma "Sen buraya ait değilsin" diye fısıldarken nefesini kulağımda hissediyorum.

Kolu boynuma dolanıyor ve ön kolunu ve pazusunu tutmama neden oluyor.

Boğuk bir nefes almaya çalıştığımda, vücudum onunkine çarpıyor, Damien beni daha sıkı tutuyor. Havasızlıktan görüşüm kararıyor ve bilincimi kaybederken son fark ettiğim şey Damien'in vücudunun tüm ağırlığını aldığı oluyor.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ama kendime geldiğimde kendimi MJ gibi odanın bir kenarında değil, bir hasırın üzerinde yatarken buluyorum. Başımdaki son sersemliği atmak için başımı sallıyorum ve doğrulduğumda Hugo'nun kıkırdadığını duyuyorum, "Kan Prensesi'ne karşı zaafın mı var?"

Damien beni mindere mi taşıdı? Bunu neden yapsın ki?

Damien'in bana yumuşak davrandığını bilmek bir utanç dalgasının üzerime çökmesine neden oluyor. Tam görüşüm Damien, "Eğitime geri dönebilir miyiz?" diye mırıldandı.

"Lamas Vetrov'a karşı," diye gürlüyor Büyük Usta Yeoh, muhtemelen MJ ve bana ve kötü performanslarımıza kızgın.

Paulie, "Bugün izin alsam iyi olur," diye mırıldanıyor.

Hugo ve Damien odanın ortasında birbirlerine bakarken Büyük Usta Yeoh, Paulie'ye "Refleks torbasında bir saat," diye talimat veriyor.

Damien sırtı bana dönük duruyor ve gözlerim ona dikiliyor. Beni tüm sınıfın önünde utandırdığı için göğsümde öfke kaynamaya başlıyor. Antrenman yapmak yerine, beni yolundan çekmek için boğazımı sıktı.

Kendine gelmeye başlayan MJ'den inilti duyuyorum ve Hugo ona bakar bakmaz Damien öne atılıyor. Vücudunu döndürerek, ayağının topuğunu Hugo'nun çenesine dayıyor.

Hugo hâlâ başını sallarken, Damien ona doğru ilerliyor ve yumruklarını savuruyor. Altıncı yumruktan sonra Damien, Hugo'nun çenesine bir aparkat indirir. Bu sefer Hugo geriye doğru sendelerken sersemlemişti ve Damien çenesine bir diz atarak işini bitirdi ve onu bayılttı.

Bir anlığına, Damien'a bakarken utandığımı ve kızgın olduğumu unutuyorum.

Tanrım, kimsenin ona karşı şansı yok.

Damien'ın kasları dalgalanırken baygın Hugo'dan uzaklaşıyor ve homurdanıyor, "Antrenman bitti mi?"

Büyük Usta Yeoh oflayıp pufladıktan sonra bir elini ekipmana doğru sallar.

Damien Wing Chun tahta kuklasına doğru yürürken bana doğru bir bakış attı. Yüzündeki çatık kaşlar anında kararıyor ve sonra sanki ben bir sinir bozucudan başka bir şey değilmişim gibi yüzünü benden çeviriyor.

Ayağa kalkıyorum ve Damien'a doğru attığım her adımda öfkem daha da artıyor.

Ona ulaştığımda, "Seni bir korkak sanmamıştım." diye bağırdım.

Damien bana ters ters bakıyor ve akli başında herhangi bir insanın geri çekilip saklanmaya çalışacağı yerde, ben yerimde durmak için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum.

"Buraya antrenman yapmaya geldim. Beni hafife almanın bana bir faydası olmaz," diye devam ediyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken. Damien'ın çenesi kilitleniyor ve yanağındaki bir kasın zıplamasına neden oluyor. Yavaşça yüzünü bana çeviriyor, gözleri soğuk ve acımasız. Birbirimize bakıyoruz, benim öfkem ve utancım onun kızgınlığıyla çarpışıyor, ta ki ben "Bir dahaki sefere bana eşit davran" diyene kadar.

Mizahsız bir kıkırdama çıkarıyor. "Bu senin asla olamayacağın bir şey *Prenses*."

Egoist cinsiyetçi.

Tam Damien'a doğru tehditkâr bir adım atarken, Büyük Usta Yeoh seslendi, "Hemsley. Fang."

Büyük Usta Yeoh'un beklediği mindere doğru yürümeden önce Damien'a son bir kez bakıyorum. "Dövüş," diye mırıldanıyor, görünüşe göre Damien kadar sinirlenmiş.

Kaybettiğim gururumun bir kısmını geri kazanmaya çalışmak niyetiyle pozisyonumu aldım.

DAMIEN

Antrenmanıma devam etmeliyim ama kendimi dövüşü izlemek için dönerken buluyorum. Sadece ben değilim. Hugo ve Paulie kızlara yaklaşıyor.

MJ'e odaklanırken  fke Winter'ın yüz hatlarını hâlâ gerginleştiriyor. Winter güzel olabilirdi ama onun hassas gururunu kırmak umurumda bile değildi. Aramızdaki kavganın kazananı olmayan bir durum olduğunu biliyordum. Eğer ona karşı sakın olmasaydım, şu anda ayakta olamazdı. Daha az kötü olanı seçtim çünkü sırf yapabiliyorum diye birini dövmenin onuru yok. Ben bunun için eğitim almıyorum.

Ayrıca, gerçek dünyada yakın dövüş sadece ekstrem durumlarda olur. Cephanenizin bitmesi gibi ki her zaman hazırlıklı olursanız böyle bir şey olmaz.

 lk yumruğu MJ atıyor ve Winter'ın çenesine bir darbe indiriyor. Winter'ın yüzünde acı ifadesi belirmeyince şaşırıyorum ama onun yerine öldürmek için saldırıyor. Hızlı hareket ediyor.

MJ'e toparlanması için bir saniye vererek, yumruk atmaktan Paulie'yi yere serdiği çift diz uçan tekmeyi atmaya geçti.

MJ tökezleyerek kenara çekiliyor ve "Teslim oluyorum" diye mırıldanıyor.

MJ'in burada ne aradığını merak ederek başımı sallıyorum. Tam o sırada Hugo öne çıktı. "Dansa ne dersin?

Tatlım?"

"Peki," diyor Büyük Usta Yeoh, daha önce olduğu kadar sinirli görünmüyor.

Hugo Winter'ın etrafında dönmeye başladığında kollarımı göğsümde kavuşturup biraz daha yaklaşıyorum. Ona doğru hamle yaptığında nefesimi tutuyorum. Başının yan tarafına indirdiği yumruk onu geriye savuruyor ama MJ gibi tökezlemiyor. Winter'ın birkaç yumruk atmasını bekliyorum ama onun yerine Hugo'nun bacaklarını hedef alıyor, ayağının iç kısmı dizinin yan tarafıyla birleşiyor. Winter anında bir tekme daha atıyor.

Hugo ona doğru hamle yaparken hafifçe gevşediğini fark ediyorum, yumruğu neredeyse çenesine değiyor ama ısıkalıyor.

Hızını Hugo'ya karşı kullanıyor. İyi kız.

Winter ileri atılarak Hugo'nun ayaklarını altından çeker. Bacağını tutarak onu yere doğru çeker, ancak onu iyice kavrayamadan bacakları boynuna dolanır.

Winter'ın Hugo'yu kalçalarıyla boğuşunu izlerken ağzımın kenarı kalkıyor. Birkaç saniye sonra Büyük Usta Yeoh sesleniyor: "Bırakın onu. Dövüş sona erdi."

Winter dinler ama ayağa kalktığında Hugo onu tekrar aşağı çeker. Winter kendini toparlayamadan, Hugo birbiri ardına darbeler indirmeye başlar.

Bir adım ileri atıyorum ama kendimi tutuyorum.

Winter, Hugo'yu sırtından vurur ve Hugo'nun üzerine yığılmasına neden olur. Adam tekrar üstünlük sağlamaya çalışırken, kadın vücudunu çılgınca yukarı kaldırıyor ve adamın yana düşmesine neden oluyor.

Winter Hugo'ya saldırmaya başladığında tuttuğum nefesi bırakıyorum, içinden bir hırıltı yükseliyor.

Tanrım, çok vahşi. Onu hafife almışım.

"Dövüş sona erdi!" Büyük Usta Yeoh ikisine de öfkelenerek bağırıyor.

Winter ayağa kalkarken bu kez gözlerini Hugo'dan ayırmıyor.

Hugo mindere kan tükürürken kıkırdamaya başlar. "Fena değil, Prenses. Hiç de fena değil."

Antrenman seansından nefes nefese kalan Winter'ın bakışları benimkilere kayıyor ve yeşil gözlerindeki öfke geri geliyor. Alt dudağındaki ve kaşındaki kan onu vahşi gösteriyor. Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şey kıpırdıyor.

İzlediğimi göstermek için başımı salladım, sonra da "Hâlâ yeterince iyi değil" diye mırıldandım.

"Şu anda seninle dövüşmeye hazırım," diye tıslıyor bana.

"Bu kadar yeter. İkiniz de gidin öfkenizi boşaltın."

Büyük Usta Yeoh emrediyor. "Eğer bu stüdyonun dışında dövüşürsen, seni daha fazla eğitmem."

İçimi çekerek ellerimdeki sargıyı çıkarıyor ve dövüş kıyafetlerimi çıkarıyorum. Winter'dan önce stüdyodan çıkıp ön kapıya doğru yöneliyorum. Dışarı adımımı atar atmaz koşmaya başlıyorum.

Saniyeler sonra arkamda Winter'ın ayak seslerini duyuyorum. Bana yetişiyor ama nefesime odaklanarak onu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Kalenin etrafındaki altıncı turumuza başladığımızda hızlanıyorum. Winter da benimkine uymak için hızını artırıyor ve bu, ağzımın kenarının kalkmasına neden oluyor.

Kadın muhtemelen hayattaki her şeyi bir cesaret olarak alıyor.

Liderliği dönüşümlü olarak almaya devam ediyoruz ve onuncu turumuza başladığımızda, onu geride bırakmayı umarak her şeyimi veriyorum.

Şatonun köşesini döndüğümüzde ve ön merdivenler görüldüğünde, Winter yanımdan hızla geçiyor. Aramızdaki mesafe arttıkça kıkırdıyorum.

Lanet olsun, kız hızlı. En azından bu özelliği var.

Hızı bir gün hayatını kurtarabilir.

Merdivenlerin yanında durdu ve sonra ellerini dizlerinin üzerine koydu, nefes nefese kalırken gözleri bana odaklandı.

Winter'ın önünde durmak için yavaşlıyorum ve bu onun doğrulmasına neden oluyor. Başımı eğerek elimi alt dudağına götürüyorum ve bu onun donup kalmasına neden oluyor. Gözlerimi ona kilitleyerek başparmağımı kurumuş kanın üzerinde gezdiriyorum.

"Hızın olabilir ama dayanıklılığın yok. Yine de iyi denemeydi." Koşarak uzaklaşmaya başladığımda

"Morluklarına biraz buz koysan iyi olur." diye seslendim.

Bölüm 7

KIŞ

"İlk günün nasıl geçiyor?" Cillian bir telefon görüşmesi sırasında soruyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum dolaptan temiz bir antrenman kıyafeti alırken. "Üç dövüş yaptım."

"Ve?"

Kıyafeti yatağımın üzerine serdim ve banyoya doğru yürüdüm. Banyo suyumun akabilmesi için muslukları açarak devam ediyorum: "Mj Fang'i yendim. Hugo Lamas'la olan dövüş durduruldu ama ben kazanıyordum. Güçlü ama yavaş."

Cillian kıkırdıyor, sonra soruyor: "Peki ya üçüncüsü?" "Vetrov beni bayılttı," diye mırıldanıyorum.

Hattan bir iç çekiş geldiğini duyuyorum. "Ona karşı verdiğin mücadeleden ne öğrendin?"

"Kibirli olduğunu ve benimle dövüşmeyeceğini."

Bir an sessizlik oldu, sonra Cillian mırıldandı, "Vetrov'a dikkat et, yavrum. Sana asla geri adım atmamayı öğrettiğimi biliyorum ama Vetrovlar en iyileridir."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Geri adım atmayacağım."

"Çünkü inatçısın," diye azarlıyor beni Cillian. "Bu üzerinde çalışman gereken bir zayıflık."

İçimi çekerek, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Silah eğitimine ne zaman başlıyorsun?"

Saate bir göz attım. "Otuz dakika. Hazırlanmam gerekiyor

ve yiyecek bir şeyler almak istiyorum."

"Beni sonra
ara."

"Arayacağım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra muslukları kapatıyorum ve aceleyle banyo rutinimi uyguluyorum. Bu gece kaslarımı ıslatabilirim. Temiz bir siyah pantolon ve tişört giydikten sonra botlarımı giyiyorum. Yatağın kenarında oturduğum yerden ayağa kalkarken, artık savaş üniformamı giydiğim için kendime daha çok güveniyorum. Banyoya geri dönüyorum ve ilk yardım çantamdan bir kelebek yara bandı alıyorum. Kaşımın üstündeki yarığın üzerine yapıştırıyorum ve ardından dudağımdaki kesiğe biraz merhem sürüyorum. Çok da kötü olmayan yaralarımın bakımını yaptıktan sonra saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp odamdan çıkıyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken koridor boştu ve herkesin ya eğitimle ya da yemekle meşgul olduğunu anladım. Yemek odasına girdiğimde sadece üç masanın dolu olduğunu fark ediyorum. Damien uzak köşedeki masada oturuyor. Ben de odanın karşı tarafında, kapıya yakın bir masa seçiyorum.

Sırtım duvara dönük bir şekilde oturuyorum, böylece diğer masaları net bir şekilde görebiliyorum. Garson masama uğradığında gurme biftekli sandviç ve salatanın yanı sıra meyveli smoothie ve bir şişe su sipariş ediyorum.

Sandalyeme geri yerleşiyorum ve çenemi kaldırarak gözlerim Damien'inkileri buluyor. Yemeğini bitirmiş ve bana bakıyor.

Göğüs göğüse dövüş konusunda benden daha iyi olabilir ama umarım silah konusunda onun eline su dökebilirim.

Cillian bana rekabetçi olmayı öğretti. Ama Damien söz konusu olduğunda, başka bir şey beni ona karşı durabileceğimi kanıtlamaya itiyor.

Ona karşı hissettiğim çekimin sürekli farkındayım. Delici gözleri, keskin çenesi, kaslı vücudu... ve lanet olsun, tüm düğmelerime basma şekli.

Kibirli bir Rus Tanrısı.

Sadece, ona boyun eğmeye hiç niyetim yok. Asla.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, ağzının köşesi tehlikeli derecede seksi bir sırıtışla kalkıyor. Umursadığımdan değil. Damien'ın kadınlar üzerindeki etkisinin farkında olduğuna eminim.

Ayağa kalkışını izliyorum ve sonra yavaşça bana doğru yürümeye başlıyor. Yaklaştığında çenemi kaldırıyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

Yeterince iyi olmadığımın ilgili bir yorum yapmak yerine, odadan çıkarken gözleri benden uzaklaşana kadar gözlerimi esir tutuyor. O an kalp atışlarım hızlanıyor ve ağızımdaki tükürük kuruyor. Korkudan değil ama başka bir şeyden... çok daha tehlikeli bir şeyden.

Damien kadınların uğruna adam öldüreceği türden bir adam.

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. Yemeğim beni oyalamak için tam zamanında geliyor, böylece Damien'la ilgili düşüncelerimde kaybolmayacağım. Ya da ben öyle umuyorum.

Sanırım beni sarsan şey onun yoğunluğu. Aynı odada bulunduğumuz her an onu fark etmek zorunda kalıyorum, bana ikinci bir bakış bile atamayan diğer erkeklerin aksine.

Yemeğimi bitirirken sert ayak sesleri duyuyorum ve ardından Carson odaya giriyor. Damien'in oturduğu masaya doğru yürümeden önce gözleri üzerimde geziniyor.

"Winter Hemsley," diye bir ses dikkatimi çekiyor. Konuşana bakıyorum ve onu tanıyamayınca gözlerimi kısıyorum. "Adrian Vincent," karşımda otururken kendini tanıtıyor.

Adı aklıma geldi ve "Suikastçı" diye mırıldandım. Bana ukala bir gülümseme veriyor. "Hizmetinizdeyim."

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum; siyah saçlarını, neredeyse siyah gözlerini ve keskin yüz hatlarını inceliyorum. Endişe omurgamdan aşağı süzülüyor.

Buna dikkat edin.

Peçetemi yere bırakıp ayağa kalkıyorum ve Adrian'a son bir kez bakarak odadan çıkıyorum.

Silah odasına girdiğimde silah sesleri duyuyorum. Sesi takip ederek poligonu buluyorum ve birkaç dakika boyunca Damien ve Hugo'nun kağıttan hedeflere ateş edişini izliyorum. İkisi de iyi, kurşunları kafayı ve kalbi asla ıskalamıyor.

Arkamda bir hareket duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Paulie ve MJ'in Bayan Dervishi ile birlikte odaya girdiklerini görüyorum. Geniş bir duvara doğru yürüyor ve bir düğmeye basıyor, duvar geriye kayarak kapsamlı bir silah seçkisi sergiliyor.

Yavaşça yaklaşıp MJ'in arkasında duruyorum. Arkamda ayak sesleri duyunca, Damien ve Hugo olduğunu bildiğim için arkama bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine

ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkamda kimsenin durmadığı bir pozisyon alıyorum.

Cillian'ın bana öğrettiği ilk derslerden biri. Her zaman tetikte ol.

Bayan Dervishi, MJ ve benim aramda bakışıyor. "Silahlar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Biraz," diye cevap veriyor MJ, ki bu beni şaşırtıyor. Babası en iyi bekçilerden biri, ama o hiç hazırlıksız görünüyor.

Bayan Dervishi'nin gözleri bana takıldığında, silah seçkisini işaret ediyorum. "Heckler & Koch P30L, kişisel favorim. Glock 19, ikinci nesil. Browning Hi-power Mark 3, Heckler & Koch MP5K hafif makineli tüfek, ancak uzatılmış namluyu tutmak yerine ön el kundağını çıkarmayı tercih ediyorum. O zaman kullanımı daha kolay oluyor. KA-BAR tırtıklı Tanto -"

Ben devam edemedim Bayan Dervishi başını salladı. "En azından biriniz hazırlıklı gelmiş. Silahınızı seçin ve atış poligonunun yanında sıraya girin ki silah kullanmayı bilip bilmediğinizi görebileyim."

Tereddüt etmeden Heckler & Koch P30L'yi seçiyorum ve dolu olduğundan emin olmak için şarjörü kontrol ediyorum. Bir kol yanımdan uzanıp aynı silahı seçiyor ve bakmama gerek kalmadan onun Damien olduğunu anlıyorum. Ondan uzaklaşarak atış poligonuna gidiyorum ve son durakta yerimi alıyorum, böylece arkamda birinin olması için bir neden kalmıyor.

Kulak koruyucumu takıyorum ve duruşumu genişleterek kollarımı kaldırıyorum ve namluyu görüş alanıma hizalıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum ve sonra tetiği çekiyorum. M e r m i m kağıttan hedefin kafasını delip geçiyor.

Şarjörü boşalttıktan sonra Bayan Dervishi bana doğru geliyor. "Seni kim eğitti?"

"Cillian Byrne. Benim kişisel korumam."

Kaşları kalkıyor ve gerçekten etkilenmiş görünüyor. "En iyilerden biri tarafından eğitildin. Neden buradasın?"

Düşmanlarıma korkmaları gereken biri olduğumu göstermek için. "Biri asla yeterince iyi olamaz," diye cevap veriyorum. Başını sallayarak MJ'e doğru ilerliyor ve ben de şarjörümü yeniden dolduruyorum.

DAMIEN

Dersler başlayalı bir hafta oldu ve Winter'ın her gün beni etkilemesinin dışında rutinimde hiçbir şey değişmedi. Müzayedenin ne zaman yapılacağına dair de bir haber yok.

Silah odasına girdiğimde suikastçıların hâlâ burada olduğunu görünce şaşırıyorum. Paulie en son gelen görevli oldu ve sonra Bayan Dervishi diyor ki, "Bugün, bir laser tag oyunu için eşleşeceksiniz. Ayakta kalan son suikastçı kazanacak. Sizin suikastçınız hayatta kaldığı sürece, gözetmenin saf dışı bırakılması önemli değil." Devam etmeden önce bakışları üzerimizde geziniyor: "Riccardo Nero ve Hugo Lamas. Jet Tao ve Paul Connors. Adrian Vincent ve Winter Hemsley. Carson Koslov

ve Damien Vetrov. Bayan Fang bu sefer o t u r a c a k .
Hazırlanın. Beş dakikanız var."

Bu kolay bir galibiyet olmalı.

Carson'a doğru yürüyorum ve lazer silahlarımızı almadan önce yeleklerimizi giyerken ona sırtıyorum. Carson diğer suikastçılara bir göz attıktan sonra mırıldanıyor: "Hadi onlara bu işin nasıl yapıldığını gösterelim."

Carson terk edilmiş binanın bulunduğu dışarı açılan kapıya doğru yürümeye başladığında, adımlarım onunkilerle eşleşecek şekilde sol tarafını kuşatıyorum.

Binanın girişinde durup diğer takımları bekledikten sonra Bayan Dervishi şöyle diyor: "Müzik ve duman içgüdülerinizi keskinleştirmek için. Zaman sınırı yok. Son takım ya da adam ayakta kalana kadar ayrılamazsınız. Silahlarınız aktif hale gelmeden önce altmış saniyeniz var. İyi şanslar."

Carson başını sallayarak içeride kayboluyor ve ben de altmışa kadar sayarak onun peşinden gidiyorum. Anında karanlığa gömülüyoruz, gölgeler ve dumandan başka bir şey göremiyoruz. Yoğun bir ritim havayı dolduruyor, herhangi bir hareketi duymak neredeyse imkânsız hale geliyor.

Binanın derinliklerine doğru ilerliyoruz ve merdivenleri bularak Carson'ı takip ediyorum, birkaç saniyede bir rastgele yanıp sönen mavi ışık dışında daha da karanlık olan bir üst kata çıkıyoruz.

"Üç... iki..." Carson geri sayıyor ve birde sessizleşiyor.

"Daha derine in," diye talimat verdim. "Yukarı çıkmalıyız. Bırakalım birbirlerinin işini bitirsinler."

Carson başını sallıyor ve sırtımı ona dönerek birbirimize yakın duruyoruz. O bana yol gösterirken ben de kimsenin bize yaklaşmadığından emin olmak için nöbet tutuyorum.

Paulie'nin binanın içinden bir yerlerden "Ah... siktir," diye küfrettiğini duyuyorum. "Üzgünüm, dostum."

"Aptal," diye bağırır Jet.

"İkisi gitti," diye mırıldandı

Carson. "Bizim için daha az."

Bir kat daha merdiven çıkıyoruz ve bu sefer ışıklar mavi ve kırmızı arasında değişiyor. Biraz kafa karıştırıcı ve eminim amaç da bu.

Birkaç kasaya ulaşıyoruz ve ben tehditleri ortadan kaldırırken Carson'a kasaların arkasına saklanmasını işaret ediyorum. Sandıkların yanına çömeliyorum, bu da bana merdivenleri net bir şekilde görme imkânı veriyor. Bu şekilde, ortaya çıktıklarında onları haklayabilirim.

Dakikalar geçiyor, müzik kulaklarımı dolduruyor, neredeyse kalp atışlarımla eşleşiyor.

Hareket eden bir gölge dikkatimi çekiyor ve görüşümü o noktaya odaklıyorum. Kişinin yapısına bakılırsa Hugo'ya benziyor. Ben nişan alamadan geri adım atıyor ve vücudunu görüş alanımın dışında tutuyor, böylece köşeden bakarken ateş edemiyorum.

Bir dakika sonra Riccardo hemen arkasındayken ileri atılıyor ve saniyeler sonra Winter ve Adrian arkalarından gelirken kıyamet kopuyor.

Soğukkanlılığımı koruyarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve Riccardo'yu net bir şekilde görebilmek için sola doğru ilerliyorum.

Ben ateş edemeden Riccardo'nun yeleği titriyor ve yanıyor. Görünüşe göre Winter çekmiş.

"Lanet olsun. Hiçbir şey için teşekkürler, Lamas," diye tersliyor Riccardo ve sonra merdivenlere doğru yöneliyor.

Eğildim, ama sonra Hugo silahını bıraktı ve öfkeli bir boğa gibi Winter'a saldırdı. Omzunu Winter'ın karnına saplıyor ve onu yerden kaldırıp duvara çarpıyor.

Ezik.

Alçakta durarak ilerliyorum, içimizden biri müdahale etmedikçe Hugo'nun durmayacağını biliyorum. Ben onlara ulaşmadan önce Adrian silahının kabzasını Hugo'nun kafasına vurarak onu Winter'dan uzaklaştırdı. Bu bana Adrian'ı vurmak için mükemmel bir fırsat verdi. Tereddüt etmedim ve bir saniye sonra yeleği parladı.

Adrian beni ancak o zaman fark etti. Hugo'yu itti ve kollarını iki yana açtı. "Pislik."

Hugo, Adrian başka bir şey söyleyemeden onu yakalıyor ve kavga etmeye başlıyorlar. Winter'a uzanarak kolundan tuttum ve onu kavga eden adamlardan uzaklaştırdım.

Yanıp sönen ışıklar bize Hugo ve Adrian'ın yumruklaşmalarını gösteriyor. Kavgayı ayırmak gibi bir niyetim yok. Birbirlerini öldürebilirler, umurumda değil.

Winter benden uzaklaşıyor ve sonra Carson'ın "Blyad'" diye küfrettiğini duyuyorum. Yeleğinin parladığını gördüğümde gözlerim açılıyor.

Winter'ı boynundan tutup duvara doğru itiyorum. Yüzüne doğru hırlarken gözlerimiz kilitleniyor, "Ne oluyor lan? Oyun bitti."

Ya Hugo ya da Adrian sırtıma çarpıyor ve bu da vücudumun Winter'inkine sertçe bastırmasına neden oluyor. "Asla bitmez," derken yüzüne baştan çıkarıcı bir sırtma yayılıyor.

Bölüm 8

KIŞ

Her ışık parıltısında Damien'ın yüzünü görüyorum. Ruhumu bedenimden ayırmaya hazır bir iblis gibi görünüyor.

Ateşli bir iblis. Ruhumu burada kirletse bile umurumda olmazdı.

Sert vücudu benimkine baskı yapıyor ve beni duvara sabitliyor. Parmaklarını boynumun etrafında esnetirken hareket ettiğini hissediyorum.

Adamlardan biri yine Damien'a çarpıyor ve bu sefer nefesinin yüzümde patladığını hissediyorum.

Müzik. Işıklar. Havadaki adrenalin ve duman. Damien'a bakarken hepsi aklımı karıştırıyor, yüzlerimiz sadece bir santim uzakta.

Etrafımızdaki kavga yavaşlayıp uzak bir bulanıklığa dönüşürken, dakikalar hızla akıp gidiyor sanki. Damien'ın tıraş losyonu beni sarıyor, kokusu ağzımı sulandırıyor. Onun her bir santimetresinin son derece farkındayım ve bu, daha önce hissettiğim her şeyden daha yoğun bir arzunun içimde patlamasına neden oluyor.

Elini boynumdan indiriyor ve parmaklarının göğsümün yanından aşağıya doğru kaymadan önce köprücük kemiğimin üzerinden geçtiğini hissediyorum. Eğiliyor ve tam dudakları çenemi okşarken silahımı tutup elimden çekip alıyor.

Hayatımda ilk defa kaybetmek umurumda değildi. Hele ki Damien bana bu kadar yakinken. Tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyor ve dudaklarımı ona sunmaya hazır bir şekilde başımı çevirmeye başlıyorum.

Sadece bir anlığına, sonra bir adım geri çekiliyor ve aramızdaki teması kesiyor. Ne olduğunu ve neredeyse ne yaptığımı fark ettiğimde ciğerlerimden hava fışkırıyor.

Damien'in tehlikeli olduğunu biliyordum ama lanet olsun, beni neredeyse şehvetle hipnotize etmişti.

Aptal, Winter!

Kendime kızarak, hâlâ kavga etmekte olan Hugo ve Adrian'ın yanından geçip merdivenlerden aşağı koşuyorum. Sonunda binadan dışarı adımımı attığımda, yeleği gövdemden sıyrıp bir kenara atıyorum.

Kahretsin. Yapmam gereken ciddi bir hasar kontrolü var. Gerçek olsa bile Damien'in ondan etkilendiğimi düşünmesine izin veremem.

Duygularım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya ihtiyaç duyarak kişisel odama geri dönüyorum. Cillian'ı aramaktan kaçınıyorum ve kendime bir banyo hazırlıyorum, böylece akşam yemeği için aşağı inmeden önce rahatlayabilir ve eğitime tekrar odaklanabilirim.

Giysilerimi çıkarıyorum, düşüncelerim Damien'la olanlar tarafından tüketiliyor.

Kahretsin, çok yakındı. Nasıl böyle kontrolümü kaybedebildim?

Eğer gerçek dünyada olsaydık, bu beni öldürmesi için mükemmel bir fırsat olurdu.

Küvete giriyorum ve ılık suya gömülüyorum. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve o feci sahne zihnimde yeniden canlanmaya başlıyor.

Boğazıma dolanan güçlü parmaklarını hatırladıkça dişlerimi sıkıyorum. Dokunuşu tenimi yakıyor, sanki damarlarımdan bir orman yangını akıyormuş gibi beni alevlendiriyordu. O kadar yakındı ki. Çok yakındı. Kıyafetlerinin altında dalgalanan her kası hissediyordum.

Vücudum sıcaktan kızarıyor ve bunun içinde yattığım ılık suyla hiçbir ilgisi yok. Karnıma bastıran sertliğini hissedebiliyordum. İçimde bir titreme dalgalanıyor ve uyluklarımı birbirine kenetleyip sürtünmeleri için hafifçe ovuşturuyorum.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bu beni çok korkutuyor.

Telefonum çalmaya başlayıp içinde bulunduğum şehvet dolu balonu patlattığında sefil bir iç çekiyorum.

Sudan çıkarken kendi kendime "Duygularımı kontrol altına almak buraya kadarmış" diye mırıldanıyorum. Vücuduma bir havlu sarıyorum ve telefonumun komodinin üzerinde durduğu yere doğru yürüyorum. Ekranda Cillian'ın adının yanıp söndüğünü görünce bir kez daha bakıyorum.

"Banyodaydım" diye mırıldanarak telefonu açtım.

Cillian yorumumu duymazdan gelerek "Eğitim nasıldı?" diye soruyor.

"Kendimi ve suikastçımı laser tag oyununda öldürttüm. Bugün berbat. Sadece yemek yemek ve uyumak istiyorum."

"Neden kendini öldürttün?"

Çünkü Damien Vetrov'dan tahrik olmuşum ve beni orada duvara yaslamasını istiyordum.

"Bir kavga çıktı ve dikkatim dağıldı," diye yalan söylüyorum ama sonra ekliyorum, "Yine de Carson'ı vurdum."

"Güzel."

"Akşam yemeği için aşağı iniyorum, sonra da geceyi sonlandırıyorum."

"Biraz dinlen, yavrum. Seninle yarın konuşuruz," diyor Cillian aramayı sonlandırmadan önce.

Telefonu tekrar komodinin üzerine bırakıp dolabıma doğru yürüyorum. Görünüşümü umursamadan bir çift gri eşofman altı ve beyaz bir tişört giyiyorum. Spor ayakkabılarımı giyiyorum ve odamdan çıkmadan önce saçlarımı fırçalıyorum.

Yemek odasına girdiğimde Adrian masada oturduğu yerden ayağa kalkıyor ve ellerini çırpmaya başlıyor. Her tarafı yara bere içinde ve sırtıttığında dikkatimi patlamış dudağı çekiyor.

"Winter Hemsley, Carson Koslov'u vuran kişi. Belalı," diye herkesin duyması için sesleniyor ve bu herkesin dikkatini bana çevirmesine neden oluyor.

Tüm bu istenmeyen ilgiden dolayı yüzüm anında kızarıyor ve "Kes şunu. Kazandığımız falan yok. Yine de kendini vurdurdun."

"Benimle yemek ye," diyor tekrar otururken. Tereddüt ettiğimde başını eğiyor ve sırtıyor. "Hadi ama. Hugo ile kavga ettikten sonra en azından seni korumak için bunu yapabilirsin."

Burnumdan hoşnutsuz bir ses çıkarıyorum ama yine de oturuyorum. En azından Adrian güvende, ben olmadığımı göre

onu cezbettiler.

"Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmez," diye mırıldanıyorum ki aklına bir şey gelmesin. Ne de olsa o eğitim gören bir suikastçi.

Adrian'ın siyah gözleri bana bakarken muziplikle parlıyor, sonra mırıldanıyor, "Olabileceğimiz o kadar çok şey varken neden arkadaş olalım ki?"

"İştahımı kaçırmayın," diyorum garsona yaklaşmasını işaret ederken. "Yemeğimin tadını çıkarmayı umuyordum."

Siparişimi verirken, biftek ve fırında patates ile yanında sebze tercih ederken, herkesin gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Sandalyemde kayıyorum ve sağma baktığımda bakışlarım Damien'inkilerle çarpışıyor. Gözleri bana dikilmiş, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Bakışlarının üzerimde olması bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetiyor ve Damien'ın beni nasıl etkilediğini görmesini istemediğim için dikkatimi hızla Adrian'a geri çeviriyorum.

Adrian sesini alçaltarak, "Sıkıcı rutinde hoş bir değişiklik olduğunu söylemeliyim," diye mırıldanıyor. Ona öylece baktığımda devam ediyor: "Uzun bir iki yıl oldu. Umarım yakında burayla işim biter."

"Kime teklif vereceksin?" Bana söylemeyeceğini bildiğim halde soruyorum. Bu onun için aptalca olurdu.

Başını sallıyor ve sonra beni şaşırtarak şöyle diyor: "Hiç kimse. Yalnız çalışmayı tercih ediyorum. Kendi kontratım için ve kimin eşleştğini görmek için burada kalıyorum."

Başımı sallıyorum ve garson kızılıcak suyumı getirdiğinde sohbet kesiliyor. Bir yudum alıyorum ve yanlışlıkla devirmemek için bardağı kenara bırakıyorum.

Gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissederek Damien'a bakıyorum ve onun yoğun bakışları anında benimkilerle çarpışıyor. Vücudumda bir şimşek çakıyor.

"Vetrov'la aranızda ne var?" Adrian dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

Omuz silkiyorum ve rahat görünmeye çalışarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Yok bir şey. Beni sinir bozucu buluyor ve bence kibirli biri."

Adrian sanki bana inanmıyormuş gibi kıkırdıyor. "Damien kazanacağı bir şey olmadıkça kimseyle zaman kaybetmez. Ben Hugo'nun kışını tekmelerken ikinizi sarmaş dolaş gördüm."

Bardağıma uzanıp meyve suyumdan yavaşça bir yudum alırken gözlerim Adrian'a kayıyor. Bardağı tekrar yerine koyduğumda mırıldanıyorum, "Beni silahsızlandırıyordu. Hepsi bu."

Adrian'ın dudaklarından bir kıkırdama daha dökülür. "Sen öyle diyorsan."

Birbirimize bakıyoruz ve sonra gözleri boynumdaki yara izine takılıyor. "Neden bekçi olarak eğitim görüyorsun?"

"Neden olmasın?" Sorusuna karşılık veriyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sırları olan kadınları severim." Tam ben rahatsız olmak üzereyken Adrian parmaklarını havada şıklatıyor. "Bir içki alıp Koslov'u vurduğun gerçeğine kadeh kaldırmalıyız." İki kadeh şampanya ısmarlıyor, sonra tekrar bana bakmaya başlıyor. "Bunu daha önce kimse yapamamıştı."

"Şanslıyım," diye mırıldanıyorum. Kendimle gurur duyuyorum ama bu konuda kibirli davranacak değilim.

Bir garson şampanya getirdi ve Adrian bir kadeh aldı. Benim kadehimi almamı bekliyor ve sonra kendi kadehini

kaldırıyor.

benimkine. "Vetrov'un savunmasını aşmana içelim."

Sözlerinin çifte anlamı varmış gibi geliyor ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye hazır olmadığım için şampanyamın yarısını içiyorum.

DAMIEN

Adrian ve Winter'ın sözde galibiyetlerine kadeh kaldırmalarını izlerken çenem sıkıştı.

"Ona bakıp duruyorsun," diye sesleniyor Carson bana. "Seni kızdırdı ve bu yüzden mi vuruldum?"

Gözlerim ona kaydı. "Oyun bitmişti." Carson

Winter'a bakıyor. "Gerçekten bitti mi?"

Alnımda bir kaş çatılıyor ve Carson'ın benden şüphe etmesini istemediğim için, "Sadakatim sana" diye mırıldanıyorum.

İkimize de birer kadeh votka dolduruyor ve içtikten sonra, "Onunla yatmalı ve onu sisteminizden çıkarmalısınız" diyor.

Bugünden önce Carson'a cehenneme gitmesini söyleyebilirdim ama Winter'ın gözlerindeki arzuyu gördükten sonra...

Carson'a başımı sallıyorum ve konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak "Müzayede hakkında bir şey duydu mu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Elini bir günlük kirli sakalına sürüyor. "Herkes sabırsızlanıyor."

Gözlerim Winter'ı tekrar bulduğunda başımı sallıyorum ve bifteğinden bir ısırık almasını izliyorum.

İlk başta gözlerindeki korku tahrik ediciydi. Ama bakışlarında yanan şehveti gördükten sonra, içimde başka bir şeyi tetikledi. İlkel bir şey. Hayatımda ilk defa bir kadına sahip olmak istedim. Bir gece için değil. Hızlıca kurtulmak için değil. Ona her şekilde sahip olmak ve isteğime boyun eğdirmek istiyorum. Kan Prensesi'ni önümde diz çöktürmek istiyorum.

"Bu daha iyi," diyor Carson, dikkatimi Winter'dan uzaklaştırarak. "Şimdi onu öldürmek istiyorsun gibi görünüyor."

Bir nefes çekiyorum ve kendime bir içki daha koyuyorum, Winter'a karşı hissettiğim güçlü arzuyla sarsılmış hissediyorum.

Bu hiç iyi değil. Buna bir son vermeliyim. Belki de onu becerip bu işi bitirmeliyim, böylece Carson'ı hayatta tutmaya odaklanabilirim.

Bir hareket gözüme çarpıyor ve Vince Blanco'nun masasından kalkışını izliyorum. Hugo da kalkıp birlikte yemek odasından çıktıklarında yüzümde bir kaş çatma ifadesi oluşuyor. "Gördüğümü gördün mü?"

"Evet. Blanco muhtemelen Lamas'a teklif verecektir." Carson düşüncelerime ses veriyor.

"Birbirlerini öldürtecekler. İkisi de asabi," diye mırıldandım.

Carson'la iki içki daha içiyorum ve ayağa kalktığımda Winter'ın odadan çıktığını fark ediyorum. Adrian'la paylaştığı masaya dönüp baktığımda yemeğini bitirmediğini görüyorum ve Adrian'ın onu kızdırıp kızdırmadığını merak ediyorum.

Muhtemelen. Sadece nefes alarak bile beni sinirlendiriyor.

Carson'a "Yarın görüşürüz," diye mırıldanıyorum ve sonra ayrılıyorum.

Kapıya ulaşmadan önce Lucian Cotroni "Vetrov, bir dakika" diye sesleniyor. Masasının yanında durup kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana "Carson iş için açık mı?" diye soruyor.

Lucian Cotroni, Mafya'nın başı olan babasından görevi devralacak. Konuştuklarında onları görmezden gelemezsin. Omuz silkiyorum, "Ona kendin sorman gerekecek."

Lucian başını sallarken bakışlarımı tutuyor. "Öyle yapacağım."

Ona başımı sallayarak kapıya doğru ilerliyorum, geceyi bitirmeye hazırım. Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve kapıma doğru yürüyorum. Kapıyı iterek açtığımda boğuk bir çığlık dikkatimi çekiyor. Kaşlarımı çatarak yavaşça koridorda yürüyorum. Tam Winter'ın odasının önünden geçmek üzereydim ki kapısına bir şey çarptı.

Sikeyim.

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra kapı kolunu tutup kapıyı iterek açıyorum. Hugo'nun Winter'ı kollarından tutup yere yatırdığını ve Vince'in de onu kucakladığını görüyorum.

Bu manzara karşısında öfke seline kapıldım ve "Partiye geç mi kaldım?" diye hırladım.

İki adam da bana doğru baktı ve sonra Hugo Winter'ı bıraktı. Ayağa kalkarak, "Bu seni ilgilendirmez, Vetrov. Siktir git."

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. "Bir kadına karşı iki erkek mi? Sanırım kalıp olasılıkları eşitleyeceğim."

Ailem bir kurala göre yaşar. Zevk için öldürmeyiz. Tecavüz etmeyiz. Zayıfları avlamayız. Başka her şey mübahtır.

"Keyfin bilir," diye homurdanıyor Hugo ve sonra bana saldırıyor. Soluma doğru hareket ediyorum ve karnına bir tekme atıyorum. Bu onu geriye doğru sendeletiyor ve Vince'in ayağa kalkmasına neden oluyor. Hugo dengesini yeniden kazanıyor ve bana tekrar saldırıyor. Bu sefer vücudunun darbesini ben alıyorum. Kendimi desteklemek için omuzlarını kullanarak, dizimi tekrar tekrar yukarı kaldırıyorum ve geriye düşene kadar çenesine ve burnuna darbe üstüne darbe indiriyorum.

Gözlerim Vince'e kayıyor. Altına işemek üzere gibi görünüyor. Dediğim gibi, o bir dövüşçü değil.

"Bu savaşta yanlış tarafı seçiyorsun," diye hırlıyor Vince bana.

Kapıya ulaşmaya çalışan Hugo'nun üzerinden geçene kadar ona öylece bakıyorum.

Winter oturmaya çaballıyor ve kendinden geçmiş görünüyor. "Ona ne yaptın?" Homurdanıyorum.

Vince Winter'a ölümcül bir bakış atar. "Ona sadece ilaç verdim. Ne yazık ki onu öldüremiyorum. Henüz."

Öfkemi dizginleyemedim kolum fırlıyor ve Vince'in burnuna ezici bir darbe indiriyorum. Geriye doğru sendelerken bir çeşme gibi kan fışkırdı.

Yüzünde şok ifadesi belirir ve sonra homurdanır, "Sen yürüyen ölü bir adamsın, Vetrov." Bir korkak gibi, Hugo'yu arkasında bırakarak odadan kaçır.

Winter'a doğru yürüyorum, dudağındaki kanı silerken hâlâ doğrulmaya çalışıyor.

Yanına çömelerek, "Bir dahaki sefere kapını kilitle" diyorum. "Hiçbir şey hissedemiyorum," diye mırıldanıyor.

Çenesinden tutup yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. İlk fark ettiğim şey gözlerindeki camı bakış oldu. Blanco'nun ona verdiği ilaç etkisini gösteriyor olmalı.

Yana doğru devrilmeye başladı ve ben onu omuzlarından yakaladım. "İyi misin?"

Winter başını sallıyor, sonra mırıldanıyor: "Baş dönmesi ve uyuşma... garip."

"Blyad'," diye mırıldandım. Onu bu gece yalnız bırakamam. Saldırılara karşı savunmasız olacak. Vince ve Hugo'nun ona ne yapmayı planladığını ancak Tanrı bilir.

Bölüm 9

KIŞ

Azizlerin annesi, çok yorgunum. Haftalardır uyumamışım gibi hissediyorum.

Damien'in yüzü önümde beliriyor ve sonra karanlık görüşümün kenarlarını renklendiriyor. Kolunun sırtıma dolandığını ve diğerinin dizlerimin altına girdiğini hissediyorum ve sonra beni yerden kaldırırken dünyam altüst oluyor.

Başımın yan tarafı omzuna düşüyor ve bir an için boynunu ve çenesini net bir şekilde görebiliyorum, ikisi de öpülebilir görünüyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor ve sonra görüşüm tekrar bulanıklaşıyor.

Damien yürümeye başlıyor, attığı her güçlü adım bedenimi titretiyor.

Kahretsin, beni nereye götürüyor?

Elimi kaldırmaya çalışıyorum ve kolum tekrar uyuşmadan önce parmak eklemlerim göğsüne değiyor. "Nerede?" Mırıldanmayı başarıyorum.

"Şşşt." Rahatlatıcı bir sestten çok tehditkâr bir tıslamaya benziyor ve vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Zihnim sanki uyanamıyormuşum gibi bulanık. Sanki gerçekte kâbus arasında sıkışıp kalmışım gibi. Tek hatırladığım kendimi iyi hissetmediğim ve odama gittiğimde Vince ve Hugo'nun beni beklediğiydi. Onlarla savaşmayı başardım, ama ilaç üzerimde daha fazla etki yarattıkça

beni alt ettiler. Eğer Damien ortaya çıkmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Damien... Beni öldürebilir ve kendimi savunmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bu düşünce beni biraz ayıltıyor, Damien başka bir odaya girerken başımı omzundan kaldırmama yetiyor. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor, sesi sersemlemiş zihnimde yankılanıyor.

Damien'ın kolları altımda güçlü bir şekilde duruyor, sanki bir ton ağırlığındaymışım ve yerçekimi beni tekrar yere çekmek için savaşıyormuş gibi hissetmeme rağmen, bir tük kadar hafifmişim gibi tüm ağırlığımı alıyor.

Yatak odasına girdiği an, korku omurgamdan aşağı süzölüyor.

Yapmazdı.

Yapar mıydı?

Hayır. Vetrovların onuru vardır. Bana tecavüz etmez.

Beni yatağa yatırdığında ve gözlerimiz buluştuğunda, hissettiğim korkuyu saklamak için yapabileceğim hiçbir şey yok. En son bu kadar savunmasız olduğum gün annemi kaybettiğim ve neredeyse kendi hayatımı kaybettiğim gündü.

Bir daha böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Umutsuz. Kaybolmuş.

Dehşete düştüm. Ama işte buradayım, Damien Vetrov'un merhametine kaldım.

Kendimi oturur pozisyona getirmek için yatağı itmeye çalışıyorum ama Vince'in bana verdiği ilaç her neyse kemiklerimi ağırlaştırıyor ve kaslarımı uyuşturuyor.

Bana ilaç vermeyi nasıl başardı? Garsonlardan birine içkime ilaç katması için para mı verdi?

Damien'in yatağında felçli bir şekilde yatarken, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Tanrım, şimdi kendimi koruyamadığım için daha da yoğun ve tehlikeli görünüyor.

Damien ellerini başımın iki yanına koyuyor ve bir anda tıraş losyonunun kokusu ve vücudundan gelen sıcaklık beni içine çekiyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesim kesiliyor. "Yapma," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Biraz öne eğilip dudaklarını ayırırken gözleri benimkileri esir alıyor. "Kadınlarımın zayıf olmasından hoşlanmam. Uyu."

Yüzünde bana yalan söylediğine dair bir işaret arıyorum ama sadece gerçeği buluyorum. Gözlerinde hiç arzu yok. Aksine, kızgın görünüyor.

Onun bana kızdığını görüp rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim. Korku biraz geri çekiliyor ama sonra yeni bir korku oluşuyor. Bunun için Damien'a borçlu olacağım. Ona borçluyum ve bu çok tehlikeli.

Zihnimdaki bulut kalınlaşıyor ve kendimi daha da güçsüz hissetmeme neden oluyor. Damien doğrulurken gözlerim ona takılı kalıyor. Gidecekmiş gibi görünüyor ve kelimeleri çıkarma ihtiyacı duyarak, "Teşekkür..." diye mırıldanıyorum. Nefesimi içime çekiyorum ve bitirmek için gerçekten odaklanmam gerekiyor, "...sen."

Bakışları üzerimde daralıyor ve bir an için kararsız görünüyor, ama sonra mırıldanıyor, "Uyu, Kış. Bu gece güvendesin."

Onun sözlerine inanabileceğimi bilsem de zihnimin kenarlarında dolaşan karanlıkla savaşıyorum.

Damien görüş alanımdan kayboluyor, başımı çevirmeye çalışıyorum ama hareket edemiyorum, sadece bir dolabı açışını dinleyebiliyorum. Kıyafetlerinin hışırtısını duyuyorum ve dakikalar sonra banyoya girerken beliriyor. Üzerinde sadece siyah eşofman altı var. Diş fırçasını eline alırken bronz teninin altındaki kasları dalgalanıyor.

Dişlerini fırçalamasını ve yüzünü yıkamasını izlemek beni sakinleştiriyor. Nefeslerim ritmikleşirken tek yapabildiğim ona bakmak. Kaslarının her kıvrımını, kolunda kıvrılan her damarı içime çekiyorum. Bana doğru geri döndüğünde, göğsünün genişliğini, karın kaslarını ve düşük eşofmanının altından sarkan kalçalarının oyulmuş hatlarını içime çekiyorum.

Duygularım dağılıyor, arzu hissettiğim savunmasızlıkla karışıyor ve göğsümde yeni bir şeyin kıpırdanmasına neden oluyor.

Cillian bana savaşmayı, her zaman güçlü olmayı öğretti ama Damien'ın yatağında yatarken, onun tarafından yönetilmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Hayatımın dizginlerini eline almasının. Beni kontrol etmesini.

Huzur ve güven bulacak mıydım, yoksa yok mu olacaktım?

Bunu düşünmenin ne faydası var. Muhtemelen yarın bunların hiçbirini hatırlamayacağım.

Damien ışıkları kapatıyor ve odanın içinde hareket ederken duyuyorum. O uzanırken yatağın alçaldığını hissediyorum ve bu kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

En çılgın hayallerimde bile bir Vetrov ile aynı yatağı paylaşacağımı düşünmezdim. Şimdi bir tanesi benden sadece birkaç santim ötede yatıyor.

Cillian'ın bana Demitri hakkında anlattığı hikâyeler

Vetrovları acımasız ve soğuk gösteriyordu. Canavarlar.

öldürmekte tereddüt etmedi. Ne de olsa Demitri, Arnavut bir grubun ortadan kaldırılmasında önemli bir rol oynamıştı.

Bu geceye kadar her sözüne inanmıştım ama şimdi Damien'in yumuşak bir tarafını gördüm. İçinde bulunduğum durumu görmezden gelebilirdi. Beni odamda yatarken bırakabilirdi, başka bir saldırıya karşı savunmasız.

Ama yapmadı.

Beni odasına getirdi ve şimdi yanımda yatıyor... beni koruyor.

Gerçek Damien Vetrov kim?

Beni koruyan bu adam, yoksa kardeşi gibi efsanevi bir katile mi dönüşecek?

Kafamdaki düşüncelerle birlikte gözlerim kapanıyor. İlaç beni uyuşturan bir karanlık dalgasının altına sürüklemekten önce farkında olduğum son şey, Damien'in yanımdaki varlığından gelen yoğunluk.

DAMIEN

Bir an Winter'a yardım ettiğim için pişman oldum ama sonra içeri girdiğim sahneyi hatırladım. Vince onun üstündeyken Hugo onu tutuyordu.

Muhtemelen ona tecavüz edecekleri için değil ama ona dokunmaya cüret ettikleri için öfkem geri dönüyor. Sahiplenici yanım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde alevlendi,

kırmızı görmemi sağladı. Beni yok etmeye itti... öldürmeye... hepsi onun için.

Tanrı'nın lütfuyla onları öldürmedim. Bu, uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvederdi.

Başımı çevirip Winter'ın profiline bakıyorum. Uykuya dalmış gibi görünüyor. Güzel. Gözlerindeki korkuyu görmek kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oldu. Sarhoş ediciydi.

Onun merhametimde olması içimdeki arzuyu alevlendiriyor ve onu kendime mal etmek istememe neden oluyor.

Ama ben onu bu şekilde istemiyorum. Karşılık vermesini istiyorum. Gözlerindeki kıvılcımı görmek istiyorum. Ben içine girerken dudaklarının ayrılmasını istiyorum. Onu sikerken, sikimle dağlarken inlemelerini ve çığlıklarını duymak istiyorum.

Diğer tüm yırtıcılar gibi ben de avın heyecanını yaşıyorum ve şu anda o yaralı bir geyikten başka bir şey değil.

Bakışlarım göğüslerine kayıyor ve aldığı her yavaş nefeste göğüslerinin yükselip alçalmasını izliyorum.

Yan dönerek elimi boynuna doğru uzatıyorum ve parmaklarımın boğazında gezinmesine izin veriyorum. "Korumam için ödenmesi gereken bir bedel var Prenses," diye fısıldıyorum. Parmaklarımın göğsünden aşağı inmesine, göğüslerinin kıvrımlarının arasından geçip kalçasına inmesine izin veriyorum. Onu daha yakına çekerek diğer kolumu başının altından geçiriyorum ve vücudunu kendime çeviriyorum. Ona sarılmanın verdiği hissi içime çekiyorum ve sonra mırıldanıyorum: "Kabul edeceğim tek ödeme senin beden, kalbin ve ruhun."

Hayatımda daha önce hiç bir kadını Winter Hemsley'i istediğim gibi istememiştim. Onun ateşli öfkesine sahip olmak istiyorum. Ben istiyorum

onun vahŖi ruhuna sahip olmak istiyorum. Vücutuna hükmetmek, onu bana boyun eğmeye zorlamak istiyorum... ve sadece bana.

Kollarım onun etrafında sıkılaŖırken boğazımdan bir hırıltı kaçıyor. VahŖi duygular beni neredeyse boğacaktı ama geri çekilip onu kendimden uzaklaŖtırdım. Nefesim kesilirken Winter sırtüstü yuvarlanıyor.

Blyad'.

Arzularıma teslim olamam. Uğruna çalıştığım her Ŗeyi raydan çıkarırlar.

Benim sadakatim Carson'a ait, bu da hayatımda bir kadına yer olmadığı anlamına geliyor.

Vücutumdaki tüm kaslar gerilmiş bir halde Winter'a bakmaya devam ediyorum. Bu geceye. Kendime verdiğim tek Ŗey bu. Onun güzelliğini ve nefeslerinin yumuşak sesini içime çekeceğim.

Daha iyi bildiğim için yine de elimi kaldırıp ona uzanıyorum.

Sadece bu gece. Sonra onunla ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkaracağım. Kendimi toparlayıp Carson'a odaklanacağım.

Elimi beline dolayarak Winter'ı kendime doğru çekiyorum. Kendime izin vereceğim tek Ŗeyin bu olduğunu bilerek, nefeslerinin dudaklarımı ısıttığını hissedene kadar ona doğru eğiliyorum. Derin bir nefes alıp ciğerklerimi onun yumuşak kokusuyla dolduruyorum.

Kollarımı ona doladığımda gözlerimi kapatıyorum ve vücudunun benimkine baskı yapma hissini ezberlemeye çalışıyorum.

Gece boyunca uyanık yatıyorum ve Winter'ı kucağıma aldığım her saat duygularım derinleŖiyor, göğsümün içinde

dipsiz bir mağara açılıyor.

Güneş doğmaya başladığında ve Winter'ın kirpikleri açıldığında, kendimi öldürücü hissediyorum.

Yeşil gözleri yüzüme odaklanıyor ve sonra gözleri şokla açılıyor. Benimle kavga etmeye başlamadan önce ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. Dolabıma doğru yürüyorum ve içinden bir tişört ve şort alıyorum.

"Burada ne işim var benim?" Winter uykulu bir sesle talep etmeye çalışıyor. Yataktan kalktığını duyuyorum. "Tanrım, başım," diye mırıldanıyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, kelimeler beni alçak bir homurtu içinde bıraktı, "Blanco tarafından uyuşturuldu. O ve Lamas seni odanda kısırmışlardı. İlaç vücudundan atılana kadar güvende olman için seni buraya getirdim." Gözlerim onun geniş gözlerine kilitleniyor ve şokunun büyümesini izliyorum. "Bu da bana borçlu olduğun anlamına geliyor Prenses."

Dili kuru dudaklarının üzerinde geziniyor ve gergin bir hareketle onları ıslatıyor. "Ne kadar?"

Temiz kıyafetleri yatağın üzerine bırakırken karanlık bir kıkırdama çıkarıyorum. Başımı ona doğru sallayarak, "Paranı istemiyorum," diye mırıldandım.

Kış yavaşça kapıya doğru ilerlemeye başlıyor ve ağzımın kenarının hafifçe kalkmasına neden oluyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi biraz soluksuz geliyor.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ödememi almaya hazır olduğumda sana haber veririm."

Yüz hatlarının endişeyle gerginleşmesini izliyorum. Bana borçlu olması beni güçlü bir konuma getiriyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor.

Biraz.

"Git." Duş alabilmek için banyoya girmeden önce tek kelimeyi kırıpıyorum.

Bir süre daha Winter'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve durduğu yere baktığımda gitmiş olduğunu görüyorum.

Bölüm 10

KIŞ

Odama koştum ve kapıyı arkamdan kapatarak kilitlediğimden emin oldum. Arkamı döndüğümde devrilmiş mobilyalara ve yerdeki kana bakıyorum.

Dün gece ne oldu?

Hafızamı yoklamaya çalışıyorum ama en son akşam yemeği için aşağı indiğimi hatırlıyorum.

Damien, Vince'in bana ilaç verdiğini ve Hugo'yla birlikte bana saldırdıklarını söyledi. Damien araya girip beni odasına mı götürdü?

Hiçbirini hatırlamıyorum ve şimdi ona borçluyum. Tanrım.

Damien'in yatağında, yüzü bana bu kadar yakinken uyanmak... Hatırası bedenimi ısıtıyor. Yataktan çıktığında, çıplak göğsüne ve aşağı sarkan eşofmanına baktığımda, rüya görmediğimden emin olmak için neredeyse kendimi çimdikliyordum.

Hayır, kış. Odaklan.

Olanları anlamlandırmaya çalıştıkça başım daha fazla ağrımaya başlıyor. Sanki akşamdan kalma gibiyim.

Banyoya doğru yürüyorum, duşun musluklarını açıyorum ve suyun akmasına izin verirken dişlerimi fırçalıyorum. Tişörtü başıma geçirdiğimde, gövdemdeki çürüklere ve el izlerine bakıyorum. Başımı kaldırıp, gözümü

Alt dudağımdaki kesik ve sol gözümün altındaki mor şişlik.

Tecavüze uğramaya, öldürülmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde bedenim titremeye başlıyor.

Eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıp ılık spreyin altına giriyorum ve damlaların tenimi canlandırmasına izin veriyorum. Ayakta durmak zorunda kaldığım için bacaklarım titriyor ve bir elimi fayanslı duvara koyuyorum.

Karnım dönüyor ve bir bulantı dalgası vururken hızla diğer elimi karnıma bastırıyorum.

Tanrım, bok gibi hissediyorum.

Derin nefesler alarak midemin yatışmasını bekliyorum ve sonra vücudumun her santimini yıkıyorum. Duştan çıktığımda morluklara bakmadan kurulandım. Zayıf bacaklarımla dolaba doğru yürüyorum ve antrenman için temiz kıyafetlerimi çıkarıp göğsümde öfke kaynarken giyiniyorum.

Yatağa girip akşamdan kalma halimi uyumaktan daha çok istediğim bir şey yok ama yapamam. Vince'e beni etkilemediğini göstermeliyim. Şu anda her zamankinden daha güçlü olmalıyım.

Nemli saçlarımı fırçaladıktan sonra kurumaya bırakıyorum ve derin nefesler alarak önümüzdeki gün için kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Kolay olmayacak ama başım dik bir şekilde atlatmak zorundayım.

Oturma odasındaki dağınıklığı görmezden geliyorum, personelin ben dönmeden önce temizlemiş olacağını umuyorum. Odamdan çıkarken koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, vücudum ani bir saldırıya karşı tetikte. Merdivenlere doğru ilerlerken kendimi gergin hissediyorum ve yavaşça merdivenlerden iniyorum.

Yemek salonuna girdiğimde diğer müşterilere bakmadan köşedeki masaya yöneliyorum. Sırtımı duvara vererek oturuyorum ve garson geldiğinde ona temkinli bir bakış atıyorum.

Burada yediğim ve içtiğim her şeye güvenebilir miyim?

"Kızılıcık suyu," diye mırıldandım. "Kapalı bir şişede." Başını sallayınca devam ediyorum: "Pastırma, iki yumurta ve kızarmış ekmek."

Midemin yatışması için yağlı bir kahvaltıya ihtiyacım var, yoksa antrenmanda kusacağım.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve bakışlarım garsondan masama oturan Adrian'a kayıyor.

"Seni benimle oturman için davet etmedim," diyorum.

Sözlerimi duymazdan gelerek kendi siparişini veriyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Dün gece olanları duydum. İş konuşmak istersin diye düşündüm."

"İş mi?"

"Kiralık silah," diye mırıldanıyor.

"Blanco Aziz Monarch'ın arazisindeyken onu öldüremezsin, bu yüzden sana ihtiyacım yok."

Adrian bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor ve sonra ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Doğru miktar için, risk almaya hazırım."

Sanki sözleri çift anlamlıymış gibi geliyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

Adrian gerçekten de yasaklanma riskini göze alarak cinayet işler miydi?

Damien aniden masanın yanında "Çekil," diye homurdanır.

Hem Adrian'ın hem de benim kafalarımız bir anda yukarı kalktı. Adrian, Damien'la bakışlarını kilitledi ve birkaç saniye sonra ayağa kalkarak mırıldandı, "Kahramanı oynamak itibarını zedeliyor. Dikkatli ol, Vetrov."

İki adamın birbirlerine bakışlarını izliyorum ve sonra Adrian ayrılıyor. Damien boşalan sandalyeye oturuyor ve dün gecedен sonra koymayı başardığım zayıf bariyeri delip geçtiğini hissettiğim karanlık bir bakışla beni çiviliyor.

Onun yatağında uyandıktan sonra, o yakınımdayken midemdeki çırpınışları ve karnımı sıkın ihtiyacı görmezden gelmek daha zor.

"Bana olan borcunu ödemedен önce kendini öldürtme."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sana borçlu olduğumu bana her fırsatta hatırlatacak mısın?"

"Eğer kendini tehlikeye atmaya devam edersen... evet," diye homurdanıyor.

Alnımda bir çatıklık oluşmaya başladı. "Bana bir miktar ver, borcunu kapatayım, o zaman endişelenmene gerek kalmaz."

Ağzının köşesi kalkıyor, gözleri kararırken yırtıcı görünüyor. Bu durum midemde sinir ve cazibe karışımı bir dalgalanmaya neden oluyor.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor, sesi derinden geliyor.

Neyse ki bir garson siparişimi getiriyor ve ben de kendimi meyve suyu şişesini açmakla meşgul ediyorum.

Damien sessizliği bozarak, "Uyuşturulduğunda Adrian'la yemek yedin," dedi ve sonra ayağa kalktı. "Bu bilgi bedava."

Bana bunu neden söylediđine řařırarak uzaklařmasını izliyorum. Bizim dűnyamızda bilgi gűçtür. Yine de bana söyledi.

Gözlerim Damien'in geniş sırtından ayrılıp Adrian'ın oturduğu yere kayıyor. Doğru fiyat için akademinin kurallarını çiğnemeye hazır. Vince'in maaş bordrosunda mı?

Bakışlarım Hugo'nun oturduğu başka bir masaya yöneliyor. Burnu yamuk ve yüzünün yarısı morluklarla şişmiş.

Bunu Damien

yaptı. Benim için.

Ancak Damien'in Hugo'nun yüzüne verdiđi hasarı gördüğűmde Damien'da hiç morluk olmadığını fark ediyorum. Vince içeri giriyor ve o da yüzüstű duvara çarpmış gibi görűnűyor.

Vince yerine oturduğunda gözleri benimkilerle buluştu. Yaptığı şeyden dolayı sarsılmadığımı göstermek için ağzımın alaycı bir şekilde kıvrılmasına izin veriyorum.

Piç kurusu.

DAMIEN

Dűn gece dayak yemiř ve ilacın etkisiyle akřamdan kalma olmalı ama yine de orada oturuyor. Vince'le yüzleřirken dudaklarındaki cűretkâr gülűmsemeyi izliyorum ve bu, göğsűmde artık tanıdık gelen bir duygunun kıpırdanmasına

neden oluyor.

Saygılı ol.

Winter Hemsley dūřmanlarının önünde sinmez. Tanıdığım çoęu erkekten daha cesur. Ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Tanrım, onun o vahşi ruhuna sahip olmak istiyorum.

"Olanları duydum," diyor Carson otururken, kaşlarını çatarak. "Neden müdahale ettiniz?"

"Artık bana borçlu," diye mırıldandım.

Carson'ın gözleri benimkilere kilitlendi. "Arazide iş yaptığınızı bilmiyordum."

"Değilim ama Hemsley'lere borçlu olmak buna değerdi."

Carson başını sallıyor, sonra bakışlarını Winter'a çeviriyor. "En azından onu sisteminden attın mı?"

Hayır, bütün gece benimmiş gibi ona sarıldım.

"Dur endişe verici hakkında o. I olmaz
siktir yukarı olarakonu temin ederim."

Carson gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Yapmasan iyi edersin. Açık artırma yarın akşam sekizde."

Ne?

"Bunu ne zaman duydun?" diye sordum.

"Kan Prensesi'yle bu kadar meşgul olmasaydın davetiyeyi görürdün. Muhtemelen odanızdadır."

O kadar hızlı kalkıyorum ki sandalye arkaya devriliyor ve tek kelime etmeden yemek odasından çıkıyorum. Kapımı iterek açtığımda siyah zarfı görüyorum. Onu elime aldığımda, heyecanım omurgamdan aşağıya doğru kaymaya başlıyor.

Zarfı açıyorum ve gözlerim altın işlemeli sözcüklerin üzerinde geziniyor. LCV için bir saatim kalmıştı. Yatak odama doğru yürürken telefonumu elime alıyorum ve verilen kodu numaraya mesaj olarak gönderiyorum.

Anında telefonum bip sesi çıkarıyor ve mesaj beliriyor.

YEDEK.

Gerçekleşiyor. Sonunda burayla işim bitti. İki gün içinde Carson'la gideceğim ve Demitri ile Alexei'ye katılacağız.

Sonunda.

Uğruna çok çalıştığım her şeyin elimde olduğunu bilerek odamdan çıkıyorum ve antrenman stüdyolarına doğru yürüyorum. Yarın gece için en iyi halimde olmalıyım.

Antrenman ekipmanlarının çoğunun bulunduğu stüdyoya girdiğimde Paulie bana sırtıyor. "Beni özleyeceksin."

Başımı salladım. "Hayatta olmaz."

Bir çift tekmelik ve diğer teçhizatımı taktıktan sonra ısınmak için kum torbasına doğru ilerliyorum. Bir atlama ipi kapmadan önce otuz dakika boyunca kum torbasını yumrukluyorum.

"Siktir git," diye homurdandığını duyuyorum Winter'ın.

Omzumun üzerinden bakarak, Hugo başında dikilirken onun teçhizatını giymesini izliyorum.

"Son bir dövüş," diye homurdanıyor.

Winter başını kaldırıyor ve yüz hatları öfkeyle geriliyor. "Siktir git dedim Lamos. Vaktimi korkaklarla harcamam."

Büyük Usta Yeoh stüdyoya girdiğinde birbirlerine girmelerine bir saniye kalmış gibi görünüyor. "Bayan Hemsley, benimlesiniz."

Büyük Usta Yeoh'ya katılmak için yanından geçip gitmeden önce Hugo'ya son bir kez ters ters bakıyor.

Winter'ın antrenmanını izlerken ip atlama seansına başlıyorum. Dün gecedan sonra kendini bok gibi hissediyor olsa da bir ritmi bile kaçırmıyor.

Gözlerimi ondan ayırarak, terim kıyafetlerimi ıslatana kadar kendi antrenmanıma odaklanıyorum.

Yarın burayla işim bitiyor. Carson'ın bekçisi olacağım.

İlk kontratını alacak ve ben de o hedefi vururken güvende olmasını sağlayacağım.

Mekik çekmekten ağırlık sehpasına geçerken bu sözleri tekrarlayıp duruyorum.

Yarından sonra Kış artık dikkat dağıtıcı bir şey olmayacak.

Bölüm 11

KIŞ

Bugün için tüm eğitimler iptal edildi ve geç saatlere kadar uyuyabileceğimi düşünmüştüm ama telefonumun aralıksız çalmasıyla uyandım.

Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda Cillian'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum ve "Ne? Uyuyorum" diye homurdanıyorum.

"Kalk ve giyin. Baban ve kardeşin burada ve onları otuz dakika içinde akademiye getireceğim."

"Ne?" Yatakta dikleşirken nefes nefese kaldım. "Buradalar mı? Neden buradalar?"

"Müzayede." Oh, doğru.

"Yine de adada olmalılar," diyorum.

"Seni bir günlüğüne görecekler, yavrum. Hazırlan." Cillian aramayı sonlandırıyor ve ben de telefonu tekrar komodinin üzerine bırakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onları özledim ve biraz ailece vakit geçirebilirim.

Ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Aynaya baktığımda gözlerim morlukların üzerinde geziniyor.

Onlara eğitim olduğunu söyleyeceğim. Vince'in bana saldırdığını bilmelerine gerek yok.

Sabah rutinimi aceleyle yerine getiriyorum ve eğitim olmamasına rağmen yine de savaş kıyafeti giyiyorum. Ben sadece

Kapım alındığında saıma bir fırça çektim.

Aniden gsmde bir heyecan patlaması oldu ve kapıya doğru koştum. Kapıyı çekip açıyorum ve kollarımı babamın boynuna dolayarak mutlu bir çığlık atıyorum. "Seni zledim."

Babam da bana sarılırken kıkırdıyor ve beni bıraktığında Sean'a uzanıyorum.

Cillian'a da sarılıyorum ve onları odaya alıyorum. Kapıyı kapatarak aileme gülümsemek için dönüyorum. "Bu güzel bir sürpriz ama adada kalmalıydınız."

"Ve seni görme şansını kaırayım mı?" Babam dilini şaklatır. "Asla." Gözleri yüzümde geziniyor ve sonra başını sallıyor. "şu haline bak."

Endişesini omuz silkerek geiştiriyorum. "nemli bir şey değil. Diğer adamın neye benzediğini görmelisin."

Yorumum Cillian'ın sırtmasına neden oldu, sonra da "Carson Koslov'u bir lazer oyununda vurdu" diye bbrlendi.

Gurur yüzüne yerleşirken babamın kaşları kalkıyor. "İçinde olduğunu hep biliyordum. Doğuştan savaşısın."

Oturma odasında oturuyoruz ve dikkatimi kardeşime yöneltiyorum. "Beladan uzak duruyor musun?"

"Onu Anja'yla sevişirken yakaladım," diye homurdanıyor babam, sesi hoşnutsuz geliyor. Anja yılda iki kez ziyarete gelen gardiyanlardan birinin kızı.

Gözlerim kardeşime takıldı ve ona doğru soluk soluğa baktım, "Sean!"

Sean gözlerini devirir ve başını sallar. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"O genç ve azgın," Cillian Sean için ayağa kalkar. "Bırakın çocuk biraz eğlensin."

"Sadece bilmek ya da görmek istemiyorum," diye mırıldandı babam, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bana eğitimden bahset. Yeni bir şey öğrendin mi?"

Damien'la ilgili olanlar ve Vince ile Hugo'nun başına gelenler hariç, ailemi son gördüğümünden beri olan biten her şeyden haberdar ediyorum.

"Kahvaltı sipariş et ve babanı doyur," diyor babam, gözlerinden gurur fışkırıyor.

Mutfağı arayıp siparişlerimizi veriyorum.

Babam boğazını temizledikten sonra, "Madam Keller ile Afrika dillerini öğrenmen konusunda konuştum" dedi.

Başımı salladım. "Bu iyi bir fikir. Bir sevkiyatı teslim almak için oraya gittiğimizde kabilelerle iletişim kurabilecek ve onları anlayabileceğim."

"Yeni programı sana e-posta ile göndereceğini söyledi," diyor babam.

Kahvaltımız geldikten sonra, ayrılmak zorunda kalmadan önce sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı ailemle ziyaret ederek geçiriyorum.

Onlara kapıyı gösterirken babam "Bu gece gümüş elbiseyi giyecek misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu bir kayıp olacak. Akademinin bir katılımcısı olarak sadece balkondan izleyebilirim."

Babam başını sallar. "Yazık oldu. Seni içinde görmek isterdim." Yüzümde bir çatıklık oluşuyor. "Geliyor musun?"

"Evet, bu gece masada ne olduğunu görmek istiyorum." "Dikkatli ol," diye fısıldıyorum ona sarılmak için eğilirken.

Babam ve Sean odadan çıkarken, Cillian kollarımı sıkıyor. "Merak etme, yavrum. Onları güvende tutacağım."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Lütfen."

Onları koridorda yürürken izliyorum ve merdivenlerden inip gözden kaybolmadan önce son bir kez el sallıyorum.

Kapıyı tekrar kapattım ve gece için yeni bir kargo pantolon ve tişört giymek üzere dolabıma doğru yürüdüm. Herkesin gelişini izlemek istediğimden, odadan çıkmadan önce saçlarımı hızla arkadan bağlıyorum. Merdivenlerin başında durup kollarımı tırabzana dayıyorum. Ön kapıları net bir şekilde görebiliyorum ve dikkatimi St. Monarch's'a adım atan insanlara veriyorum.

Lucian Cotroni ön kapıya doğru yürürken gözüme çarpıyor ve sonra nedenini anlıyorum. Babası Luca içeri giriyor ve sandıklar içeri taşınabilsin diye kenara çekilmeden önce kucaklaşıyorlar. Muhtemelen bu gece silahları açık artırmaya çıkaracaklar.

Birbiri ardına aileler geliyor, her biri satışa çıkardıkları şeylerle.

Dehşet Kraliçesi Sonia Terrero, kapüşonlu montlar giymiş iki kızla içeri girdiğinde yüzümde tiksinti dolu bir ifade belirliyor.

Nefis tıraş losyonu dikkatimi çekiyor ve sonra Damien yanıma geliyor. "Bu gece elmas mı satıyorsun?" diye soruyor.

Doğruluyorum ve gözlerimin giydiği üç parçalı siyah takım elbisenin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Vücuduna bir eldiven gibi oturuyor.

Vay be, çok seksi görünüyor.

Ağzımın suyu aktığı için cevap vermem uzun sürünce, "Daha önce aileni gördüm" dedi.

"Ah." Başımı sallayarak gözlerimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum. "Hayır, açık artırmada bir şeyimiz yok."

Daha fazla insanın gelmesini izliyoruz ve sonra Damien başını çeviriyor ve gözleri yoğun bir bakışla benimkilere kilitleniyor. Uzun bir an geçtikten sonra bana doğru eğiliyor ve ağzıyla çenemi okşayarak mırıldanıyor: "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Prenses. Kendini öldürtmemeye çalış."

Kısa temas ve sözler beni sersemletirken titretiyor ve Damien'in veda ettiğini çok geç fark ediyorum. Merdivenlerden inerken arkasından bakıyorum ve kendimi durduramayarak "Borç ne olacak?" diye sesleniyorum.

Soruma yanıt olarak, üzerinde durduğum sahanlığın altında kaybolmadan önce bana sadece sırtıyor.

Sonra aklıma geldi. Damien yarın burada olmayacak ve ani bir kayıp acısı kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

DAMIEN

Gece sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ama en azından tüm mallar açık artırmayla satıldı.

Madam Keller bir podyumun arkasında duruyor ve teklifleri alıyor. İki seks kölesi sahneye çıkarıldığında, salondan çıkmak için ayağa kalkıyorum. Kendimi durduramayıp Winter'ın özel korumasıyla birlikte oturduğu balkona bakıyorum.

Kapıya doğru yürürken bakışlarım ona kilitleniyor ve o da bana bakınca ağzımın kenarı kalkıyor.

Suikastçılar için yapılan ihaleyi izleyebileceğim sahne arkası girişine gidiyorum ve sonra sıra bekçilere gelecek.

Sahnenin kenarından açık artırmayı izleyen Carson'ı görünce "Gergin misin?" diye soruyorum.

"Hiç de değil," diye mırıldanıyor. "Umarım iyi bir sözleşme olur."

"Evet, çalışmaya başlayacağım için heyecanlıyım."

Madam Keller, "Sırada teklif vermek için suikastçılar var," diye duyurdu. "Adrian Vincent. Merhum Bruno Vincent'ın oğlu. Başarıları; bir nokta beş kilometre atış, bir eğitim seansı sırasında kırk yedi öldürme."

Adrian'ın sahnedeki yerini almasını bekledikten sonra devam ediyor: "Jet Tao. Ailesindeki ilk suikastçı. Başarıları; dokuz yüz metre atış, bir eğitim seansı sırasında on sekiz öldürme."

Jet, Adrian'ın yanına gittikten sonra Madam Keller bir sonraki suikastçıyı tanıtıyor: "Riccardo Nero. İkinci nesil suikastçı ve Sergio Nero'nun oğlu. Başarıları; Bir nokta altı kilometre atış, bir eğitim seansı sırasında otuz sekiz öldürme."

Madam Keller, "Carson Koslov. Üçüncü nesil suikastçı. Merhum Marko Koslov'un oğlu ve Alexei Koslov'un küçük kardeşi. Başarıları; Alexei Koslov'un iki kilometrelik rekorunu kırarak iki nokta bir kilometrelik atış. Bir

Bir antrenman sırasında yüz üç öldürme gerçekleştirerek Alexei Koslov'un doksan üç öldürme rekorunu kırdı."

Carson sahneye çıkarken kalabalıktan mırıltılar duyuyorum. Madam Keller "Lütfen tekliflerinizi girin" dediğinde gözlerim ona kilitlendi.

Herkes seçtiği miktarlara girerken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

Madam Keller boğazını temizlediğinde çenemi kaldırıyorum ve odağım ona kayıyor.

"Adrian Vincent'ın dokuz milyon avroluk sözleşmesi var."

İhaleyi kimin kazandığını söylemeyecek. Suikastçılar söz konusu olduğunda değil, ama Adrian kesinlikle bu miktar için yüksek değerli bir hedef aldı.

"Jet Tao beş yüz avroya anlaştı." Düşük miktar karşısında yüzümü buruşturdum.

"Riccardo Nero'nun dört milyon avroluk sözleşmesi var." Derin bir nefes çekiyorum ve tutuyorum.

"Carson Koslov'un 12 milyon avroluk sözleşmesi var."

Anında yüzümde bir gülümseme beliriyor. Carson sahneden inerken onu kardeşçe kucaklıyorum. "Tebrikler."

Benden kurtuldu. "Sana teklif vermeyi kaçırmadan önce oraya gitsem iyi olacak."

Sırtarak koşarak uzaklaşmasını izliyorum ve sonra dikkatimi tekrar sahneye veriyorum.

Madam Keller, "Sırada teklif vermek için bekçiler var," diye duyurdu. "Hugo Lamas. İkinci nesil bekçi. Nico Lamas'ın oğlu. Başarıları; sekiz saniyelik reaksiyon süresi. Paul Connors'ı dokuz saniyede nakavt etti. Beş saniyede

MJ Fang'in nakavt edilmesi. İki bin hedeften bin altı yüz on yedisi."

Hugo sahneye çıktı, yüzü ona attığım dayaktan dolayı hâlâ morluklarla kaplıydı.

Madam.	Keller	devam	"Paul	Connors.
	ediyor,			Üçüncü
				sü
nesil	bekçi.		Charlie	Connors.
		Oğlu		
	m			

Başarılar; on saniye tepki süresi. Hugo Lamas'ı on üç saniyede nakavt etti. İki bin hedeften bin altı yüz seksen dokuz hedef."

Paulie sahneye çıkarken bana sırtıyor ve Madam Keller beni takdim ederken sıra bana geliyor: "Damien Vetrov. Üçüncü nesil bekçi. Merhum Sacha Vetrov'un oğlu. Dimitri Vetrov'un küçük kardeşi. Başarıları; Dimitri Vetrov'un daha önce kırdığı tüm rekorları kırdı. Üç saniyelik tepki süresi. Paul Connors'ı iki saniyede nakavt etti. Hugo Lamas'ı dört saniyede nakavt etti. İki bin hedeften bin dokuz yüz yetmiş yedi hedef."

Hugo ve Paulie'nin ardından ben de sahnedeki yerimi alıyorum. Gözlerim anında Carson'ı buluyor, sandalyeye çöküyor.

Madam Keller, "Lütfen tekliflerinizi girin," diye talimat verdi.

Carson'ın bir miktar yazmasını izliyorum. Alexei'nin kardeşim için ödediğinin iki katı olsa iyi olur.

Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor ama kendimi tam zamanında yakalıyorum.

Madam Keller yine boğazını temizliyor ve ben yavaşça derin bir nefes alıyorum.

"Hugo Lamas, Sonia Terrero ile üç milyon Euro'ya anlaştı."
Muhtemelen kızını korumak için, bu da kız mezun olana kadar akademide kalacağı anlamına geliyor.

"Paul Connors, Riccardo Nero ile üç milyon avro karşılığında anlaştı."

Aferin sana, Paulie.

"Damien Vetrov, Patrick Hemsley ile yirmi beş milyon avro karşılığında anlaşmıştır."

İğneler ve iğneler tüm vücuduma yayıldı. "Ne?" Bakışlarım Carson ve Madam Keller arasında gidip gelirken kendimi tutamıyorum. Şaşkın mırıltılardan oluşan bir koro salonu dolduruyor.

"Sözleşmeler on iki ay için geçerli," diye kelimeleri ısırarak söylüyor Madam Keller, belli ki tepkime sinirlenmiş.

Blyad'.

Gözlerim tekrar Carson'a kayıyor ve onun ayağa kalkışını izliyorum, benim hissettiğim şok onun yüzüne de kazınmış.

Sinirlenerek sahneden çıkıyorum ve kulis kapısından içeri daldığımda Carson koşarak bana doğru geliyor. "Sadece on iki ay. İyi bir kontrat. Sonrasında seni satın alacağım."

"Az önce ne oldu lan?" Tükürdüm.

"Hemsley benden fazla teklif verdi. Ben on beş milyon koydum. Hiç kimse on bir milyondan daha yüksek teklif vermemişti. Güvenli bir bahisti."

Vay anasını. Plan bu değildi.

Bir elimi kaldırıp avuç içimi çeneme sürterek başımı sallıyorum. "Blyad'," diye tekrar küfrediyorum. "Plan bu değildi."

Gözlerim Carson'ın kilitleniyor. "Seni koruyacak kimse yok."

"Alexei'ye katılacağım," diyerek beni güvende olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Sonra her şey içime işliyor ve öfke gözlerimin arkasında patlıyor. Patrick Hemsley ile yüzleşmek için onu ittiğimde, Carson kolumu tutuyor. "Sözleşme bağlayıcı, Damien. Aptalca bir şey yapma. Ödeme çoktan yapıldı ve sen de buna uymak zorundasın."

Kolumu Carson'ın elinden kurtarıyorum ve salona doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde gözlerim teklif verenleri tarıyor ve sonra diğer teklif verenlerin sırayla elini sıktığı Patrick'e kilitleniyor.

Sonra vücudu sarsılır ve dizlerinin üzerine düşmeden önce şakağından ince bir kan akar. Her şey o kadar hızlı olur ki Patrick Hemsley'nin az önce bir suikasta kurban gittiğini anlamak bir an alır. St. Monarch'ın arazisinde.

Antrenman devreye giriyor ve dehşet içinde ölü babasına bakan Sean Hemsley'e doğru koşuyorum. Bir sandalyenin üzerinden atlıyorum ve oğlunun cesedi öne doğru uçup katılımcılardan çığlıklar yükselmeden önce yolu yarılayamıyorum bile.

Beş saniye ve iki şarjör kaybettim.

Sözleşmeyi imzaladıktan birkaç saniye sonra başarısız oldum.

Kış.

Gözlerim katılımcıların olduğu bölümde geziniyor ama herkes ya kaçıyor ya da kaçmaya çalışıyor. Winter'ı göremediğim için sadece salonda olmadığını umabiliyorum.

Yan kapıya doğru koşuyorum ve bir mermi beni kıl payı ıskalayarak omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti

gönderiyor.

Kahretsin, ben de hedefim.

Adrian olmalı. Şimdi neden bu kadar yüksek bir meblağa anlaşıldığını anlıyorum.

Kapıdan aceleyle çıktığım anda, ön kapıdan kaybolan kızıl saçlı bir anlık bir görüntü yakalıyorum. İleri atılıp insanları iterek yolumdan çekiliyorum.

Sonunda, onu tutmaya çalışan kişisel koruması tarafından neredeyse akademiden uzaklaştırıldığı yerde görüyorum. Onu görünce içime bir rahatlama yayılıyor.

"Dur, Winter!" diye bağılıyor muhafızı, sesi gergin.

Merdivenlerden inip onlara doğru koşuyorum. Zırhlı bir cipe ulaştıklarında onlara yetişip "Anahtarları ver" diye bağıyorum.

Özel koruma onları bana fırlatmadan önce bana sadece bir bakış atıyor ve sonra Winter'ı arka koltuğa bindirip ona katılıyor.

Lanet olası işteki ilk gecem ve silahım bile yok.

Bu düşünce içimde yeni bir öfke patlamasına neden oluyor ve direksiyonun arkasına geçerken bir dizi Rusça küfür ağızımdan kaçıyor. "Silahlar nerede?" Motoru çalıştırırken havlıyorum.

"Koltuğun altında," diye homurdanıyor koruma, arka koltuğun altından silahları çıkarmaya başlarken. Ben gaza basarken iki tanesini yolcu koltuğunun üzerine atıyor ve biz uzaklaşırken tekerlekler gıcırıyor.

Bir mermi arka cama çarpıp sekiyor ve Winter'ın çığlık atmasına neden oluyor. Bu onun çıkardığı ilk ses.

Kapılara doğru hızla ilerlerken gözlerimi araba yolundan ayırmıyorum ve kapılar tam zamanında açılarak cipi kampüsten çıkarmamı sağlıyor.

Avucumu direksiyona vurarak, "Blyad'!" diye bağırdım.

Bir gecede, özenle hazırladığım tüm planlarım duman oldu ve iki şarjör kaybettim.

Winter babasını ve kardeşini kaybetti. İsa'yı.

"Telefon," diye bağırdım korumaya.

Cep telefonunu kucağıma atıyor ve bir gözüm yolda ilerlerken kardeşimin numarasını çeviriyorum.

"Vertov," diye bağılıyor Demitri telefonda. "Ben Damien," diye mırıldanıyorum.

Rahatlayarak iç çektiğini duyuyorum. "Akademide neler oluyor?"

"Patrick Hemsley benimle sözleşme yaptı. O ve oğlu birkaç dakika içinde öldürüldü. Sanırım Adrian Vincent. Carson'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Tam bir karmaşaydı."

"Carson dışarı çıktı. Alexei'yi aradı. Üçüncü Hemsley nerede?"

"Ona sahibim," diye nefes alıyorum ve sonra rahatlama damarlarımda dolaşıyor.

Bende kış var.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor kardeşim.

"Her şey," kelimeyi gıcırdatarak söyledim. "Her şeye ihtiyacım var.

Pasaportlar. Bir uçak. Lanet olası bir güvenli ev. Silahlar."

"Damien!" Demitri tersler. "Bir nefes al. Sakin olmalısın yoksa onu öldürteceksin. Eğer bu olursa..."

Cümleyi bitirmesine gerek yok. Winter benim gözetimimde ölürse, bu benim bekçilik kariyerimin sonu olur.

Bölüm 12

KIŞ

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Kış." Cillian çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. "Ah, yavrum. Çok özür dilerim."

Hayır.

"Bana bu numaradan ulaşabilirsiniz. Durmak güvenli olur olmaz bir yakıcı alacağım. Sana yeni numarayı mesaj atarım," diyor Damien birine. "Teşekkürler, Demitri." Sonra hırladığını duyuyorum. "Senin adın ne?"

"Cillian Byrne."

"Dam -"

"Kim olduğunu bilmeseydim gerçekten bu arabada olacağını mı sanıyorsun?" Cillian, Damien'a ters ters bakar.

İçimden boğuk bir ses kaçıyor. Cillian ve Damien arasındaki düşmanlık yüzünden değil, babamın ve kardeşimin ölümünü görmeye devam ettiğim için. Flaşlar durmuyor.

Vücutlarının sarsılma şekli. Kan. Yere düştükleri an.

Babamın Damien'a yakalandığını duyduğumda hâlâ şoktaydım ve sonra... ailem. Bütün ailem. Hepsi gitti.

Bir çığlık boğazımı yırtarcasına yükselirken nefes nefese kalıyorum.
Kimsem yok.

Cillian beni göğsüne daha sıkı çekerken, "Poppet," diye mırıldanıyor. "Çok özür dilerim. Ben yanıdayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bana bunun sözünü veremezsin." İçimi parçalayan keder yüzünden sesim boğuk çıkıyor.

Damien ön taraftan "Winter," diye bağıyor ve gözlerim dikiz aynasında onunkilerle buluşmak için acele ediyor. "Güvendesin. Seni eve götüreceğim."

Home.

Duvarlarını dolduracak bir aile yoksa bir eve sahip olmanın ne faydası var?

Oh, Tanrım.

Bir başka keder dalgası vuruyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor.

Nefes nefese, ağlamamak için kendimi zorladığımdan ağrımaya başlayan boğazıma bir elimi götürüyorum.

Baba.

Sean.

Sean.

Oh, Tanrım.

Bir hıçkırık savunmamı aşıyor ve ayrılmış dudaklarımdan kaçıyor.

Tatlı Sean.

"O öldü," diye sızlanıyorum. "Sean öldü. Onu koruyamadım."

Cillian'ın bana sarılışı sıkılaşıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Blyad'," diye homurdanıyor Damien ve ardından cipimizin arkasına bir şey çarpıyor.

Cillian'dan uzaklaşarak arka camdan dışarı bakıyorum. Peşimizde siyah bir araba var ama renkli camlardan sürücüyü göremiyorum.

Damien aniden dar bir sokakta keskin bir dönüş yapıyor ve vücudum Cillian'inkine çarpıyor. "Emniyet kemeri," diye mırıldanıyor Cillian ve arka koltukta kendi tarafıma geçmeme yardım ederek beni bağladı.

Damien virajları dönerken kapıyı tutup kendimi destekliyorum. Binalar gittiğimiz hızdan dolayı bulanıklaşıyor. Gözlerim Damien'ı buluyor ve direksiyonu sıkı ve güvenli bir şekilde kavrayışına odaklanıyorum.

Sonra tekrar vuruyor. Damien artık benim vasım. Bilmeden, bu babamın bana verdiği son hediye idi. Muhtemelen en önemli hediye idi.

Bir Vetrov'un korunması.

Sonra Damien'ın yaptığı aramayı hatırladım ve "Demitri ile konuştun mu?" diye sormayı başardım.

"Evet. Yolda." "Alexei mi?" diye sordum.

"Evet," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyor Damien.

İntikam.

Onlar yanımdayken intikamımı alabileceğim.

Üzüntüm ölümcül bir güce dönüşüyor ve bunu atlatmak için ihtiyacım olan güce hayat veriyor. Ailemin intikamını alacağım.

"Son Blanco'nun da ölmesini istiyorum," diye homurdanıyorum. "Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Kaç adam tutmanız gerektiği de umurumda değil. Bir ordu kurun ve Blanco adını ortadan kaldırın."

"Winter," diye sözümü kesti Cillian. "Önce adaya geri dönmemiz gerekiyor."

Başımı sertçe sallıyorum. "Koşmaktan bıktım. Hayatım boyunca yaptığım tek şey bu. Kaçmak ve saklanmak. Peki ne için? Yine de tüm ailemi kaybettim. Kana kan. Onlar ölene kadar dinlenmeyeceğim."

Öfkem kederimden besleniyor ve eskiden olduğum kadını yakmakla tehdit eden bir cehenneme dönüşüyor. Bir kızı. Bir kız kardeş.

Kan Prensesi.

Elmaslar yüzünden değil, ailemin kanıyla ıslandığım için.

"Hangi ada?" Damien sorar.

"Finlandiya yakınlarında," diye yanıtlıyor Cillian. "Oraya gitmenin bir yolunu bulmalıyız. Jetle gitmek söz konusu bile olamaz. Muhtemelen onu izleyen adamları olacaktır."

"Blyad'! Bu otuz beş saatlik bir yol. Eğer durmazsak." Damien'in sesi gergin ve kaslarımın sertleşmesine neden oluyor.

"Almanya'da bir uçak bulabiliriz," diye sesleniyor Cillian.

"Pasaportlara ihtiyacımız var. Saklanacak bir yer bulmalıyız," diye homurdanıyor Damien.

Kendimi biraz yukarı itiyorum ve arka camdan baktığımda bizi takip edeni kaybettiğimizi görüyorum.

Cillian'ın telefonu çalmaya başlar ve Damien telefonu Cillian'a geri vermek yerine, "Evet," diye cevaplar. Bir süre dinledikten sonra, "Nerede?" diye soruyor. Damien'in yol işaretlerine bakmasını izliyorum ve sonra frene basıyor. "Teşekkürler. İrtibatta olacağım."

Damien bir U dönüşü yapar ve Cillian'ın "Nereye gidiyoruz?" diye sormasına neden olur.

"Kardeşimin arkadaşları," diye hızlıca cevap veriyor.

Sadece on dakika daha yolda kalıyoruz ve sonra Damien arabayı bir binanın önünde durduruyor.

"Bu kadar mı?" Ben soruyorum. "Terk edilmiş görünüyor."

Damien iki silahı alıyor ve motoru kapatıp kapısını açmadan önce şarjörlerini kontrol ediyor. Damien arabadan inerken gözlerim Cillian'a kayıyor ve sonra benim kapım açılıyor. Damien kolumdan tutup beni dışarı çekti.

"Hey," diye çıkışıyorum ama beni duymazdan geliyor ve kolumdan tutarak eski bir ahşap kapıya doğru yürürken beni de peşinden sürüklüyor.

Cillian diğer tarafıma geçerek, "Ona bu kadar sert davranmak zorunda değilsin," diye homurdandı.

Damien kapıya vururken, "On iki ay dolana kadar onun hayatı benim ellerimde," diye tersliyor. "Onu kendi yöntemimle hayatta tutacağım."

Kapıyı yaşlı bir adam açar ve Damien "Vetrov" der.

Adam kenarda duruyor ve içeri girdiğimizde tüm bu lüks karşısında gözlerim açılıyor. Üç adam bir masada oturmuş kağıt oynuyorlar. Hepsi otuzlu yaşlarında gibi görünüyor. Biri kalkıp bize doğru yürüyor. "Damien. Demitri ziyaret edeceğini söyledi. Hoş geldin."

El sıkışmalarını izliyorum, adam Cillian ve bana sadece bir bakış atıyor, sonra mırıldanıyor, "Bu taraftan."

Bir dizi merdiveni çıkarken Damien "Pasaportlar?" diye soruyor. "Yarın," diye cevaplıyor adam.

Bir kapıyı açtı ve bir süite girdik. Sehpanın üzerinde iki evrak çantası var ve Damien beni onlara doğru sürüklüyor.

Bize yardım eden adam kapıyı kapattı ve yalnız kaldığımız anda Cillian, "Planladığınız her ne varsa bana anlatın" dedi.

Sonunda Damien kolumu bıraktı ve ilk çantayı açtı. İçi yığınla avro banknotuyla dolu. Memnun olmuş gibi görünerek ikincisini açıyor ve Heckler and Koch P30L, Glock 26 kompakt tabanca, Browning Hi-Power Mark 3, susturuculu bir silah ve dört KA-BAR'a bakarken ağzının köşesi kalkıyor.

Dikkatini Cillian'a çevirir. "Yarın pasaportlarımızı alacağız ve sonra da İsviçre'den çıkacağız. Almanya'da hangi havaalanını kullanacaksın?"

"Bavyera yakınlarındaki Bad Kissingen," diye yanıtlıyor Cillian.

"Bundan kaçınıyoruz." Damien kapıya doğru yürüyor ve Cillian'dan bana bakarak, "Kal," diye mırıldanıyor.

O gittiğinde bakışlarımı Cillian'a çeviriyorum. Bir an için birbirimize bakıyoruz ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni göğsüne çekiyor. Kırılmam için gereken tek şey bu.

Ailemin yasını tutarken Cillian beni teselli ediyor ve sonunda sesimi bulduğumda fısıldıyorum, "Artık sahip olduğum tek şey sensin."

Cillian başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve elini ritmik hareketlerle sırtımda gezdiriyor. "Seni seviyorum,

Poppet."

Önce annemin rolünü üstlenen ve şimdi de tüm ailemin rolünü üstlenmek zorunda olan adama tutunuyorum. "Seni kaybedemem."

Cillian geri çekiliyor ve ellerini yüzüme götürerek kalan gözyaşlarını başparmaklarıyla siliyor. "Eğer en kötüsü olursa ve ben başaramazsam -"

Hemen başımı salladım. "Sensiz hayatta kalamam."

"Yaşayacaksın." Cillian omuzlarımdan tutup benimle göz göze geldi. "Çok cesursun, yavrum. Hayatta kalacağını biliyorum. Bildiğim her şeyi sana öğrettim. Vetrov'lara sahipsin. Sen Kan Prensesi'sin. Hayatta kalacaksın. Düşmanlarını ezip geçeceksin. Olabileceğini bildiğim o güçlü kadın olacaksın."

"Sensiz olmaz," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri çıkarıyorum.

Cillian beni göğsüne doğru çekti. "Yolun her adımında yanında olacağım."

"Söz ver," diye fısıldıyorum onun sıkı sarılışında rahatlarken. "Söz ver, bebeğim."

DAMIEN

Armando'dan kullan-at telefonu aldıktan sonra masalardan birine oturuyorum ve Demitri'nin numarasını çeviriyorum.

Armando bir

Bir şişe Stoli ve bir bardak önüme bırakıp uzaklaşıyor.

"Vetrov," diye bağılıyor kardeşim.

"Benim. Güvenli evdeyiz."

Demitri rahatlamış bir şekilde iç geçirir. "Carson seninle orada buluşacak ama kalamaz. Onun bir işi var."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum bardağa votka doldururken. "Para ve silahlar için teşekkürler." Bir yudum alıyorum ve içkinin boğazımda yanmasına izin veriyorum. "Her şey için teşekkürler."

"Sen benim kardeşimsin," diye homurdanıyor Demitri. "Uçağımız yirmi dakika içinde kalkıyor."

"Sabah ilk iş Almanya'ya gidiyoruz," diye haber verdim. "Bavyera'daki Augsburg Havaalanı'nda buluşalım. Buradan arabayla sadece beş-altı saat uzaklıkta."

"Tamam." Bir an duraksıyor, sonra diyor ki, "Adrian Vincent için sözleşme yapıldı. Onu öldürene on beş milyon avro."

"İyi," diye kelimeyi gıcırdatarak söyledim. "Herif bana ateş etti."

"Öyle mi yaptı?" Demitri homurdanıyor. "Ölmüş sayılır."

Votkadan uzun bir yudum aldıktan sonra "Winter, Blanco ailesinin yok edilmesini istiyor" diyorum.

"Ne kadar ödemeye razı?" Demitri soruyor.

"Bilmiyorum. Sen ve Alexei bize katıldıktan sonra iş konuşabiliriz."

"Alexei'nin yardıma geldiği için beş milyon istediğini söyleyin."

"Yapacağım."

"Biraz dinlen," diye mırıldandı Demitri. "Yarın gece görüşürüz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve kendime bir içki daha koyuyorum. Armindo bana yaklaştığında yarısına gelmişim. "Fotoğraflara ihtiyacım var. Erkeği ve kızı getir."

Başımı sallayarak içkinin geri kalanını yudumladım ve kalktım. Merdivenleri çıkıyorum ve odaya girdiğimde Cillian ve Winter'ı bir kanepede otururken buluyorum. Adamın bir kolu Winter'ın omuzlarına dolanmış. İkisinin de kafası yukarı kalkıyor ve Winter'ın kırmızı çerçeveli gözlerini gördüğümde, bütün gece zihnimde yeniden canlanıyor.

Kaslarım geriliyor ve içimde dönen öfkeyi kontrol etmek için ellerimi yumrukluyorum. Winter'a yaşattığı acı yüzünden Adrian'ın omurgasını bedeninden ayırmak istiyorum.

"Aziz Monarch, Adrian Vincent hakkında açık bir sözleşme yayınladı. Babana ve kardeşine suikast düzenledi."

Haber ona ulaştığında Winter'ın dudakları aralandı.

"Alexei yardıma geldiği için beş milyon istiyor."

Başını sallamaya başladı. "Tamam."

"T e m i z l e n , " d i y e talimat verdim. "Pasaportlar için fotoğraflara ihtiyacımız var."

Winter yüzünü yıkamaya gidiyor ve bu sayede Cillian'la baş başa kalabiliyoruz.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra diyor ki, "Etrafında olmama alış. Onun yanından ayrılmayacağım."

"O benim sorumluluğumda," diye homurdandım. "Tam olarak dediğimi yapacaksın."

Cillian tehditkâr bir adım atarak bana yaklaştı. "Onu çekiştirmeyeceksin. Ona saygılı davranacaksın."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme."

Gözlerimiz kilitli kalıyor ve sonra Cillian geri çekiliyor. Yorgun bir şekilde yüzünü silerek, "Ne boktan bir durum" diye mırıldanıyor. Bunu tekrar söyleyebilir.

"Tam olarak istediğim iş değil," diye ilk kez kendi düşüncelerimi dile getiriyorum.

"Patrick'in sana teklif vereceğini bilmiyordum. Kimseye söylemedi," diye bilgilendiriyor Cillian beni.

Winter bilmiyor muydu?

"Bitti," diyorum çenemi sıkarken.

Winter oturma odasına geri döner, biraz daha iyi görünmektedir ama hâlâ çok solgundur.

"Gidelim," diye homurdanıyorum kapıya doğru yürürken. "Burası ne kadar güvenli?"

Cillian soruyor.

"Bu gece için yeterince güvenli. Sabah dörtte yola çıkıyoruz."

Koridorda yürürken Winter hemen arkamda, Cillian da arkadan geliyor.

Merdivenlerden indiğimizde Armino barın yanındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Bu taraftan."

Küçük odanın içinde yürürken beyaz bir duvarın önünde duruyorum ve Armino bir fotoğraf çekiyor.

"Sıradaki," diye mırıldanıyor.

Winter duvarın önünde durmaya gidiyor ve ben de izlerken kollarımı kavuşturuyorum.

Farklı kıyafetlere ihtiyacım var. Bu takım boğucu olmaya başladı.

Armino fotoğrafları aldığı anda, "Odana yemek göndereceğim" dedi.

"Teşekkürler."

Odamıza geri dönüyoruz ve içeri girdiğimizde Winter'a bakıyorum. "Yatağı al ve biraz uyu."

Başını sallar ve kanepeye oturur.

Ceketimi çıkarıyorum ve gömleğimin manşetlerini açarak diğer koltuğa geçerken onları sarmaya başlıyorum. İnceleyebilmek için silahların bulunduğu çantayı yaklaşıtıyorum.

Bakışlarım Winter'a yöneliyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

İlk gün ve ben başarısız oldum.

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz, Winter gözlerini karartan kederle ve ben de önümüzdeki on iki ay boyunca hayatımın bu olacağı acı gerçeğiyle.

Ancak bu karanlık saatte bile aramızdaki itme ve çekme hâlâ devam ediyor. İşim gereği yirmi dört-yedi Winter'ın yanında olmam gerektiğinden, onun bana olan borcunu ödemem an meselesi.

Bölüm 13

KIŞ

Başımı Cillian'ın omzuna yaslayıp yanına sokulurken Damien'la göz temasını kesmiyorum.

Bugün erken saatlerde Damien'a veda ettiğimi sanıyordum ama şimdi burada, cehennemimin tam ortasında.

Ve hayatım ona bağlı.

Dünyadaki en iyi korumaya sahibim ama yine de kendimi tamamen savunmasız hissediyorum. İliklerime kadar. Tek başıma.

Hayır, yalnız değilim. Cillian hala yanımda.

Gözlerim bakmaktan ve gözyaşlarımı tutmak için sürekli mücadele etmekten yanmaya başlıyor. Yavaşça kapanmalarına izin veriyorum. Gördüğüm son şey Damien'ın öfke dolu koyu kahverengi gözleri ve tanımlayamadığım başka bir şey.

Birkaç dakika sonra Cillian, "Sanırım sonunda uyudu," diye fısıldıyor.

Damien'dan sadece bir homurtu geliyor.

Onlara uyanık olduğumu söylemek üzereydim ki Cillian, "Doğduğu günden beri onun muhafızıyım. Winter benim hiç sahip olamadığım kızım. O benim hayatım."

Damien'dan sadece sessizlik gelince Cillian devam ediyor: "Atları çok sever. Sadece resimlerini ve küçük heykellerini. Gerçeklerinden korkuyor. Bir keresinde ona binicilik dersi vermek istediğimde çığlık attı ve

Atın ve benim ödümüzü kopardı." Cillian yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor ve bunun gövdesinde titreştiğini hissediyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Damien soruyor.

"Böylece onu sadece Kan Prensesi olarak değil, bir insan olarak göreceksin." Cillian derin bir nefes alıyor. "Muhtemelen eğitim sırasında onun güçlü versiyonunu tanıdınız. Evet, çok hırçın biri ama ondan çok daha fazlası var. Tüm kalbiyle seviyor. Güldüğünde..." Cillian'ın sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, "karnından geliyor. Gürültülü ve bulaşıcı."

Oh, Cillian.

Kırık kalbim sıkışırken bile nefesimi tutmak için mücadele ediyorum.

"Yağmuru sever. Küçük bir kızken bulutların hep ağladığını düşünürdü." Yumuşak bir kıkırdama daha çıkarır. "Adada gözlerden uzak bir hayat yaşadı. Annesinin ölümünden sonra, Sean'ı koruyabilmek için onu eğitmemi istedi. Sean onun her şeyiydi."

Cillian'ın sözlerini sessizlik izliyor ve boğazımdaki yumruyu sertçe yutmaktan kendimi alamıyorum. Damien'in önünde yıkılamam. Sadece bir yıl burada kalacak ve sonra gidecek. Şu anda o benim koruyucum ama bir yıl sonra düşmanım olabilir.

Cillian boğazını temizledikten sonra soruyor: "Bana kendinden bahset. Nerede büyüdün?"

Damien mırıldanmadan önce saniyeler uzuyor, "Rusya. Aile yerleşkesi." Birkaç saniye daha geçtikten sonra Damien devam ediyor: "Babam öldükten sonra amcam beni büyütmeyi üstlendi."

"Bana seni insan yapan bir şey söyle," diyor Cillian. Bu kez uzun bir duraklama olur. "Yağmuru severim."

"Başka ne var?" Cillian fısıldar.

"Yeter. Seninle bu konuşmayı yapmayacağım," diye mırıldandı Damien.

Ortalık sessizleşiyor ve ben sadece Cillian'ın ve kendi nefes alış verişlerimi duyabiliyorum.

"Yarın için planın nedir?" Cillian soruyor.

"Bavyera'ya doğru yola çıkacağız. Beş saatlik bir yol. Kardeşim bizimle orada buluşacak."

Kapı çalınıyor ve Damien'in ayağa kalktığını duyuyorum. Saniyeler sonra rahat bir nefes aldı. "Carson. İçeri gel."

Başımı kaldırdığımda Cillian kayıyor ve omzumun üzerinden bakarak Carson'ın odaya girişini izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hafifçe başını sallayarak, "Başınız sağ olsun," diye mırıldanıyor. Dikkatini tekrar Damien'a çeviriyor ve ona bir çanta uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Teşekkürler."

Carson, Damien'ı yatak odasına kadar takip eder ve bir süre orada kalırlar.

Cillian elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Biraz uyumalısın, yavrum."

Başımı sallıyorum ve bir iç çekiyorum. "Yapamam."

Tam beni kucakladığı sırada kapı bir kez daha çalındı.

Cillian ayağa kalkar ve Armindo ile yiyecek ve su getiren yaşlı bir kadının kapısını açar.

Ben de aç değilim.

Cillian kapıyı kapatır ve "Yemekler geldi" diye seslenir.

Odadan cevap gelmiyor. Cillian kendi tabağını almadan önce bana bir tabak ve bir şişe su getiriyor.

Yahniye bakıyorum ve midemi bulandırıyor. Öne doğru eğilip tabağı sehpanın üzerine koyuyorum, sonra şişeyi açıp suyun yarısını içiyorum. Ağrıyan boğazımı serinletiyor.

Yatak odasının kapısı açılır ve Damien dışarı çıkar, üzerinde siyah bir kargo pantolonu ve kaslı göğsünü sıkıca saran bir gömlek vardır.

Onu dışarı çıkarmadan önce Carson'a bir şeyler mırıldanıyor, sonra da son yemek ve su tabağını alıyor. Karşımıza oturduğunda gözlerini tabağından ayırmıyor.

"Carson ne dedi?" Daha yüksek sesle konuşacak enerjim olmadığı için usulca soruyorum.

Damien biraz su içmeden önce, "Seni ilgilendiren bir şey yok," diye mırıldandı.

İçimi yabancı bir his kaplıyor. İşi yapmak istemiyorsa Damien'ı burada istemiyorum ama onsuz öleceğimi de biliyorum. Sanki bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmışım ve beni ezmekle tehdit ediyorlar.

Ayağa kalkıp banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapattığımda hareketsiz bir şekilde fayanslara bakıyorum.

Babam öldü.

Sean öldü.

Öylece gittiler.

Keder kalbimin etrafında ölümcül bir pençeyle dolanıyor ve ellerimi kaldırarak hızlı nefeslerimi susturmak için ağzımı kapatıyorum.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

DAMIEN

Winter'ın kollarını kendine sararak ince kollarına biraz sıcaklık vermeye çalışmasını izliyorum.

Ayağa kalkıp odaya doğru yürüyorum ve Carson'ın getirdiği kıyafetlerin olduğu çantamı alıyorum. Oturma odasına taşıyorum ve bir kazak çıkarıyorum. Onu Winter'a fırlatıyorum, sonra içinde para olan çantayı açıp çantama yerleştiriyorum.

"Gidiyor muyuz?" Cillian ayağa kalkarken soruyor. Geriniyor ve sonra bana bakıyor.

"Evet." Diğer çantadan Glock'u çıkarıp ona veriyorum. Heckler ve Kock'u alıp Winter'a uzatıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor kazağımı sırtındaki pantolonun kemerine sokmak için ayağa kalkarken. Kazağım ona çok büyük geliyor ve onun benim kıyafetlerimi giydiğini görmek bedenimi içten dışa doğru ısıtıyor.

Kemerime bir KA-BAR takıyorum ve Browning ile susturuculu silahı kendime alıyorum. Ekstra cephane çantaya yüklenir.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum kapıya yönelirken. Zemin kata inerken Winter arkama yapışıyor, Cillian da onun arkasında.

Armindo masada oturduğu yerden başını kaldırıp bakıyor. "Hazır mısın?"

"Evet."

Bana bir dizi anahtar, üç pasaport ve diğer kimlik belgelerini uzatıyor. "Cipten kurtuldum. Kullanacağınız SUV arka tarafa park edildi. Yolcu kapısı bölmesinde fazladan plakalar var."

Anahtarları ve belgeleri ondan alırken "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Arka kapıya ulaşana kadar Armindo'yu bir dizi koridor boyunca takip ediyoruz. Kapıyı açıp temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra geçebilmemiz için kenara çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Winter binadan çıkarken.

Arkama uzanıp elini tutuyorum ve onu hemen yanıma çekiyorum. "Her zaman yanımda kal. Saldırıya uğradığımızda seni aramak zorunda kalmak istemiyorum," diye homurdanıyorum cipe doğru yürürken.

Cillian arka kapıyı açtı ve bana "Arabayı sen kullanıyorsun. İki elimi de serbest bırakmalıyım."

"Tamam." Anahtarları benden aldı ve sürücü kapısını açtı.

Winter'ın yanına tırmanıyorum ve çantayı
Biz.

Sadece ne zaman Cillian başlar ve
motor yap I Söyle,

"Schaffhausen. Oradan Augsburg Havaalanı'na gideceğiz."

"Anladım," diye mırıldanıyor Cillian kaldırımdan uzaklaşırken.

Sokaklar sessiz, ki bu iyi bir şey. Pasaportları kontrol ediyorum ve Winter'inkini veriyorum.

Onu kucağına bırakıyor, sonra bana bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Bakışlarındaki soruları görebiliyorum ve gelecek hakkında konuşmamız gerektiğini bilerek mırıldanıyorum, "Bana adadan bahset. Planı. Güvenlikten. Her şeyi."

"Yedi yüz dönümlük bir arazi," diye başlıyor. "Araziyi huş ağacı ve çam ormanı kaplıyor. Arazinin her yerinde güvenlik kameraları ve hareket dedektörleri var. Dört iskele, bir helikopter pisti ve küçük bir jet ya da uçak için askılı bir iniş pisti var."

Yutkunduğunda, gözleriyle tekrar buluşmadan önce bakışlarım boğazına düşüyor.

Ortalık karıştığında ona olan ilgim geri planda kaldı ama Cillian bizi İsviçre'den çıkarırken Winter'ın benim korumam altında olduğunu anlamaya başladım. Onunla on iki ayım var.

"Kamuflej ağıyla kaplı bir yüzme havuzu ve küçük bir orduya yetecek kadar barınak var. Ayrıca kendi uydu antenlerimiz de var."

Başımı sallıyorum, bilgileri ezberliyorum. "Kaç muhafız var?" "Yirmi üç," diye cevaplıyor Cillian. "Hepsi benim tarafımdan eğitildi."

"Güzel," diye mırıldanıyorum gözlerim Winter'dan ayrılıp çevremizi tararken.

Zürih'in hemen dışında Winter, "Alexei daha fazla adam bulabilecek mi?" diye sorar.

"Evet."

"Bugün onunla ve Demitri'yle mi buluşacağız?" diye tekrar sorar. "Evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve sesindeki samimi ton gözlerimin ona kaymasına neden oluyor.

Bakışlarındaki ateş kıvılcımını görmeyi özlüyorum ama ailesinin kaybıyla büyük bir darbe aldığını anlıyorum.

Zürih'ten geçerken, "Silahları saklamalıyız. Sınırdaki bizi durdururlarsa sıçtık demektir. Yeraltında bir park yeri bul."

Birkaç dakika sonra Cillian cipi bir yeraltı park alanına yönlendiriyor. Aracı park eder etmez elimi Winter'a uzattım. "Silah."

Elini uzattı, ben de çıktım. Yolcu kapısını açarak paneli yerinden oynatıyorum ve yer açılınca rahat bir nefes alıyorum. Cillian'dan da silahı alıyorum ve paneli tekrar takmama yardım etmesi gerekiyor.

"Bıçaklar ne olacak?" Winter soruyor.

"Stepnenin altında," diyor Cillian.

Başımı sallayarak, "Çantamdaki KA-BAR'ları getirin Prenses," diye mırıldanırken arka tarafa geçiyoruz.

Arka tarafta bize katıldığında dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Ona prenses dememden hoşlanıyor mu?

İlk başta aşağılayıcı bir isimdi ama o zamandan beri benim için büyüdü.

Cillian paspası kaldırıyor ve bıçakları tekerleğin altına sokuyoruz. "Umarım aranmayız," diye mırıldanıyor kapıyı kapatırken.

Arabaya geri dönüyoruz ve sonra Cillian bizi Schaffhausen'e doğru yönlendiriyor.

Sınır kontrol noktasına yaklaştığımızda, yolda birkaç araba var, bu da bize kenara çekilip aranmama şansını artırıyor.

Winter ellerini kucağında kenetler ve alt dudağını dişlerinin arasına alır.

"Gergin görünme," diye mırıldanıyorum ona.

Sınır güvenliğini görebildiğimde, gözlerim adama yapışıp kalıyor. Nefeslerim yavaşlıyor ve kaslarım geriliyor. Onu gördüğümüzde Winter'ın eline uzanıyorum.

Bakışları önce benimkine, sonra da onunkini örten elime kayıyor.

"Gülümse. Panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünüyorsun," diyorum kendi dudaklarımda bir gülümseme oluşurken.

Anında ağzı yukarı kıvrılıyor ve tam zamanında.

Normal görünüyoruz.

Sınırı geçerken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve durdurulmadığımızda Cillian rahat bir nefes alıyor. Elimi Winter'ınkinden çekiyorum ve Almanya'ya girerken çevremizi tarıyorum.

Bir engel aşıldı. Daha çok var.

Bölüm 14

KIŞ

İsviçre ve Almanya arasındaki sınırı geçtikten sonra depoyu doldurmak ve silahları almak için duruyoruz.

Ben tuvalete doğru yürümeye başlayınca Damien, "Bensiz hiçbir yere gidemezsin," diye çıkıştı.

Ona dönüp bakarak, "İyi. Acele et. Tuvaleti kullanmam lazım."

O benim vasım olduğundan beri aramızdaki şeyler garipleşti. Aslında beni diken üstünde tutan sürtüşmeyi özlüyorum. Gitti çünkü onunla kavga edecek bir şey kalmadı. Yaptığı her şey beni hayatta tutmak için ve ben zorluk çıkararak bunu tehlikeye atmak istemiyorum.

Damien bana doğru yaklaşıyor ve kolumu tutuyor. Ona doğru geri çekiliyorum, alnımda bir kaş çatma oluşuyor. "Beni sürüklemene gerek yok, Vetrov. Ben aptal değilim."

Şaşırtıcı bir şekilde, ağzının köşesi kalkıyor ve elini belime koymak için kolumu bırakıyor.

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu?

Tuvalete doğru yürürken, Damien'ın sırtımdaki elinin son derece farkına varıyorum. Onun varlığında her zaman hissettiğim o tanıdık karıncalanma geri geliyor ve ilk kez bunu memnuniyetle karşılıyorum. Boğucu kederin bir kısmını kovuyor.

Bu ana nasıl geldik? Benim tarafımda acımasız bir katil var. Dün sabah hala bir düşmandı ve

Şimdi düşmanlarımla benim aramda duran tek şey o.

Bu da bir kez daha ona borçlu olduğum anlamına geliyor.

"Sana çok şey borçluyum," sözleri ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

"Baban korumam için para ödedi," diye mırıldandı.

Baba.

Tanrım, babam olmadan nasıl hayatta kalacağım? İş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sean işi devralmak için eğitilen kişiydi.

Yeni panik nefesimi kesiyor. Ailenin mali durumunun neye benzediğini bile bilmiyorum. Babam Damien için yirmi beş milyon ödedi. Alexei'ye beş milyon borcum var.

"Sorun nedir?" Tuvalete vardığımızda Damien soruyor.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum. İçeri girdim, bir kabin buldum ve

kapıyı arkamdan kapattım. Kıpırdamadan duruyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Sadece adaya dönmemiz gerekiyor. O zaman mali duruma bakabilirim. Cillian işle ilgili ne yapacağını bilir. Bana nasıl yürüteceğimi gösterebilir.

Düşünceler paniği yatıştırıyor ve kendimi çabucak rahatlatıyorum.

Ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıyorum.

Berbat görünüyorum.

Yetim gibi

görünüyorum. Zayıf

görünüyorum.

Çenemi kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

Eve döndüğümde yas tutabilirim. O zamana kadar Kan Prensesi, yaşayan son Hemsley olmak zorundayım.

Binadan çıktığımda, Damien girişin hemen yanında. Cipe doğru yürürken elini yine belime koyuyor.

Araca ulaşan Damien bıçakları arkadan çıkarıyor ve bu bana Cillian'la baş başa bir an veriyor.

"İşi yürütmek hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum.

Cillian başını sallar. "Eve gider gitmez sana ipleri göstereceğim. Merak etme, ufaklık."

"Peki ya mali durum?" Ben soruyorum.

Cillian başını sallar. "Muhasebecinin kim olduğunu biliyorum.

Onu kontrol edeceğiz."

"Gidelim," diye mırıldandı Damien ve hepimiz arabaya geri döndük.

Cillian motoru çalıştırıyor ve bizi tekrar yola sokarken Damien küfrediyor, "Kahretsin, bu bir gözcü. Doksan metre arkamızda."

Dönmeye başlıyorum ama Damien elini koluma koyuyor. "Yapma. Sürpriz bir saldırıyla üstünlük sağlayacaklarını düşünmelerine izin verme."

Telefonunu çıkarır ve bir numara çevirdikten sonra, "Sıcak bir şekilde geleceğiz. Az önce bir kuyruk yakaladık."

Bir an dinliyor, sonra mırıldanıyor, "Evet. Da! İki saatimiz kaldı."

Damien aramayı bitirdiğinde bakışları Cillian'a kayar. "Eğer bizi yakalarlarsa, tek yapmamız gereken havaalanına varmak."

"Biz daha havalanmadan özel jeti vuramazlar mı?" Endişemi dile getiriyorum.

"Bir askı var. Oraya park etmemiz gerekiyor. Demitri ve Alexei uçağımız kalkmadan önce tehdidi ortadan kaldırmaya yardım etmek için orada bekleyecekler."

Zor bir sabah geçireceğimizi bildiğim için vücudum geriliyor.

Damien bana doğru uzanıyor ve bir an için elimi tutacağını sanıyorum ama onun yerine Heckler and Koch'u kucağıma bırakıyor. Hemen silahı tutup şarjörü kontrol ediyorum.

Damien çantasını açtı ve bana iki şarjör daha verdi.

Kıçımı koltuktan kaldırıp pantolonumun cebine sokuyorum.

Kendi silahlarını ve Cillian'ın silahını kontrol ettikten sonra ona geri vermesini izliyorum.

"Herkes hazır mı?" diye sorar.

"Evet." Cillian'ın cevabı kesik kesik, tüm dikkati yolda.

Damien bakışlarını benimkilere çevirdi. "Sadece dediğimi yap."

Başımı sallıyorum ve silahımı tekrar kontrol ediyorum. Uzun bir buçuk saatin ardından, arkama bakmadığım için ensemdaki tüyler diken diken oluyor. Donmuş bir şekilde oturuyorum, gözlerim görebildiğim manzaranın üzerinde geziniyor.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Anında saldıracaklar mı yoksa bizi hedefimize kadar takip mi edecekler? Cillian aniden küfrediyor, "Kahretsin. İşte geliyorlar."

Damien arkamıza bakıyor ve sonra camını indiriyor. Cillian da aynısını yapıyor ve ben de kendi camımı açıyorum.

Damien ensemden tutuyor ve sonra beni çantasının üstüne itiyor. "Yerde kal. Bu araba kurşun geçirmez değil."

Koltukların arasındaki ayak boşluğuna doğru ilerliyorum ve bu Damien'in bana başını sallamasını sağlıyor.

Saniyeler geçtikçe kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

Zihnim tüm kederden, tüm endişeden arınıyor ve kutsanmış bir an için içim sessizliğe bürünüyor.

"Kendinizi hazırlayın," diye tersliyor Cillian.

Arabamızın arkasına çarpıyorlar ve bir anda kanım damarlarıma hücum ediyor.

Damien sağ dizini arka koltuğa dayar ve silahını iki koltuk başlığının arasına yerleştirir.

"Yerde kal, u f a k l ı k . " Cillian'ın sözleri daha s o ğ u m a d a n ilk mermi arka camı parçalıyor.

Damien eğilir ve sonra ateşe karşılık vermeye başlar.

Daha fazla cam kırılıyor ve arkadan bir darbe daha alınca arabamız öne doğru yalpalıyor. Gözlerim Damien'a yapışmışken, parmaklarım silahın etrafında sıkışıyor, parmağım tetikte hazır.

Damien bir el daha ateş eder ve ardından lastik gıcırtiları havayı doldurur.

"Güzel atış," diye iltifat ediyor Cillian.

Damien sessiz ve gergin, dikkatini düşmanımızdan hiç ayırmıyor.

Düşmanımız.

ile Mermiler uçmak ve Ölüm
hazır için ziyafet, farkına varmak her
yerimi dolduruyor.

Damien Vetrov var. En iyi bekçiye sahibim.

"Beş dakika kaldı," diye mırıldandı Cillian. "Sadece beş dakika."

Silah sesleri artar, bu da takviye birliklerinin az önce katıldığını gösterir.

"Demitri'yi ara," diye homurdandı Damien bana. "Ona yakın olduğumuzu söyle."

Biraz ilerleyip Damien'ın telefonunu çantasının üstünde durduğu yerden alıyorum ve son numarayı tekrar aramaya basıyorum.

"Neredesin?" Hattan vahşi bir hırıltı geliyor. "Ben Winter. Dört dakika uzaklıktayız."

"Bir cip, iki SUV ve bir sedan," diye bağıyor Damien. "Bunu duydun mu?" Demitri'ye sordum.

"Evet. Hazırız. Doğruca hangara gidin."

Arama bitiyor ve telefonu çantaya geri atıyorum. "Demitri askıda beklediklerini söylüyor."

Cillian keskin bir dönüş yaparken, "Anladım," diye homurdanıyor.

Bedenim koltukların arasına düşüyor ama Damien ateş etmeye devam ederken hiç hareket etmiyor.

"Görüyorum," diye bağıyor Cillian, rahatlama sözcüklerine yansıyor.

Damien tekrar oturuyor ve başını eğerek silahlarını yeniden dolduruyor. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim yanımdan ayrılmayacaksın."

Çabucak başımı salladım.

Cillian sıkılmış dişlerinin arasından "Hazır ol," diye homurdanıyor ve sonra keskin bir şekilde direksiyonu kırarak SUV'u ani bir duruşa getiriyor.

Damien kapımı açtı ve beni çekerek kapıdan dışarı itti. O arkamdan çıkarken, arabanın diğer tarafına kurşunlar sıkılıyor.

Ağır ateşe karşılık veriliyor ve sağıma soluma bakarken Demitri ve Alexei'yi gördüğümde içimi büyük bir rahatlama kaplıyor.

"Git!" Demitri bağıırır.

Damien kolumu tutuyor ve koşmaya başladığımızda beni ayağa kaldırıyor.

Omzumun üzerinden bakarak, Cillian'ın düşmanı indirmeye yardım etmek için SUV'un yanında kalışını izliyorum. Geniş kapılardan geçiyoruz ve sonra Damien sırtımı çeliğe çarpıyor.

Açık alana geçip ateş etmeye başladığında kapının arkasından bakıyorum. Bir adamın diğerinin ardından düşmesini izliyorum.

Gözlerim, yüzünde bir sırtışla onları çıkaran Alexei'ye gidiyor.

Azizlerin annesi. Ölümün kendisi gibi görünüyor.

Bakışlarım Demitri'nin olduğu yere döndüğünde, aralarında duran Cillian'a kilitleniyorum. Sadece bir saniyeliğine ve sonra vücudu geriye doğru uçuyor.

İçimden bir çığlık kopuyor ve ileri atılıyorum. Damien'in parmaklarının üzerimdeki kazağı pençelediğini hissediyorum ama onun için çok hızlıyım. Kollarımı kaldırarak Cillian'a doğru koşarken ateş etmeye başlıyorum. Bir kurşun başımın yanından vızıldayarak geçiyor ve kısa mesafede üç adamı yere serdikten sonra Cillian'ın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Nefes nefese kalmıştı ve gözleri anında benimkilere kilitlendi. "Poppet."

İki elimle göğsündeki yaraya bastırıyorum. "Cillian," diye nefes alıyorum. Kanı parmaklarımın arasından sızıyor ve durdurmak için daha sert bastırıyorum. "Tanrım, Cillian."

Hayır. Hayır. Hayır.

Korku üzerime çökmeye başlıyor ve beni dayanılmaz bir acıya boğmakla tehdit ediyor. Benim için dünyalara bedel olan son kişinin nefes almak için çırpınışını izliyorum ve bu içimde bir şeylerin paramparça olmasına neden oluyor.

Silah sesleri kesilir ve Alexei "Uçağa binin" diye bağırır.

Cillian büyük bir çabayla elini yanağıma götürüyor, dokunuşu zayıf. "Seni seviyorum, bebeğim."

Boğazımda bir hıçkırık dalgalanıyor, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Her şey yolunda. İyi olacaksın," diye gevelemeye başladım, sesim çıplak bir korkuyla titriyordu.

Cillian yavaşça başını sallar. "Git. Buradan... çıkman gerek..."

"Seni bırakmayacağım," diye haykırarak göğsüne daha sıkı bastırıyorum.

Cillian'ın nefesi tıkırdamaya başlıyor, bu ses şimdiye kadar duyduğum en korkunç şey.

"Hayır."

Damien kolunu belime doluyor ve beni Cillian'dan uzaklaştırmaya başlıyor. "Bekle!" Tutuşuna karşı mücadele ederken ağlıyorum. "Bekle!"

Cillian'ın dudakları o çok sevdiğim orantısız sırtıtişle kıvrılıyor ve sonra nefes alıyor, "Baba... evcil hayvan."

Damien beni vücuduna doğru çekiyor ve götürmeye başlıyor. Cillian'ın gözlerindeki ışığın sönmesini izliyorum ve

Nefesi kesiliyor ve Damien beni götürürken aramızdaki mesafe hızla açılıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, yıkıcı bir keder içimi parçalıyor.
"Cillian!"

DAMIEN

Ben uçağa doğru koşarken kış tutuşuma karşı savaşıyor.
"Dur!" Ona bağıyorum ama mantıklı düşünme noktasını aşmış durumda.

Sikeyim.

Onu merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve uçağa güvenli bir şekilde girdiğimizde onu bir koltuğa itiyorum. Anında ayağa fırladı ve onu zorla yatırmak zorunda kaldım. Gözleri ateşli görünüyor, nefesleri çok hızlı.

"Winter," diye bağırarak dikkatini çekiyorum. Gözleri benimkilere kaydıyor ama sadece bir saniyeliğine. Onu bağlamayı başarıyorum ve yanındaki koltuğa oturarak, oturmasını sağlamak için kollarımı ona doluyorum.

Dudaklarında bir inilti dalgalanıyor ve sonra içinden sessiz bir çığlık kopuyor. Sesler kalbime saplanıyor, duygular yabancı geliyor. Hiç kimse beni onun kadar etkilememişti. Onun acısını görmek bende öldürme isteği uyandırıyor. Evcilleşmemiş bir sahiplenme duygusu göğsümü pençeliyor.

Vücudu sarsılmaya devam ediyor ve kollarımda kendini küçük ve kırık hissediyor. Bir elimi başının arkasına götürerek yüzünü

boynuma karşı. Üzüntüsünden soluk soluğa kalırken nefesleri benimde patlıyor.

Kendime engel olamayıp saçlarına bir öpücük konduruyorum. Gözlerim Demitri'yi buluyor, kapıyı kapatıyor. Alexei pilota kalkış talimatını veriyor ve sonra ikisi de Winter ve benim karşıma oturuyorlar.

Winter'ın gitmesine izin vermiyorum. İçten içe, onu asla bırakamayacağımı biliyorum. Bunun yerine, bakışlarım aylardır görmediğim kardeşime kilitleniyor.

Ancak yüksekliğe ulaştığımızda Winter'ı tutuşumu gevşetiyorum. Ellerimi yanaklarına götürerek yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. "Özür dilerim."

Nefes nefese kalmış, yüz hatları kederle parçalanmış. Solgun teni ve gözlerindeki ezilmiş bakış onu nefes kesici bir güzelliğe büründürüyor. Onu dünyadan saklayabilmek için göğsümü yırtıp açasım geliyor.

Adamı iyi tanı mıyordum ama Winter ve Cillian arasındaki aşkın özel olduğunu herkes görebilirdi. Babasının ve kardeşinin ölümüyle başa çıkabildi ama Cillian'ın ki konusunda o kadar emin değilim.

Winter bir kez daha soluk soluğa kalıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra duruluyor. Kendinden geçmiş gibi görünüyor ve yüz hatları sert bir ifadeye bürünüyor.

Yavaşça ellerimi geri çekiyorum ve o ayağa fırlamak yerine koltuğa yığılınca cebimden telefonu çıkarıyorum. "İşte koordinatlar," diyorum ayağa kalkarken. Telefonu Alexei'ye uzatıyorum ve o telefonu aldığı anda bakışlarımız buluşuyor.

Yüzüne yavaşça bir sırtıma yayılıyor ve sonra beni kucaklıyor. "Küçük pislik. Seni gördüğüme sevindim."

Sırtını sıvazlıyorum ve ortam Winter'ın kederiyle dolu olsa da yine de kıkırdıyorum.

Alexei geri çekiliyor ve ben kardeşime dönüyorum. Bir an için bakiştık ve sonra birbirimize tutunurken yüzlerimize benzer gülümsemeler yayıldı.

Tanrı'ya şükür.

Artık kaçmayı bırakıp misillememizi planlayabiliriz. "Seni özledim," diye mırıldanıyor Demitri.

"Sen de."

Birbirimizi bıraktığımızda Demitri Winter'a bakıyor. "Nasıl dayanıyor?"

Gözlerimi Winter'ın solgun yüzüne çeviriyorum, gözlerinde boş bir ifade var.

"İyi değil. Herkesi kaybetti."

"Hâlâ hayatta," diye mırıldanıyor kardeşim ve dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde sırtıyor, "İlk günkü iş için hiç fena değil."

Alexei pilotlara koordinatları bildirdikten sonra kokpitten geri geliyor. Yanımızdan geçip gidiyor ve Winter'ın karşısındaki koltuğa oturuyor. Ben onun yanına, Demitri de benim karşıma oturuyor ve sonra Alexei'nin Winter'a bakışlarını izliyorum.

Yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerini onunkilere dikeyor.

"Blanco. İntikam mı istiyorsun?" Alexei hemen işe koyulur.

"Onların kökünün kazınmasını istiyorum," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyor. "Senin adan. Korunuyor mu?"

"Evet," diye onun adına cevap veriyorum. Onlara güvenlik hakkında öğrendiğim her şeyi anlattım.

"Saldırı için kendi adamlarımıza ihtiyacımız olacak," diye seslenir Demitri. Alexei ona "İşe koyul," diye emreder.

Demitri telefon etmeye başlarken, Alexei Winter'ı acımasız bir bakışla süzer. "Başınız sağ olsun."

Sadece hafifçe başını sallıyor, çenesi geriliyor.

Tanrım, bu kadın başka bir şey. O insan mı ki?

Demitri'nin ölümüne de muhtemelen aynı tepkiyi verirdim. Önce intikam, sonra yas tutacağım.

"Bana elmas işinden bahset," diye emrediyor Alexei.

Winter başını sallıyor ve sonra dudakları aralanırken kötü bir şeyin farkına varmış gibi görünüyor. "Ben... Ben hiçbir şey bilmiyorum. Kardeşim yönetimi devralacaktı. Cillian... Cillian..." sesi boğuklaşıyor.

Bu haber Alexei'nin dudaklarını büküyor, sonra mırıldanıyor: "Bir bedel karşılığında yardım ederim."

"Ne kadar?" Winter soruyor, gözleri tekrar onun üzerinde.

"Sana haber veririm."

Alexei'nin karanlık gözlerinin ardında zihninin çalıştığını görebiliyorum. Bakışları bana kayıyor ve sonra gülümsemesi büyüyor. "İlk kontratın için hiç fena değil. Gurur duydum."

Sadece başımı sallıyorum, sonra dikkatimi tekrar Winter'a veriyorum. Gözlerim onu tarıyor ve kanlı ellerini görünce emniyet kemerini çözüp onu yukarı çekiyorum. Onu tuvalete götürüyorum ve

Muslukları açarak ellerini suyun altında tutuyorum ve Cillian'ın kanını yıkıyorum.

Birbirimize yakın durmak havayı hızla samimi bir duyguyla dolduruyor ve onun yüzüne bakıyorum. Winter'ın gözleri leğene inmeden önce bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez savunmasız görünüyor. Şimdiye kadar Winter için bir şey hissetmeme izin yoktu. Ama en azından on iki ay boyunca o benim.

Onun bana bu kadar yakın olması, vücudumu ve kalbimi uyandırmaya başlıyor. Ellerini havluyla kuruladıktan sonra onu göğsüme çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Donup kaldı ve ben de mırıldanarak, "Kayıplarınız için üzgünüm" dedim.

"Hepsinin ölmesini istiyorum," diye fısıldıyor, ellerini yanlarıma doğru kaldırarak. Gömleğimi tuttuğunu hissediyorum ve sonra yanağını göğsüme yaslıyor.

Kış... savunmasız ve tamamen bana bağımlı.

Arzuladığım şey buydu. Onu merhametime bırakmak. Sadece bu şekilde olmasını istemedim.

Biraz geri çekiliyorum ve bir parmağımı çenesinin altına koyarak, gözleri benimkilere odaklanana kadar yüzünü yukarı doğru itiyorum.

"Hepsini öldüreceğiz," diye söz veriyorum. "İşimiz bittiğinde, gerçekten Kan Prensesi olacaksın."

Kanlı Prensesim.

Gözlerinde ateş parlıyor ve kararlılık yüzüne sert bir şekilde yerleşiyor. "Hayır. Ben Kan Kraliçesi olacağım."

Tanrım, hala çok şiddetli.

Akademide ona karşı hissettiğim her şeyin bir güçle geri dönmesini sağlıyor. Ağzına sahip olmayı ve dilindeki vahşiliği tatmayı çok isterdim ama şimdi zamanı değil.

Adaya vardığımızda bana borçlu olduğu ödemeyi talep edeceğim. Geceleri yatağımı ısıtacak ve karşılığında ben de onun düşmanlarını öldüreğim.

Onun bedenine, kırık kalbine, sarsılmaz ruhuna sahip olacağım.

Ona olan arzumu tatmin ederken ailesinin işinde hak ettiği yeri almasına yardım edeceğim.

Bölüm 15

KIŞ

Uçaktan indiğimde, ayaklarımın altındaki zemin bana yabancı geliyor. Bir ay önce burası evimdi. Her şey tanıdıktı.

Şimdi ise kaybettiklerimin bir hatırlatıcısı.

Malikâneye doğru yürürken başımı dik tutuyorum. Ön kapı açılıyor ve hizmetçi Dana gülümsemeye başlıyor, ta ki arkamdaki üç adamı görene kadar. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve yüzünde oluşan soruları görüyorum.

Önünde duruyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece benim. Onlar öldü."

Dana'nın dudakları şokla aralanıyor ve onun duygularını umursamadan merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum. Merdivenleri ağır adımlarla çıkıyorum ve ancak koridoru dönüp gözden kaybolduğumda tekrar duruyorum.

Son yirmi dört saatin yıkımı kalbimi göğsümde kanlı bir karmaşaya dönüştürüyor.

Ayaklarım hareket etmeye başlıyor ve kendimi babamın yatak odasının kapısını açarken buluyorum. Gözlerim eşyalarını tarıyor ve bu göğsümdeki dinmeyen ağrıyı artırıyor.

Hayatım boyunca çoğunlukla iş için dışarıdaydı, ancak birlikte geçirdiğimiz zaman paha biçilemezdi.

Anahtarı kilitten çıkarıyorum ve kapıyı çekip kilitliyorum. Sean'ın odasına doğru yürüyorum ve bu kez içeri giriyorum.

Tanrım, hala kokusunu alabiliyorum.

Çamaşır sepetinin yanında duran gömleği elime alıyorum ve ona bakıyorum.

Çok üzgünüm, Sean.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken çenem titremeye başlıyor. Onlar düşmeden önce gömleği yere bırakıp odadan çıkıyorum. Kapıyı kilitliyorum, kimsenin kişisel alanına girmesini istemiyorum.

Soluma bakarken, bulanık görüşüm Cillian'ın kapısına odaklanıyor.

Yüzümdeki her kas kasılıyor, keder beni eziyor. Ayaklarım onun odasına giden yolu buluyor ve kapıyı iterek açtığımda dudaklarımdan yumuşak bir hıçkırık süzülüyor. İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yavaşça biblolarına ve bir sandalyenin arkasına asılı duran en sevdiği paltosuna göz gezdiriyorum.

Yatağın başucundaki masada sadece bir çerçeveli fotoğraf var. Annemin çektiği bir fotoğraf. Cillian ve ben İrlanda'daki evimizin arka bahçesinde yürüyoruz.

Onu bu kadar genç, dik duruşlu ve beni korumaya hazır görmek son irademi de kırıyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve titreyen bir nefes alarak odasına göz gezdiriyorum. Gözlerim müzik setine takılıyor ve yaklaşıp hangi CD'yi koyduğunu kontrol ediyorum.

The Wailin' Jennys.

The Parting Glass'ı seçiyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Ahenkli sesleri havayı doldururken gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.

Cillian.

Sonuna kadar benimle olman gerekiyordu. Benim koruyucum.

Arkadaşım.

İlk hatırladığımdan beri oradaydın. Her gün. Beni herkesten çok sevdin.

Bunu sensiz nasıl yapacağım? Bana sensiz yaşamayı öğretmedin.

Omuzlarım sarsılmaya başladığında üzüntüm beni sarıyor ve her şeyden çok sevdiğim kişinin kaybının yasını tutmama izin veriyorum.

Şarkının son akorları çalarken fısıldıyorum, "İyi geceler, Cillian."

Kapı arkamdan çarparak açılıyor ve Damien Cillian'ın kutsal alanına girerken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Sana asla yanımdan ayrılmamanı söylemiştim," diye hırlıyor bana. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama içimdeki her şey çok çığ.

Damien'in gözleri yüzümde geziniyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni bedenine çekiyor.

İçimdeki her şey başımı göğsüne yaslamak istiyor, ama yapamayacağımı bildiğim için onu itiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve o kadar da soğuk görünmüyorlar. "Tarifsiz bir kayıp yaşadın Winter. Bu acıma değil. Sana yalnız olmadığını gösteriyorum. Benim sadakatime sahipsin."

"Senin iş tanımında beni rahatlatmak yok," diye mırıldanıyorum, hâlâ üzüntümün kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Damien sadece bana bakıyor ve sonra başını hafifçe eğiyor. "Bu benim için sadece bir iş değil. Kişisel bir ilgim var."

Başımı sallamaya başlıyorum ve esprisiz bir kahkaha patlatıyorum. "Doğru. Sana olan borcum."

"Damien. Winter," diye sesleniyor Demitri koridordan. Damien benden uzaklaşırken "Burada," diye cevap veriyor.

Onları Cillian'ın odasında istemediğim için müzik setini kapatıp koridora çıkıyorum. Damien odadan çıkar çıkmaz kapıyı çekip kilitliyorum. Üç anahtarı cebime koyup Demitri'ye dönüyorum.

"Alexei konuşmak istiyor," diye mırıldanıyor.

Damien kardeşinin peşinden gitmemi bekliyor ve koridorda yürürken kendimi gergin hissetmeye başlıyorum.

Hem Vetrovlar hem de bir Koslov evimde. Hayatımın dünyanın en tehlikeli adamlarına bağlı olduğunu fark ettiğimde iğne ve iğneler yavaşça vücuduma yayılıyor.

Yanımda kimse yok. Cillian ve ailemin bıraktığı boşluk tüm dünyamı değiştirdi.

Demitri bizi Alexei'nin masanın başında babamın yerini aldığı yemek odasına götürüyor. Ölümcül gözleri bana kilitleniyor ve ben uzun masanın diğer tarafında duruyorum.

"Otur."

Demitri, Alexei'nin sağ tarafına oturuyor. Ben ayakta durmaya devam ettiğimde Damien elini belime koyarak beni yumuşak bir şekilde dürtüyor.

Başımı salladım. "Ayağa kalkacağım."

İşte burası. Burası Alexei'nin taleplerini dile getirdiği yer ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Tüm güç onda.

"Yardım edeceğim," diye başlar.

"Ücretiniz nedir?" Onu karşılayabileceğimi bile bilmeden soruyorum. Belki adayı ya da İrlanda'daki mülkü satarsam? Ama bir alıcı bulmak ve parayı serbest bırakmak aylar hatta yıllar alabilir.

Alexei'nin gözleri yavaşça Damien ve benim aramda geziniyor, sonra "Bir ortaklık." diyor. Alnımda hafif bir çatıklık oluşuyor ama ben bir şey söyleyemeden Alexei devam ediyor: "Eğer işinizle ilgilenirsem, bu bana onu korumak için bir teşvik sağlayacaktır."

Zihnim yarışmaya başladı. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Ne kadar?" Sormayı başarıyorum.

"Yüzde elli."

Tanrım.

Kabul edersem ruhumu şeytana mı satmış olacağım?

Gerçi benim onlara, onların bana olduğundan daha çok ihtiyacım var. Fazla seçeneğim yok. İş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onların korumasına ihtiyacım var. Bana kaçakçılık yollarını gösterecek birine ihtiyacım var. Kabilelerle tek başıma başa çıkamam. Muhtemelen ilk görüşmede beni öldürürler.

Alexei ayağa kalktı ve gözlerini bana dikerek, "İttifak istiyorum ve sen bunu reddedecek durumda değilsin," dedi.

Biliyorum. Tanrım, biliyorum.

"Vetrovların ve Koslovların korunması için işinizin yüzde ellisi. Dokunulmaz olacaksın. İşiniz ayakta kalacak. Kazanacak çok şeyin var."

Söylediği her şey doğru. Başka seçeneğim yok, ama elimde hiçbir şey olmamasına rağmen ağzımı açamıyorum.

kabul etmekten başka seçeneğim yok.

"Sen ve Damien arasında bir evlilik." Alexei'nin sözleri ilk başta anlaşılmıyor.

"Ne?" kelimesi dudaklarımdan dökülüyor.

Alexei bana doğru yürümeye başlarken, "Bir evlilik," diye tekrarlıyor. "Hemsley'ler ve Vetrov'lar arasında bir ittifak. Damien işin yarısını alacak. Blanco sorununu hallettikten sonra işi benim adıma yürütecek."

Evlilik mi?

Damien Vetrov'a mı?

Azizlerin annesi.

Bakışlarımı yavaşça Damien'a çeviriyorum ve gözlerim onun yüzünde geziniyor. Sanki konuştuğumuz şey onun hayatı değilmiş gibi kayıtsız görünüyor.

Alexei karanlık bir kahkaha attı, "Herhalde aşk için evleneceğinizi düşünerek yetiştirilmediniz?"

"Tabii ki hayır," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum. "Bu sadece... ani oldu. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Aleksey yavaşça başını sallar. "Zaman bizim sahip olduğumuz bir lüks değil. Kabul ediyor musun, etmiyor musun? Kalacak mıyım yoksa eve mi döneceğim bilmem gerek. Vakit nakittir."

Kalp atışlarım saniyeler geçtikçe hızlanıyor. Gözlerim Demitri'nin ifadesiz yüzüne gidiyor, sonra Alexei'nin karanlık bakışlarına geri dönüyor.

Vetrov ve Koslov'ları hayatım boyunca yanımda tutacağım. Hayatımdaki tüm aşkları kaybettim ama bu adamların sadakatini satın alabilirim.

Dudaklarım aralanıyor ve kelimeler beni terk ediyor: "Katılıyorum."

Alexei'nin ağızının köşesi kalkıyor ve sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve bir şekilde bu onu daha korkunç gösteriyor. "Tebrikler kardeşim. Senin için bir eş pazarlığı yaptım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Damien, sesi hiç de üzgün gelmiyor. "İşimiz bitti mi?" "İşimiz bitti mi?" diye soruyorum.

yoğunluk ve talepler. Düşünmeye ihtiyacım var. İşlem yapmam gerekiyor. "Şimdilik," diye mırıldanıyor Alexei.

Hiçbirine bir kez daha bakmadan yemek odasından çıkıyorum.

Damien'in her adımında yanımda olacağı dışında geleceğimin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sevgiden değil, kişisel çıkarlardan dolayı.

İttifak yapıldı.

Sadakatlerinin bedeli, kaybettiğim dört canın bedeli. Cillian. Sean. Baba. Annem. Hepsi bu iş için öldü ve şimdi sadece yarısı bana ait.

DAMIEN

Alexei, Winter'ın yemek odasından hızla uzaklaşmasına kıkırdıyor, sonra gözleri benimkilere takılıyor.

"Ona nasıl baktığını gördüm. Bu anlaşmanın üç aile için de kazanç olduğunu düşünüyorum. İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet."

İyiden de öteyim. Alexei bana her şeyi verdi. Harabe'de iktidar koltuğuna oturmama yardımcı olacak zorlu bir iş ve onu ilk gördüğüm andan beri sahiplenmek istediğim kadın.

Sadece bir sorun var. Winter ittifak konusunda kayıtsız görünüyordu. Sanki onun için bir hiçmişim gibi ve bu bana hiç iyi gelmiyor.

"Ona yardım etmek için bir şey yapmadan önce bu evliliğin resmileşmesini istiyorum. Buraya gelmesi için bir Ortodoks rahip ayarlayacağım. Yarın."

"Ne kadar erken, o kadar iyi," diye kabul ediyorum. "Teşekkür ederim, Alexei." Gözlerim kardeşime gidiyor ve yüzündeki gururu görmek kalbimi bir sıcaklık patlamasıyla dolduruyor.

Yemek odasından çıkıp merdivenlerden yukarı çıkarken vücudum geriliyor ve gözlerim kısılıyor. Winter bunun sadece sözde bir evlilik olacağını düşünmese iyi olur.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Koridorda dönerken Winter'ın yatak odasına koştuğunu görüyorum ve peşinden gidiyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve o da hızla bana dönüyor. Yatak odasına girerken, onunla göz göze gelmeden önce lüks mobilyalara bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyorum. Saniyeler boyunca birbirimize baktık.

Winter meydan okurcasına çenesini kaldırıyor, bağımlısı olduğum kıvılcım zümrüt rengi gözlerinde alevleniyor.

"Mutlu değil misin?" Yavaşça ona yaklaşırken soruyorum.

Yüz hatları gerginleşti. "İttifakı kabul ettim. Mutluluğun bununla hiçbir ilgisi yok."

Ondan birkaç santim uzakta durdum. "Evlilik yarın gerçekleşecek. Birbirimize yasal olarak bağlanmadığımız sürece Alexei yardım etmeyecek."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Elimi boynuna götürerek parmaklarımı boğazına doluyorum ve başparmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Vücudunda bir titreme hissediyorum ve bu beni memnun ediyor.

Nefesini yüzümde hissedene kadar eğilerek mırıldanıyorum: "Bu evliliğin sadece ismen olacağını düşünerek hata yapma."

Sözlerim üzerine gözleri büyüdü. "Gerçek olmasını mı bekliyorsun?" "Elbette." Ağzımın kenarı kalktı. Sözlerim "Bana olan borcun için talep ettiğim ödeme bedeninin, kalbin ve ruhundur."

Winter'ın nefesleri hızlanmaya başlıyor, yüz ifadesi meydan okumayla geriliyor. "Senin önünde asla eğilmeyeceğim," diye sıkılmış dişlerinin arasından haykırıyor.

İfadesi dudaklarımın daha da kıvrılmasına neden oluyor. Onunla dövüşmek heyecan verici. Gözlerindeki ateş vücuduma ısı akıtıyor. Bağımlılığımı besliyor ve onu hemen sahiplenmek istememe neden oluyor.

"Önümde diz çökeceksin Prenses," diye fısıldıyorum karanlık bir sesle, aramızdaki mesafeyi kapatırken. O tepki veremeden ağzımı onunkine yapıştırıp affetmeyen bir öpücük konduruyorum.

Kış donuyor ve beni itmediğinde, dudaklarımın onunkileri okşamasına, dişlerimin alt dudağını çekmesine ve sonunda dilimin onun sıcak derinliklerine dalmasına izin veriyorum.

Onun tadına baktığım anda kontrolümü kaybediyorum. Bir elimi başının arkasına doluyorum ve parmaklarım boğazını sıkıca kavrayarak onu yerinde tutuyor.

Başımı eğerek ağzının ırzına geçiyorum, dilini sertçe emiyorum ve dudaklarını yağmalıyorum.

Sonra inliyor. *İnliyor amına koyayım.*

Ve kazandığımı biliyorum.

Öpüşmeyi kesiyorum ve bir santim geri çekilerek gözlerim onunkileri esir alıyor. Winter'ın kirpikleri aşağıya inmiş, yanakları zevkle renklenmiş, şişmiş dudakları ayrılmış ve daha fazlası için hazır.

"Vücudunun benim için nasıl titrediğine ve dilimi kabul etmek için ne kadar istekli olduğuna bakılırsa, düğün gecemiz sadece isimden ibaret olmayacak." diye mırıldanırken ağzım zaferle kıvrılıyor.

Yarın gece onun her santimine sahip olacağım. Kan Prensesi her yönüyle benim olacak.

Şokun gözlerini karartmasını izliyorum ve sonra boynundaki tutuşuma karşı çekiştiriyor. Şimdilik gitmesine izin veriyorum ve o da hızla aramıza güvenli bir mesafe koyuyor. Sanki bu istediğimi almamı engelleyecekmiş gibi.

Korku gözlerine geri dönüyor ve ahlaksız bir yırtıcı gibi onunla ziyafet çekiyorum.

"Bugün kaybının yasını tutacaksın. Yarın evleneceğiz ve bu evlilik tamamlanmış olacak." Ona tekrar bir adım yaklaşıyorum ve bu onun vücudunun sertleşmesine neden oluyor. "Ve sonra düşmanlarını öldüreceğim."

Son sözlerim Winter'ın gözlerindeki korkunun geri çekilmesini sağladı.

Çenesini kaldırarak, "Benim de isteklerim var" diyor.

Başımı yavaşça eğiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Bu ilginç olmalı. "Onları duymama izin ver."

"Eğer evlilik tamamlanırsa, evimde başka kadınların geçit töreni yapmasına izin vermeyeceğim."

Ahhh... benim prensesim sahiplenicidir. Bu isteğiyle neyi kaybettiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Bu bana beni paylaşmak istemeyecek kadar önemsediyini söylüyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Alexei'nin bana işle ilgili her şeyi öğretmesini istiyorum. Her toplantıda hazır bulunmayı talep ediyorum. Üçünüzün tüm kontrolü ele geçirmek için beni bir kenara itmenize izin vermeyeceğim."

"Doğal olarak," diye mırıldandım.

"Ve Antonio Blanco'yu öldürmek istiyorum."

Bu da demek oluyor ki saldırırken bizimle gelmek istiyor. Bir an için tereddüt ediyorum, onun zarar görmesini istemiyorum ama sonra vazgeçiyorum, "Saldırı sırasında emirlerime uymak zorundasın. Benim yanımda kalmalısın."

Winter başını sallar.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Sen bana saygılı davranacaksın, ben de aynısını yapacağım. Eğer bana el kaldırırsan, seni uykunda öldürürüm." Sözleri dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye başlıyorum ve benden kaçmak için geri adım atmadığında kalp atışlarım hızlanıyor.

Gözlerim onunkilere dikildi ve ben

Eğilip mırıldanıyorum: "Senin için yükselteceğim tek şey, düşmanlarının kemikleri ve kanı üzerine inşa edilmiş bir imparatorluk olacak."

"Güzel," diye fısıldıyor, nefesleri daha hızlı gelmeye başlıyor.

Aynı havayı soluyana kadar başımı daha da eğiyorum. "Bana kralınmışım gibi davran, ben de seni kraliçe yapayım."

Gözleri sözlerimin doğruluğunu arıyor ve bulduğunda ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ağzını benimkine bastırıyor.

Bana teslim ol, ben de senin için dünyayı yakayım.

Winter sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi kollarını kaldırıyor ve boynuma dolayarak dudaklarını ayırıyor. Dili ağzımın içine kayıyor ve sonra ben devralıyorum. Duvara yaslanana kadar onu geriye itiyorum.

Vücudum onunkini hapsediyor ve ellerim yanaklarına doğru kalkıyor. Öpüşmeyi derinleştirirken onu yerinde tutuyorum, susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzından içiyorum.

Bir elimi başının arkasına götürerek saç bağını çözüyorum ve saçlarını serbest bırakıyorum. Dilim ağzına girerken ipeksi telleri bir avuç tutuyorum ve yarın ona ne yapmak istediğimi ona tattırıyorum.

Kanım damarlarımda dolaşüyor ve onun tadıyla yükselere çıkıyorum. Asla geri adım atmayan bu kadın. Düşmanlarına başa çıkılması gereken bir güç olduğunu göstermek için akademiye giren kadın. Bir bekçi olmaktan daha fazlasını istememi sağlayan kişi.

Dün, Patrick Hemsley'i bana teklif verdiği için lanetledim ve bugün... bugün onun imparatorluğunu ele geçiriyorum.

Yarın da

kızını al.

Bölüm 16

KIŞ

Damien'in ağız zihnimi bulandırıyor. Göğsümdeki amansız ağrıyı hafifletiyor. Belirsiz geleceğimle ilgili endişelerimi siliyor. Ta ki sadece o olana kadar. Onun tıraş losyonu. Beni duvara yapıştıran gücü. Parmakları saçlarımda. Dili baş döndürücü bir zevkle beni okşuyor. Tek bir öpücükle ruhumu uyandırıyor. Kalbimi hızlandırıyor ve bedenimi ihtiyaçla titretiyor. Ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Damien'in hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyordum ama yine de onu hafife almışım.

Vetrov ve Koslov'ların benim teklif ettiğimden daha fazlasını isteyeceklerini biliyordum. Bizim dünyamızda işler böyle yürür. Ama yine de Damien'in beni istediğini bilmiyordum. Bu şekilde değil. Öpücükleri dudaklarımı morartacak ve dili ağızımda bir yangın yaratacak kadar umutsuzca değil.

Tanrım. Damien Vetrov.

Yarın kocam olacak.

Öpüşmeyi kesiyor ve benim tek yapabildiğim nefes nefese duvara yapışmak oluyor.

Yarın evliliğimizi tamamlayacağız. Sekse yabancı değilim ama... ama... Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda yüzünü karartan açlığı fark ediyorum. Ondan akan baskınlığı.

Ne zaman seks yapsam kontrol hep bende idi ama Damien'la böyle olmayacağına adım gibi eminim.

Elini çeneme götürüyor ve başparmağı şişmiş alt dudağımın üzerinde geziniyor. Sesi alçak bir gürültüyle şöyle diyor: "Yas tut. Yarın yeni bir gün olacak."

O benden uzaklaşıp giderken duvara yaslanıyorum ve ancak kapı arkasından kapandığında derin bir nefes alıyorum. Bir elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırıp onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yarın Damien'la evleneceğim ve Winter Vetrov olacağım. Sadece bu isim bile korku uyandıracak. Alexei, Demitri ve Damien işleri yürütmemde bana yardım edecekler.

Bu sadece bedenime, kalbime ve ruhuma mal olacak. Tamamen Damien'ın merhametine kalacağım.

Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Cillian yanımdayken, her zaman bana göz kulak olacak biri vardı. Damien hayatımdaki bu boşluğu doldurabilecek mi?

Hayır. Bana sadık olacaktır ama beni sevme ihtimali muhtemelen sıfıra yakındır.

Sevilmek Cillian ve ailemle birlikte öldü. Sadakat benim için yeterli olmalı.

Duvardan uzaklaşarak banyoya yürüyorum ve muslukları açarak küvete su akıtıyorum, bu arada temiz kıyafetler almak için dolabıma gidiyorum.

Neyse ki St. Monarch's'a gitmek için ayrılırken eşyalarımın yarısını evde bırakmıştım. Bir eşofman altı ve bir tişört çıkararak banyoya geri döndüm.

Ancak kirli kıyafetlerimi çıkarıp ılık suya girdiğimde düşüncelerim son yirmi dört saate geri dönüyor.

Babamın ve Sean'ın gözlerimin önünde öldürüldüğünü görmek beni derinden sarstı. Ama Cillian'ın ölümünü izlemek dayanılmazdı.

Onunla geçirdiğim değerli zamanları hatırlamaya başladım. Beni eğittiği zamanları hatırlıyorum. Bana dans etmeyi öğrettiği zamanları. Bana nasıl bisiklet sürüleceğini gösterdiği zamanları.

Cillian benim için önemli olan her anımda var. Ama artık o benim geleceğim olmayacak.

Keder etrafımda yoğunlaşıyor ve gözyaşlarımın dökülmesine izin veriyorum. Son bir kez.

Damien'in dediği gibi, bugün yas tutuyorum ve yarın yeni bir hayatla yüzleşmek zorundayım. Karısı olarak.

Vücudumu ve saçlarımı yıkarken yavaş hareket ediyorum, Damien'in bana verdiği yalnız zaman için minnettarım.

Şok ve üzüntü dalgalar halinde beni vurmaya devam ediyor. Yaşadığım ağır kayıplar. Hayatım nasıl değişti ve hala ne kadar değişecek. Her şey yabancı geliyor. Vücudum bile.

Küvetten çıkıp kurulandıktan sonra cildimi losyonla köpürtüyorum. Temiz kıyafetlerimi giyiyorum ve saçlarımı havluyla kuruluyorum.

Kişisel oturma odama doğru yürürken sehpanın üzerindeki tepsiyi gördüğümde hâlâ saçımdaki son suyu sıkıyorum. Bir tabak yemek ve bir bardak kızılıcak suyu var.

Hâlâ iştahım yok ama yarın için güce ihtiyacım olacak.

Oturup havluyu sandalyenin kenarına bırakıyorum ve Dana'nın hazırlamış olması gereken tavuk ve sebzeleri yemek için kendimi zorluyorum.

Personelle konuşmam lazım. Tanrım, yapacak çok şey var.

Son meyve suyunu da içtikten sonra banyoya geri dönüyorum ve saçlarımı fırçalıyorum. Kurumaya bıraktıktan sonra bir çift spor ayakkabı giyip odamdan çıkıyorum.

Neyse ki merdivenlerden indiğimde adamlardan iz yoktu. Dana'yı mutfakta buluyorum, uzaklara dalıp gitmiş bir bakışla pencereden dışarı bakıyor.

"Dana," diye mırıldanıyorum dikkatini çekmek için.

Bakışları bana kayıyor ve sonra durduğum yere doğru koşuyor. Bana sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm, Bayan Winter."

O uzaklaşırken ben başımı sallıyorum. "Misafirlerimiz bir süre burada olacak. İkiisi gelip gidebilir ama üçüncüsü..." Sertçe yutkunduktan sonra ona haberi veriyorum. "Yarın Damien Vetrov'la evleniyorum."

Gözleri açılıyor, isimlerinin efsanesi personel arasında da biliniyor.

"Bu iyi bir anlaşma mı?" diye soruyor.

"Evet. Bu ve en iyi seçenek için Ben altında koşullar."

Gözleri tekrar açılıyor ve sonra "Yarın için hazırlamamız gereken çok şey var" diyor.

Alexei aniden arkamdan, "Her şeyle ben ilgileneceğim," diyor. "Bunu bir hediye olarak kabul et."

Arkamı dönüyorum, böylece sırtım ona dönük olmuyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra ağzının köşesi kalkıyor. "Daha iyi görünüyorsun." Sonra bakışları Dana'ya kayıyor. "Şimdi yiyeceğiz."

"Evet, Bay Koslov," diye mırıldanıyor korkuyla ve işine geri dönüyor.

Alexei bakışlarıyla beni çiviliyor ve ayaklarımı hareket ettiriyor. Yanından geçerken şöyle dedi. "Yemeğimizi yedikten sonra babanın ofisinde bana katıl. İş konuşmamız gerek."

Başımı sallayıp ön kapıya yöneliyorum, kendilerini evlerindeymiş gibi hissettiren adamlardan kaçmam gerekiyor. Huş ağacı ve çam ormanının içinden kıyıya doğru yürürken, zihnim kaybettiğim her şeyden Damien ile yaklaşan evliliği.

Keşke Cillian burada olsaydı. O zaman bu durumda olmazdım.

Onu kaybetmek kalbimde ve hayatımda büyük bir delik açtı.

Tanrım, bu da beni tamamen Damien'ın merhametine bırakıyor.

Bu düşünce tekrar içimi ürpertiyor ve sanki ondan kaçabilirmişim gibi daha hızlı yürümeme neden oluyor.

Kıyıya ulaştığımda duruyorum, nefeslerim dudaklarımdan akıyor. Bakışlarım uzaktaki kasabayı buluyor ve görüşüm bulanıklaşana kadar bakıyorum. Düşüncelerim geçen aya ve her şeyin nasıl değiştiğine dönüyor.

Damien'ı ilk gördüğümde ve onun bir Vetrov olduğunu öğrendiğimde. Hissettiğim şok ve korku. Antrenmanlar ve onun ne kadar iyi olduğunu görmek. Yenilmez. Ona karşı bir şansım olamayacak kadar güçlüydü.

Nefesim dudaklarımda titriyor ve gözlerim geleceğimin

getireceği acımasız gerçekliğe karşı kapanıyor.

Babam ihaleyi kazandığında Damien'ın ne kadar kızdığını hatırlıyorum.

Sadece bu düşünceyle Damien'ın hayatının da değiştiğini fark ediyorum. Benimle sıkışıp kaldı ve muhtemelen durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyor.

Yine de, evlilik sadece ismen olmayacak. Her şeyi istediğini açıkça belirtti. Evet, ilk tanıştığımız andan itibaren aramızdaki çekim hep vardı ama onun da bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim.

Eğitim sırasında sana iyi davrandı.

Lazer oyunu sırasında sana yardım etti.

Neredeyse öpüştüğümüzde hayal görmüyordum!

Farkına varınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Damien benim için Vince ve Hugo ile dövüştü ve ben uyuşturulurken beni korudu.

Nefeslerim tekrar hızlanmaya başladı.

Damien beni karısı olarak istiyor. Bedenimi, kalbimi, ruhumu istiyor.

Tanrım. Bu bana bu dünyada hayatta kalmak için ihtiyacım olan tüm gücü verir. Eğer beni sevmesini sağlayabilirsem, o zaman gerçekten dokunulmaz olacağım.

Ona bir kral gibi davranırsam, beni kraliçe yapacağını söyledi.

Hayatım tanınmaz bir karmaşaya dönüştüğünden beri ilk kez karanlığın içinden bir umut ışığının parladığını hissediyorum.

Blanco'lara karşı savaş açmadan önce, Damien'ın kalbi için savaş açmam gerekecek.

İstediği Şeyi bir silah olarak kullanacağım. Bana tapmasını sağlamalıyım.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi temiz havayla dolduruyorum.

İmkansızı denemek zorundayım çünkü Damien'ın birini sevebilecek kapasitede olup olmadığını bile bilmiyorum.

DAMIEN

Alexei'nin düğün için ayarladığı küçük personel ordusunun eve girip çıkmasını, günbatımında yapılması planlanan tören için her Şeyi hazırlamasını izliyorum.

Başımı sallayarak, Demitri'nin bir bardak votkanın tadını çıkarırken gösteriyi izlediği yere bakıyorum.

"Bırak kardeşim," diye mırıldandı. "Bu bir gelenek. Törenden sonra Winter Hemsley aileden biri olacak. O bir Vetrov olacak. Bu kutlamaya değer bir Şey."

O benim olacak.

Başımı sallayarak Demitri'den ayrılıyor ve hazırlanmadan önce Winter'ı kontrol etmek için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bütün gün onu yalnız bıraktım ama benimle evlenmeyi kabul edip etmeyeceğinden emin olmam gerekiyor. Yatak odasının kapısını açtığımda, kısık seslerin uğultusu duyuluyor ve Winter'ın etrafı saçı ve makyajıyla ilgilenen kadınlarla çevrili.

Kadınlar beni fark ettiklerinde soluk soluğa kalıyorlar ve sonra Winter bana sırtını dönüyor. "Bunun kötü Şans getireceğine eminim.

daha fazlasına ihtiyacım yok. Çık dışarı."

"Bir saat içinde hazır olacak mısın?" Gözlerim giydiği ipek bornozun üzerinde gezinirken soruyorum. Vücudunun kıvrımlarını takip eden ipek, onu daha minyon gösteriyor.

Onu sahiplenmeme sadece birkaç saat kaldı. "Hazır olacağım," diye cevaplıyor Winter.

"İyi," diye mırıldandım. "Çünkü mecbur kalırsam seni rahibe sürüklerim." Kapıyı çekip kapatıyorum ve hazırlanabilmek için kendime ayırdığım odaya doğru yürüyorum. Duş aldıktan sonra siyah bir smokin giydim.

Alexei'nin bu düğünü bu kadar hızlı gerçekleştirmek için kaç kişinin hayatını tehdit ettiğini ancak Tanrı bilir.

Hazır olduğumda, nefes almak için bir dakika ayırıyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Hayatımın aniden yön değiştirmesine hâlâ alışmaya çalışıyorum. Carson'ın bekçisi olmak için eğitilmiştim ama artık geleceğim bu değil.

Onun yerine, Winter Hemsley bir saat içinde benim olacak.

Gözlerimi açtığımda ağzımın kenarı kalkıyor. Elmas kaçakçılığı sektörünün başına geçerken onun vahşi ruhunu ehlileştirmekten keyif alacağımı düşünerek odamdan çıkıyorum.

Alexei ve Demitri'yi yemek odasında rahiple konuşurken buluyorum. Masa ve sandalyeler dışarı taşınmış ve duvarlar Rus dini sanat eserleriyle kaplanmış.

Bakışlarım yan masanın üzerinde duran iki geleneksel taca takıldığında, o an gerçek oluyor.

"Damien," diye sesleniyor Alexei düşüncelerimden sıyrılıp. Yaklaşıyorum ve rahiple tanıştırdıktan sonra Demitri yanımda olduğu halde odanın kenarına geçiyorum.

"Bu ittifaktan emin misin?" Demitri mırıldanır.

Ellerimi önümde kavuştururken başımı sallıyorum, gözlerim kapı aralığına yapışmış. "Öyleyim."

Alexei, "Ben gidip gelini getireyim," diyor ve sonra çıkıp gidiyor. İşte o zaman içimde bir heyecan pırıltısı hissediyorum.

İşte bu kadar.

Alexei kapıda belirene kadar dakikalar geçiyor ve o içeri adım attığında Winter'ı net bir şekilde görebiliyorum.

Güzelliği ciğerlerimdeki havayı söküp alırken dudaklarım aralanıyor. Saçları dantel bir duvakla örtülü. Yavaşça başını kaldırıyor ve sonra gözlerimiz buluşuyor. Sadece o kalana kadar her şey kayboluyor.

Beyaz gelinlik göğsünü ve belini sardıktan sonra kalçalarına doğru genişliyor. Hangi kumaştan yapıldığını bilmiyorum ama mükemmel. Milyonlarca küçük elmas gibi parlıyor.

Demitri sırtımı dürtüyor ve bu beni ilerletiyor. Winter'a ulaşarak ön kolumu ona doğru uzatıyorum ve o da elini koluma koyuyor.

Onu rahibin yanına götürmeden önce "Enfes görünüyorsun," diye mırıldandım.

Tören başlıyor ve Winter'a yabancı gelse de devam ediyor. Rahip Alexei'nin bize verdiği yüzükleri alıyor ve onları elinde tutarak haç işareti yapıyor. "Tanrı'nın hizmetkârı Damien Vetrov

Tanrı'nın cariyesi Winter Hemsley ile Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına nişanlandı."

Rahipten yüzükleri alan Winter ve ben birbirimize söz verirken yüzükleri değiştiriyoruz. Altın yüzüğü onun parmağına taktığımda ağzımın kenarı seğiriyor.

Tutmamız için bize mumlar verilir ve rahip yine kutsal kitaptan bir şeyler okur. Daha sonra bir ilahi okuyor ve ardından ilk taca uzanıyor. Taca bir öpücük konduruyorum ve sonra başımı eğiyorum. Rahip bizi kendi krallığımızın kral ve kraliçesi olarak taçlandırırken Winter da beni takip ediyor.

"Tanrı'nın hizmetkârları Damien Vetrov ve Winter Hemsley, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına taç giymişlerdir."

Winter'ın elini tutup rahibin elinin üstüne koyuyorum, o da karı koca olarak ilk adımlarımızı atarken bizi odanın içinde gezdiriyor.

Rahip dua ederken taçları çıkarır ve ardından bize son bir kutsama verir. "Kilise adına, kaynağını ve doyumunu sevginin ta kendisi olan Tanrı'da bulan bir sevgiyle birbirinize olan sevginizden zevk alırken ikinize de uzun yıllar boyunca bereket ve lütuf diliyorum."

Tamamdır.

Alexei gelip bana sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Tebrikler, kardeşim."

Alexei Winter'a doğru ilerlerken, Demitri beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Beni gururlandırdın."

"Aileye hoş geldin Winter," diyor Alexei, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Şimdi içiyoruz."

Winter'a döndüğümde ağzımın kenarı kalkıyor. Çenesini kaldırdığında ve gözlerimiz kilitlendiğinde, "Karım" diye mırıldanıyorum.

"Koca." Kelimenin dudaklarından süzüldüğünü duymak damarlarımdaki kanı hızlandırıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir elimi boynunun arkasına dolayarak mırıldanıyorum, "Kocanı öpmek gelenektir."

Başımı eğiyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor ve sonra ağzımı onunkilere bastırıyorum.

Şimdi tostı bitireyim de onu yatak odasına götürüp bu evliliği tamamlayabileyim.

Bölüm 17

KIŞ

Damien sanki zihnimin içini görmeye çalışıyormuş gibi bana delici bakışlar atmaya devam ediyor. Gözleri bana her kilitlendiğinde, vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Evliliğimizi tamamlama konusunda biraz endişeliyim. Kontrolün bende olmasına alışkınım ve bunun Damien'ın yatak odasında kabul edeceği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Alexei şampanya dolu kadehini kaldırırken "Kadeh kaldıralım," diyor. Biz de aynısını yapıyoruz ve o da "İttifaklara, aileye ve sadakate" diyor.

Demitri ve Damien kelimeleri tekrarlıyor, sonra Alexei bana bakıyor ve ben de "Ah, evet. İttifaklar ve sadakat."

"Ve aile," diye mırıldanıyor Alexei karanlık bir sesle, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Aile.

Bu kelime göğsümde keskin bir sızı yaratıyor ama yine de dudaklarımı zorluyorum: "Aile."

Şampanyadan bir yudum alıyorum ve sohbet araziye, kaç muhafız olduğuna ve diğer adamların ne zaman geleceğine döndüğünde, kadehi masanın üzerine bırakıp odadan çıkıyorum.

Eğer iş konuşacaksak, bunu gelinlikle yapmayacağım. Merdivenlerden yukarı çıktım ve evime girdiğimde

Yatak odası, acaba Damien evlendiğimiz için bu odaya mı taşınacak yoksa ayrı yatak odaları mı isteyecek?

Tuvalet masasının önünde durup küpeleri çıkarıyorum ve duvağı çekip çıkarıyorum. Saçımdaki tüm tokaları çıkarıyorum ve parmaklarımı saç tellerimin arasından geçirirken yorgun bir iç çekiyorum. Tüm bu süslenme ve çaba bir saat içindi.

Dolabıma doğru yürüyüp ayakkabılarımı tekmeliyorum ve sonra donup kalıyorum. Damien'ı hissediyorum ama dikkatle dinlediğimde ondan hiç ses gelmiyor. Sonra parmak uçları çıplak kürek kemiklerimin üzerinde geziniyor ve anında tüylerim diken diken oluyor.

Sadece bir dokunuş. Damien'ın beni titretmesi için gereken tek şey bu.

"İş konuşmak için kalmıyor musun?" Sesimi yumuşak tutarak soruyorum.

"Yarın bunun için var," diye mırıldanıyor.

Midem sinirden kasılmaya başlıyor ve nefes alışım hızlanıyor.

Damien'ın eli aşağı iniyor ve elbisenin arkasıyla oynadığını hissediyorum.

"Bugün çok güzel görüldüğün için teşekkür ederim." Sesi, kalp atışlarımı boğazımda çırpınıyormuş gibi hissedene kadar hızlandıran yumuşak bir okşayış.

Damien gelinliğin iplerini çekiştiriyor ve ben de kumaşın baskısının çözülmeye başladığını hissediyorum. Sütyen giymediğim için, gelinlik yere düşerken külotumla kalakalıyorum.

Derin nefes al, Winter. Bunu yapabilirsin.

Unutmayın, o zaten sizi istiyor. Savaşın yarısı kazanıldı.

Yutkunuyorum ve sonra elbiseden çıkıp Damien'a dönüyorum.

Gözleri yavaşça vücudumu tarıyor, sonra yüzüme yerleşmeden önce her santimini geri alıyor. Kahverengi irisleri gece yarısı siyahına dönüşüyor ve sanki beni becermemek için tüm kontrolünü kullanıyormuş gibi çenesini sıkıyor.

Açgözlü. İşte böyle görünüyor. Avını yutmak üzere olan bir yırtıcı gibi.

Tanrım.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi kemerine doğru kaldırıyorum. Kemerini çözmeye başladığımda Damien başını eğiyor ve beni durdurmayınca pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum. Parmak eklemlerim sikinin sert hatlarına değdiğinde neredeyse donup kalıyorum.

Yavaşça nefes alıyorum ve gözlerimi onunkilere kilitleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

Başımı arkaya eğdiğimde gururum kırılıyor ve ağzının kenarının kalktığını görüyorum.

"Önümde diz çökmek mi, prenses? Bu kadar erken mi?" diye mırıldanıyor, sesi uyarı dolu.

Dün ona söylediğim, önünde asla eğilmeyeceğime dair sözüme karşı çıkarken yutması acı bir hap.

Şimdi bana bak.

Düşünceleri bir kenara itiyorum.

Odaklan.

"Sen benim kocamsın," diye açıklıyorum kumaşı çekip açmaya başladığımda, siyah boxer'ım ortaya çıkıyor.

"Ayağa kalk," diye homurdanıyor ben boxer'ını tutarken, parmak uçları karnındaki sert kasların üzerinde geziniyor.

Ona ters ters baktıktan sonra, "Beni istediğin yer burası, değil mi?" diye çıkıştım.

Bu kez dudakları daha yukarı kıvrılıyor ve "Bu dış görünüşle ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu merak ediyorum" diye cevap veriyor.

Aklını başından aldığımda ayaklarıma kapanmanı sağlayacaksa, sonuna k a d a r .

Kumaşı aşağı çekiyorum ve Damien, sikini bana gösterirken beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Kendimi durduramayarak, kalın ve sert uzunluğuyla yüz yüze gelene kadar gözlerimi indiriyorum. Kadife derisi büyük sikinin üzerinde sıkıca uzanıyor, damarlar tabandan tepeye doğru kıvrılarak acımasız bir silah gibi görünmesini sağlıyor.

Bir nefes veriyorum ve sıcak hava ereksiyonuna çarptığında Damien bir tıslama sesi çıkarıyor. "Yeter. Kalk ayağa."

Emrine aldırmadan dudaklarımı ayırıyorum ve öne doğru eğiliyorum. Onu ağızma alırken, Damien'ın vücudu sertleşiyor ve dilime karşı seğiriyor.

Şimdiye kadar başka bir şey hissedemeyecek kadar endişeliydim ama onu daha derinden emmeye başladığımda karnım kasılıyor ve içim ısınıyor.

"Prenses," diye hırlıyor Damien ve sesindeki sıkı kısıtlamayı duymak kalın boyunun etrafında gülümsememe neden oluyor.

Geri çekiliyorum ve dilimi çevresine dolamadan önce dudaklarımı yavaşça tepesine sürüyorum.

"Blyad'." Kelime bir fısıltıdan öteye geçmiyor ve ellerini iki yanında nasıl yumruk yaptığını fark ediyorum.

Onu ağızıma geri çekiyorum ve onu zayıflatmak isteyerek, başımı öne doğru sallayarak acımasız bir tempoya başlıyorum. Sadece yarısını almayı başarıyorum ve parmaklarımı tabanının etrafına sararak sertçe sıkıyorum.

"Siktir." Damien'in elleri başıma doğru uzanıyor ve bir an için beni iteceğini sanıyorum ama onun yerine parmakları saçlarımı avuçluyor ve taç boğazımın arkasına çarpana kadar beni kendine doğru çekiyor. Neredeyse öğürecektim ve bu gözlerimin anında yaşarmasına neden oldu.

Sertçe emmeye devam ediyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve ılık sıvının boğazımdan aşağı fışkırması çok uzun sürmüyor. Damien'in kalçaları sarsılıyor ve elleri saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırken alçak homurtular ondan kaçıyor.

Hepsini yutuyorum ve yavaşça ağızımdan çekiyorum. Şişmiş dudaklarımı yalayarak ayağa kalkıyorum ve Damien'in yanan bakışlarını meydan okuyan bir bakışla karşılıyorum.

DAMIEN

Az önce yaşadığım yoğun orgazmdan dolayı nefesimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Daha önce de oral seks yapmıştım ama böylesini hiç yaşamamıştım. Belki de kimsenin önünde eğilmeyi reddeden prenses Winter olduğu için çok daha anlamlıydı... bugüne kadar.

Kontrolü ele almasından hoşlanmadım. Hem de hiç.

Onu öldürücü bir bakışla sabitleyerek birbirimize bakıyoruz, ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz.

Kendi hayatında söz sahibi olmaya alışkın olabilir ama yatak odasında buna müsamaha göstermeyeceğim.

Zümrüt bakışlarındaki meydan okumayı görmek, onu evcilleştirmeye daha da kararlı olmamı sağlıyor. Winter'ı tuttuğum gibi yatağa geri itiyorum. Gözlerim açıkta kalan teninin her santimini tararken smokini vücudumdan çekmeye başladım.

O lanet bir tanrıça.

Gömleğimi yırtıp çıkarıyorum ve ayakkabılarımı tekmelerken pantolonumu ve iç çamaşırlarımı hızlıca çıkarıyorum. Sonunda çıplak kaldığımda Winter'ın gözleri vücudumda geziniyor ve yeşil gözleri aç bir bakışla kararırken nefes alış verişi hızlanmaya başlıyor.

Bir dizimi yatağa koyarak beyaz dantel külotunu tutuyorum ve bacaklarından aşağı çekiyorum. Tamamen çıplak kaldığında, gözlerim kızıl buklelerinin düzgün şeridine iniyor.

Winter oturmaya çalışarak hareket etmeye başlayınca omuzlarından tutup onu yatağa sabitliyorum. "Kıpırdamadan dur," diye homurdanırken kendimi onun üzerinde tutmaya devam ediyorum.

Yüzündeki ifade bir bakışa dönüşüyor. "Uysal bir itaatkâr gibi kıpırdamadan yatmayacağım."

Onun kavgası dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ve sonra ağzım ona çarpıyor.

Alt dudağını ısırıp emmeden önce dudaklarına karşı "Boyun eğeceksin," diye homurdanıyorum.

Yüzünü benden çevirmeye çalışıyor ve ben de parmaklarımı boğazına doluyorum.

Winter pazularımı tutuyor, tırnakları tenime batıyor ve sonra vücudunu benimkine doğru itiyor. Eğitimde olduğumuz ve onu bastırdığım zamanların aksine, çıplak göğüslerinin göğsüme bastırdığını hissetmek kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Ağzının ırzına geçmeye başlıyorum, dilim onunkine sert darbeler fırçalıyor. Winter hiç boyun eğmiyor ama benim vuruşlarıma kendi vuruşlarıyla karşılık veriyor.

Üstünlüğü ele geçirmek isteyerek, kısmen üzerine uzanırken diğer elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Onu açtığımda ve orta parmağım klitorisine bastırdığında, vücudu sarsılıyor ve ağızıma doğru nefes alıyor.

Dokunuşuma alışması için ona bir an bile vermeden, hassas tomurcuğun etrafında sert daireler çizmeye başlıyorum. Winter'ın nefesleri dudaklarıma hücum etmeye başlıyor ve başımı kaldırarak, bir sıcaklık cehennemiyle dolu gözlerini yakalıyorum.

"Teslim ol" derken sesim alçak çıkıyor.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırıyor, vücudundaki tüm kaslar altımda geriliyor.

Klitorisi üzerindeki baskıyı artırıyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan bir parmağımı içine sokuyorum. İç duvarları anında etrafımda sıkıştı, beni daha derine çekmeye çalıştı. Parmağımı çekiyorum ve özellikleri sıkışmaya başlayana kadar klitorisini cezalandırmaya geri dönüyorum.

"Gel Prenses," diye mırıldanıyorum, sesim onun kontrolünü kaybettiğini görme ihtiyacıyla derinden geliyor.

Pazularımı kavrayışı sıkılaşıyor ve sonra dudaklarından bir inilti kaçarken vücudu titremeye başlıyor.

Orgazm olurken başka tarafa bakmıyor. Bunun yerine Winter gözlerini benimkilere kilitliyor. Dudakları bir iniltiyle ayrılıyor ve sonra vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Zevk yüzündeki meydan okumayı siliyor ve elime karşı orgazmını yaşarken yumuşak inlemelerle ödüllendiriliyorum.

Bedeni yatağa doğru yığıldığında, dudaklarım muzaffer bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir," diye mırıldanıyorum Winter'ın ağzını kapmak için öne eğilirken, böylece nefeslerinin benimkilerin üzerine hücum ettiğini hissedebiliyorum. "Kazanamazsın Prenses. Bana karşı değil."

Bölüm 18

KIŞ

Hasta olmalıyım çünkü Damien'la yatakta dövüşmek çok tahrik edici.

Onu itip sırt üstü yatırmaya çalışırken ağzımın kenarı kalkıyor. Ama adam dağ gibi ve hemen vazgeçiyorum.

Dili ağzımın üzerinde gezinmeden önce ağzımın içinde kıkırdamasına neden oluyor. Çıplak bedenini benimkine bastırıldığını hissetmek beni daha fazlası için titretiyor.

Dudaklarım sürtünmeden karıncalanana kadar öpücük sertleşiyor. Ellerimi Damien'ın göğsüne götürüyorum ve her dalgalanan kasın hissini içime çekerken avuçlarımı yavaşça teninin üzerinde gezdiriyorum.

Vücudu. Tanrım, vücudu. Ona tüm çıplaklığıyla bakmak bile yumurtalıklarımın uçuşmasına yetiyordu ve şimdi ona dokunabiliyorum.

Karın kaslarına ulaştığımda, onu hissetmekten neredeyse sarhoş olmuştum. Daha aşağılara inmeye devam ediyorum, parmaklarım kalçalarının keskin kıvrımlarında dans ediyor. Ateşim yükseliyor ve ellerimi kıcının üzerinde düzleştirirken aşırı ısınma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Damien aşağı uzanıyor ve kalçalarımın tutarak bacaklarımı açıyor. Anında sert uzunluğu nabız gibi atan göbeğime yerleşti.

Zihnim şehvetle bulanıyor ve ağzına doğru inliyorum. Karşılığında dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve sikini hassas etime sertçe bastırıyor.

Kontrol için savaşıma noktasını geçerken vücudumdaki titreme artıyor. Sadece Damien'ı içimde istiyorum.

Tanrım, sik beni artık.

Damien istediğimi almak yerine öpüşmeyi kesiyor ve yanan bakışlarını benimkilere kilitleyerek yavaşça sikini bana sürtmeye başlıyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.

Bacaklarımı olabildiğince açarak Damien'a tam erişim sağlıyorum.

Yine de içime girmiyor, bunun yerine kalın uzunluğunu yavaşça bana sürtmeye devam ederken vücudumu ihtiyaçla ateşliyor.

Tırnaklarımı kıkırına geçiriyorum ve bu sadece dudaklarının kıvrılmasına neden oluyor.

"Boyun eğ," diye homurdanıyor, kısık sesi karnımın sıkışmasına neden oluyor.

Bir an için sikinin başı açıklığımla flört ediyor, ama sonra klitorisimi okşamaya geri dönüyor.

Daha fazla sürtünme için kalçalarımı yukarı eğdiğimde, Damien geri çekiliyor. Dudakları yara izine ulaşana kadar boynumun kenarını okşuyor ve sonra sertçe emiyor. Parmaklarım sırtının geniş bölgesinde gezinirken nefesim kesiliyor.

Damien daha aşağılara iniyor, köprücük kemiğimin üzerinden göğüslerime doğru yumuşak ısırıklar atıyor. Ağız meme ucumu bulduğunda, onu sertçe ağzına alıyor. Keskin bir

Diliyle ve dudaklarıyla akillı etimi yatıştırmadan önce sızlıyor. Ben nefes nefese kendimi kamburlaştırıp gğslerimi utanmadan yüzüne doğru itene kadar eylemi tekrarlamaya devam ediyor.

Damien'ın boğazında alçak bir hırıltı oluşuyor ve ses dudaklarında dalgalandığında karnıma doğru ilerliyor. Dili tenime saldırıyor, dişleri klitorisime doğru ilerlerken ısırıyor.

Tüm vücudum kasılıyor ve kendimi bir kez daha yüzüne bastırırken kalçalarım yatağa doğru eğiliyor. Orgazm olana kadar ağzını kullanabilmek için onu kalçalarımın arasına hapsetme niyetiyle başının arkasını tutuyorum. Ama benim gücüm Damien'inkiyle kıyaslanamaz bile. Tutuşumdan kolayca kurtulup vücuduma geri srnmeden önce beni sadece usulca ısırıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım, bu da ağzının köşesinin ağzzl bir sırtışla kalkmasına neden oldu.

"Boyun eğ Prenses," diye homurdanıyor bedenini benimkinin üzerine koyarken.

Neredeyse teslim oluyordum ama gözlerim kaslı vücudundan aşağı kayarak sert uzunluğuna yerleşirken başımı sallamayı başardım.

Ona doğru uzanmaya başlıyorum ama elimi tutuyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Başını sallayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor ve tüm ağırlığını üzerime veriyor.

Muhteşem hissettiriyor.

"Sikimi istiyorsun," diye mırıldanıyor ağzımı ısırırken.
"Kabul et, Prenses. Seni becermeme ihtiyacın var."

Yine başımı sallamayı başarıyorum. Zar zor da olsa.

Ceza olarak kalçaları öne doğru sallanıyor, ereksiyonu klitorisimi çılgınca okşuyor.

Boştaki elimle tekrar kıcıyı kavriyorum ama Damien o eli de alıyor ve zahmetsizce başımın üstünde diğerinin yanına sabitliyor. Bir eliyle bileklerimi tutuyor ve yüzüne yayılan kurt gibi bir sırıtışla kendini bana sürterek işkencesini sürdürüyor.

Dudaklarımdan sinirli bir inilti daha çıkıyor ve sonra zihnim savaşı kaybediyor ve bedenim kontrolü ele alıyor.

Başımı kaldırarak Damien'ın çenesine bir öpücük konduruyorum. "Lütfen." Dişlerim çenesini sıyrıyor. "Lütfen." Boğazına doğru ilerliyorum ve sonra dişlerimi nabzının üzerindeki deriye batırıyorum. Gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce sertçe emiyorum. "Lütfen, Damien."

Ele geçirilmiş gibi görünüyor ve biraz daha yalvarmaya hazırım, ama kelimeler dilimde şekillenmeden önce, Damien kendini girişime yerleştiriyor. Yine de büyüktü ve açıklığıma karşı sallanırken kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Başı içeri girdiği anda bana o kadar sert çarpıyor ki vücudum yataktan yukarı kayıyor.

Beklemediğim keskin acıdan sadece nefes alabiliyorum.

Damien'ın gözleri yüzümde geziniyor, onunla ilk tanıştığımda korktuğum şeytana benziyor. Ama şimdi, bu korkutucu ifade onu daha çok istememe neden oluyor.

Onun hepsini istiyorum.

Niyetim onu kendime saplantılı hale getirmektir ama korkarım artık durum böyle değil.

Damien çekiliyor ve başını eğiyor, ağzı tekrar içime girerken sahiplenici bir öpücükle benimkini talep ediyor. Diğer eli kalçamı kavrarken bileklerimdeki tutuşu morarana kadar sıkılaşıyor.

Bir kez daha çekiyor ve sonra yıkıcı bir güç gibi hareket etmeye başlıyor. Sert uzunluğu beni tamamen ve acımasızca dolduruyor. Vücudu benimkini ele geçiriyor. Ağzı dudaklarımın ırzına geçiyor. Dokunuşu tenimi ısıyor.

Damien ona olan borcumu talep ediyor.

Bedenimi, kalbimi ve ruhumu ele geçirirken, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

İticileri sertleştikçe, beni çok derinden vurdukça ağzına doğru inlemeye başlıyorum. Beni her dolduruşunda, zevk bir şimşek gibi çakıyor.

Vücudu benimkine sahip ve "Gel, Prenses," diye hırladığında dinliyor. Altında patlıyorum, sadece onun tekrar bir araya getirebileceği tanınmaz bir karmaşaya dönüşüyorum.

Yoğun orgazm beni ele geçirirken içimden bir çığlık kopuyor, bedenim Damien'inkinin altında sarsılıyor. Onun yüzünden parçalanışımı izlerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Yoğun zevk beni çıplak bırakırken, Damien'ın yüz hatları gerginleşiyor, sahiplenici bir ifade yüzüne kalıcı olarak kazınıyor.

"Benim," diye homurdanıyor ve sonra kendi boşalımını buluyor, beni doldururken vücudu sarsılıyor.

Damien'in yüzünü zevk kaplıyor ve hiç bu kadar vahşi ve güzel görünmemiştir.

Acımasız bir Rus Tanrısı ve ben ona aidim.

"Senin," diye mırıldanmayı başarıyorum ve bu Damien'in aklını başından alıyor.

DAMIEN

Yavaşça Winter'ın içine girdim, zevkin son dalgalarına doğru ilerledim. Winter'dan önce sadece fahişelerle birlikte olduğum için hiç birden fazla orgazm olmamıştım. Ama Winter'la üç orgazmdan sonra bile hâlâ yarı sertim. Ona olan arzum amansız ve tükenmez. Ona asla doyamayacağım.

Bedenim Winter'ınkine yaslanıp dururken ve birbirimize bakarken, bir gerçek diğerlerinin önüne geçiyor: O benim. Kan Prensesi bana ait, sadece bana.

Sonunda teslim olduğunda, içimde bir şeyler değişti. Sadece ben onu sahiplenmekle kalmadım, sanki o da beni sahiplenmiş gibi hissettim.

Gözlerim onunkileri arıyor ve zümrüt rengi irislerinde yeşeren sıcaklığı gördüğümde dudaklarım kıvrılıyor.

"Benim küçük savaşçım," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkmaya hiç niyetim yok.

Winter bileklerindeki tutuşumu çekiştiriyor, ben de bırakıyorum. Ellerini aşağı indirdi ve çenemi kavrayarak onu kaldırdı.

başını kaldırıyor ve ağızıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Başını yatağa yaslıyor, parmak uçları çenemde gezinirken gözleri yüzümde geziniyor.

Yüz hatlarında kırılğan bir ifade beliriyor ve bana "Bu bakış ne için?" diye sorduruyor.

Başını sallıyor, parmak uçları boynuma doğru iniyor.

"Anlat bana," diyorum.

Birkaç saniye daha direndikten sonra fısıldıyor: "Benim için önemli olan herkesi kaybettim."

Kollarımı başının iki yanına dayıyorum ve gözlerim onunkilere kilitlenmiş bir şekilde, "Ben varım," diyorum.

Sözlerimdeki gerçeği bulmak için yüzüme bakıyor ve sonra mırıldanıyor: "Ölme."

Ağızımın kenarı kalkıyor. "Yapmayacağım."

Yumuşak sözlerimizle, bedenlerimiz hala birleşmiş ve gözlerimiz kilitlenmişken, aramızdaki dinamikler yavaş yavaş daha derin bir şeye dönüşmeye başlar.

Bu kez dudaklarımız buluştuğunda, bu arzudan ya da benim onu sahiplenmek istememden kaynaklanmıyor. Öpücük şefkatli, kendimizi birbirimize adadığımız için söylenmemiş sözlerle dolu.

Dudaklarımız ayrıldığında, Winter sadakatimden daha fazlasına sahipti.

Çekiyor ve bu onun nefesini kesiyor.

"Merak etme, seninle işim henüz bitmedi," diye mırıldanıyorum.

Winter'dan bir kıkırdama duyuyorum. Doğrulup, "Önce yemeğe ihtiyacım var." dedi.

Kalkarken onu yataktan çekiyorum ve dolabı açıp Winter kıyafetlerimi görünce "Buraya mı taşındın?" diye soruyor.

"Elbette," diye
mırıldandım. "Ne
zaman?"

"Tören sırasında." Bir çift siyah eşofman altı giyip Winter'a dönüyorum. "Giyin ki karımı besleyebileyim."

Sözlerim onu gülümsetiyor ve sonra banyoya giriyor. Dışarı çıktığında, iç çamaşırı giymeden bir eşofman altı ve bir tişört giyiyor.

Elimi ona uzatıyorum ve avucunu benimkine dayadığında parmaklarım sıkıca onunkilere dolanıyor. Odadan çıkıyoruz ve mutfığa giderken Alexei ya da Demitri'yle karşılaşmadığımıza seviniyorum.

Winter'ın kalçalarından tutup masaya oturması için kaldırıyorum. Sonra buzdolabını açıp tavuk artıklarını çıkarıyorum. Tabağı yanına koyuyorum ve bir parça alıp ağzına götürüyorum. "Aç." Winter'ın dudakları aralanıyor ve elimden yemesi vücudumu yeniden ısıtmaya başlıyor.

O lokmaları çiğnerken ben de ikimize birer bardak su dolduruyorum. Bardakları tabağın yanına koyuyorum, sonra bacaklarını aralayıp aralarına giriyorum.

"Bir iş için dışarı çıkıyoruz," diyor Demitri aniden kapı aralığında.

Kardeşıme ve Aleksey'e bakarak, "Ne kadar sürer?" diye soruyorum. "Yarın döneceğiz," diye cevaplıyor Demitri.
Gözleri

Winter ve benim aramda hareket etti, sonra mırıldandı, "Keyfini çıkar

düğün gecesi."

Gitmelerini izliyorum, sonra dikkatimi tekrar Winter'a veriyorum.

"Bu gece ev bize ait," diyerek bariz bir şeyden bahsediyor.

Bir parça tavuk daha aldım ve ağzına götürerek, "Yesen iyi olur. Güce ihtiyacın olacak."

Isırığı alırken dudakları cüretkâr bir sırtışla kıvrılıyor. Ben onu beslerken gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyor, ta ki o "Teşekkür ederim. Yeterince yedim."

Bardaklardan birini tutarak kenarını dudaklarına bastırıyorum ve o içerken bir kısmı çenesinden ve boynundan aşağı dökülüyor. Öne doğru eğiliyorum ve boynunun kıvrımından başlayarak ağzına doğru ıslak izi yalıyorum.

Bardağı yere bırakıp ellerimi Winter'ın kalçalarına götürüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudakları ayrıldığında dilim içeri giriyor.

Birlikte ilk seferimiz bana boyun eğmesini sağlamaktı. Şimdi, tamamen zevkle ilgili. Onun vücudundan zevk almak istiyorum.

Ona doğru itmeye başlıyorum, kumaş onu çok hızlı almamı engelliyor.

Ellerimi yanlarından geçirerek tişörtünü başından çekip yere bırakıyorum. Bakışlarım göğsüne iniyor ve benim için sertleşmiş mükemmel göğüslerinin görüntüsünü içime çekiyorum.

Parmak eklemimi meme ucunun üzerine sürüyorum ve keskin bir nefesle karşılık verdiğinde ağzımın köşesi kalkıyor.

Gözlerimi onunkilere dikerek, "Ellerimin vücudunda olmasından hoşlanıyorsun," diyorum.

"Evet," diye nefes alıyor.

Göğsünü avuçluyorum ve "Güzel" diye mırıldanmadan önce kirpiklerinin gözlerinin üzerine inmesini izliyorum.

Nefesleri dudaklarına hücum edene kadar etini yoğurmaya başlıyorum.

Aramızdaki son mesafeyi de kapatarak alnımı onunkine bastırıyorum. "Seni becermemi ister misin, Prensesim?"

Elleri kalçalarımı bulurken başını sallıyor. "Yalvar."

Winter'ın gözleri benimkileri yakıyor ve teşvik edici bir unsur olarak sikimi tekrar ona sürtüyorum.

Sonunda yumuşadı. "Lütfen beni becer, Damien."

Bu sözleri duymak göğsümde sahiplenici bir hırıltı yaratırken, ona karşı daha sert itiyorum. Onu masaya uzanması için itiyorum ve eşofmanını vücudundan çıkarıyorum.

Şimdilik kendiminkini açık tutarak, kumaşın içinden sikimi tutuyorum ve onun açıklığına doğru bastırıyorum. Kumaş daha derine inmemi engellediğinden, sadece sikimin başıyla ona girmek için sertçe ittiğimde bana olan ihtiyacı kumaşın içinden sızıyor.

Winter gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve bana uzanmaya çalıştığında, ellerini tekrar tutup başının iki yanına sıkıştırıyorum. Üst bedenimle

Kısa vuruşlarla itmeye başladığımda, gözlerim onun yüz hatlarını sıkılaştıran ihtiyacı içiyor.

Ben açıklığını germeye devam ettikçe nefesleri ayrık dudaklarının üzerinde patlamaya başlıyor.

"Damien," diye soluk soluğa bağılıyor ve ben ona sadece sırtıttığımda ellerini benimkilerden kurtarmaya çalışıyor.

Bu doğru, Prenses. Dövüş benimle.

İnanılmaz derecede sertleşiyorum, o altımda kıvranırken taşaklarım ağrıyor.

Vücudu titremeye başlıyor ve çok istediği serbest bırakılmayı bulmaya yakın olduğunu bilerek ondan uzaklaşıyorum.

Bu sefer bana bakarken sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Sik beni!"

Aletimi pantolonumdan kurtarıyorum ve girişine yerleştiriyorum. "Sen kime aitsin?"

"Sen," diye kelimeyi gıcırdatarak söylüyor, aldığı her nefeste göğüsleri şişip iniyor.

"Sen kime a i t s i n ?" Sikimin başıyla onun açıklığını kızdırırken tekrar soruyorum.

"Damien Vetrov," diye nefes nefese kalıyor.

Ona olabildiğince sert vuruyorum ve vücudu kıpırdandıkça ondan bir çığlık kopuyor. Ona uyum sağlaması için zaman vermiyorum ve altımda titreyen, inleyen bir karmaşa olana kadar onu becerirken acımasız bir hız belirliyorum.

Kendi zevkimin yaklaştığını hissediyorum ve ısırarak, "Gel, Winter," komutunu veriyorum.

Bir çığlıkla paramparça oluyor, sikimin sağladığı orgazm onu mahvederken vücudu çaresizce sarsılıyor.

Kendi doruk noktama ulaşmamı sağlıyor ve sert itişlerle kendimi onun içine boşaltıyorum.

Bir kolumu altından geçirip göğüs göğüse gelene ve aynı havayı soluyana kadar onu yukarı çekiyorum. Gözleri benimkilere odaklandığında homurdanıyorum: "Sen bana aitsin Winter Vetrov. Beni terk etmeye kalkarsan seni öldürürüm çünkü benden kaçmanın tek yolu ölümdür."

Bana korkuyla bakmak yerine, çenesini kaldırırken bana cesur bir bakış atıyor. "Aynı şey senin için de geçerli."

Bölüm 19

KIŞ

Uyandığımda Damien yatakta değildi. Doğruldu ve gözlerimdeki uykuyu sildim. Beni sabahın erken saatlerine kadar uyanık tuttu ve onu hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. Dişlerimi fırçalarken suyun küvete dolabilmesi için muslukları açıyorum.

Bayan Vetrov.

Birlikte geçireceğimiz ilk gecenin yoğun olacağını biliyordum ama lanet olsun, Damien bana sahip çıkacağını söylerken şaka yapmıyordu.

Ve her saniyesinden zevk aldım.

Görünüşe göre Damien beni yok etmek yerine, hayatımdan geriye kalan yıkıntıların arasından ayağa kaldırıyor.

Ağzımı çalkalıyorum ve sonra gözlerimi aynadaki yansıma dikiyorum. Artık Kan Prensesi değilim. Dün gece Damien beni Kan Kraliçesi yaptı.

Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor ve sonra ona aşık olduğumu fark ediyorum. Hızlı ve sert bir şekilde. İlk başta bu düşünce kalbime korku salıyor ama sonra onun bedenimi nasıl sahiplendiğini hatırlıyorum ve korku hızla geri çekiliyor.

Damien acımasız olabilir, ama sadece düşman söz konusu olduğunda. O kimsenin kaçamayacağı yıkıcı bir güçtür. Ben bile.

Artık ondan kaçmak istemiyorum. Artık ondan korkmuyorum.

Damien ile evlendiğimde doğru kararı verdiğimi kesinlikle biliyorum ve bu da onun hakkında her şeyi öğrenmek istememe neden oluyor.

Banyoya giriyorum ve vücudumu yıkamaya başladığımda, kalçalarımın arasında bıraktığı izlere bakıyorum. Aşk ısırıkları göğüslerimin üzerine dağılmıştı.

Tanrım, adam beni damgaladı.

Kendimi temizlemeye devam ederken dudaklarımda bir gülümseme daha oluşuyor. Sertleşmiş kaslarımı kısa bir süre ıslattıktan sonra çıkıyorum. Kurulandıktan ve en sevdiğim kiraz çiçeği kokulu losyonu sürdükten sonra siyah kargo pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum. Botlarımı giyiyorum ve saçlarımı arkadan bağlayarak kocamı aramaya çıkıyorum.

Dana'yı sadece mutfakta buluyorum ve o bana bir fincan kahve hazırlarken, Damien'ın beni çiğ çiğ sikmesi için yalvarttığı masaya bakıyorum.

"Bay Vetrov ve diğer ikisi arka taraftalar," diyor Dana bana dumanı tüten kahve fincanını uzatırken.

"Teşekkür ederim." Bakışlarım yüzünde geziniyor ve hâlâ acı çektiğini bildiğim için omzunu sıkıyorum. "Onların yanında güvendeyiz," diye onu temin ediyorum.

Başını sallıyor, mavi bakışları benimkilerle buluşuyor. "Siz benim ailemsiniz."

"Beni de kaybetmeyeceksin," diye mırıldandım. "Damien beni koruyabilir."

Başını sallıyor ve fincanı yere bırakmadan önce kahvenin yarısını içiyorum. Arka kapıdan çıktım ve

Damien'in bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ne ile meşgulsün?" Beni duyabilecek kadar yaklaştığında soruyorum.

Damien bana hemen cevap vermiyor, onun yerine parmaklarını boğazıma dolayarak beni bir öpücük için kendine çekiyor.

"Günaydın karıcığım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Günaydın kocacığım," diye kıkırdıyorum ama yüzündeki asık ifadeyi görünce kıkırdamam çabucak kayboluyor. "Neyin var?"

Damien elini benimkine atıyor ve parmaklarımızı birleştirerek beni az önce geldiği yöne doğru çekiyor. "Alexei ve Demitri, Adrian'ın Finlandiya'da dolaştığını duymuşlar. Onunla buluşmaya gittiler."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. Bir anda öfke göğsümde kanamaya başladı ve Damien'in elini geri çektim. "Babamı ve kardeşimi öldüren adamla neden buluşsunlar ki?"

Damien elimi daha sıkı tutuyor. "Onu öldürmek için."

Kelimeler içimdeki öfkeyi temizliyor ve hemen sakinleşiyorum.

Gözleri sert bir bakışla benimkilerle buluşuyor. "Onu konuşturdular. Antonio Blanco ile anlaşmış."

"Ama Adrian'ı Alexei öldürdü? Değil mi?" Emin olmak için sordum.

Damien beni huş ağacı ve çam ormanına doğru götürürken, "Öyle yaptı," diye mırıldanıyor.

Doğru aileyle evlendiğinizde böyle olur. Sorunlarınızla ilgilenirler.

Birkaç dakika sonra Damien beni durduruyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve yüz hatlarını sıkılaştıran endişeyi görünce, "Başka?" diye soruyorum.

"Madam Keller özürlerini iletiyor. Alexei ve Demitri dün gece babanızın ve kardeşinizin kalıntılarını almaya gittiler. Eşyalarımızı da."

Sözleri kırık kalbime bir darbe indirdi ve kelimeleri çıkarmakta zorlandım, "Buradalar mı?"

Damien beni göğsüne doğru çekiyor ve bir elini başımın arkasına koyarak saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Öldüler. Onları gömme vakti geldi."

Bir cenaze.

Babamı ve Sean'ı annemin gömüldüğü yere yatıracağım. Ailem öbür dünyada yeniden bir araya gelecek.

Bu düşünce beni biraz rahatlatıyor ama aynı zamanda üzüntümün beni içine çekmesine neden oluyor.

Başımı salladığımda Damien bir kolunu omuzlarıma doluyor ve yan tarafına sıkıştırarak aile mezarlığına kadar olan son mesafeyi yürüyoruz.

Ağaç sırasını yarıp geçtiğimizde, gözlerim gömülmeye hazır iki çukuru tarıyor. Yıllardır bizimle birlikte olan muhafızları görmek bana Dana'yı hatırlatıyor.

"Dana burada olmalıydı," diye fısıldıyorum.

Demitri, "Ben onu getiririm," diye teklif ediyor ve hemen koşarak uzaklaşıyor.

Bakışlarım iki tabutun üzerinde duruyor ve babamla Sean'ın onların içinde olduğunu bilmek kalbimi acı dolu bir yumruya dönüştürüyor.

Alexei gelip önümde duruyor ve gözlerimi onunkilere dikmeme neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim kısık. "Adrian'ı öldürdüğün ve onları eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Alexei beni kucaklayarak şaşırtıyor ve bir an için kollarında kaskatı kesiliyorum. Sonra mırıldandı: "Ben de Cillian'ı bulmaya çalıştım ama bağlantım oraya ulaşmadan önce olay yeri temizlenmişti."

*Oh,
Tanrım.*

Cillian.

Cesedine ne oldu? Diğer ölülerle birlikte atıldığına ya da yakıldığına dair çirkin düşünceler aklıma üşüşmeye başladı.

Omuzlarım kederin saldırısı altında titriyor ve bu Alexei'nin beni daha sıkı tutmasına neden oluyor.

"Özür dilerim küçük Winter," diye fısıldar Alexei.

Omzuna doğru başımı sallıyorum ve beni bıraktığı anda Damien'in yanına yaklaşıyorum.

Damien kolunu bana doluyor ve ben de ağlamamaya çalışarak yanağımı göğsünün yan tarafına bastırıyorum.

DAMIEN

Demitri Dana ile döndüğünde ağzımı Winter'ın kulağına yaklaştırıyorum. "Bir şey söylemek ister misin?"

Başını sallıyor ve sonra elimden kurtuluyor. Tabutlara doğru yürürken gözlerim onu bırakmıyor. Parmakları ahşabın üzerinde geziniyor ve sonra soruyor, "Hangisi Sean?"

Alexei diğeri tabutu işaret eder ve Winter onun yanında diz çöker. Sertçe yutkunur ve tabuta bir öpücük kondurur. "Özür dilerim, Sean. Seni koruyamadığım için çok üzgünüm."

Gözlerini kapatıyor ve duygularını kontrol altında tutmak için savaşıırken vücudu bir kez sarsılıyor.

Onun yanına koşmamak için ellerimi iki yanımda yumrukluyorum. Onu benim yaptıktan sonra Winter'ı bu kadar acı içinde görmek içimde şiddetli bir fırtına yaratıyor. İçimde intikam ihtiyacı oluşmaya başladığında çenem geriliyor.

Winter ayağa kalkar ve babasının tabutunun yanında diz çökmeye gider. "Hepsini öldüreceğim. Söz veriyorum." Sertçe yutkunuyor, sonra fısıldıyor, "Anneme benden bir kucak ver."

Ayağa kalkıp iki tabutun arasına bakıyor ve sonra titreyen bir nefes alıyor. Yavaşça şarkı söylemeye başlar, İrlanda aksanı her zamankinden daha belirgindir. İrlandalı olan muhafızlar da usulca ona katılır.

Şarkı, biz eve geldikten hemen sonra dinlediği şarkıyla aynı. Hürmet dolu ve Winter'ın ölen ailesine duyduğu sevgi, her bir sözün kulağa acı verici bir şekilde hüzünlü gelmesini sağlıyor.

Şarkının son notaları kaybolduğunda Winter "İyi geceler" diye fısıldar.

Tabutlardan uzaklaşmaya başlıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Yürümeye devam edince Demitri'ye bakıyorum, o da hemen "Onları gömeceğiz. Onunla git."

Winter'ın peşinden koşuyorum ve ona yetiştiğimde, sanki üzüntüsü onu ikiye bölmekle tehdit ediyormuş gibi kolunu ortasına sararken yürek parçalayıcı bir hıçkırık çıkarıyor.

Başka bir şey düşünmeden onu kollarıma aldım ve eve doğru yürümeye devam ettim.

"Kıyı," diye kelimeleri sıkarak söylüyor ve ben yönümü değiştirirken kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor.

"Şşş..." Fısıldıyorum.

Kıyıya ulaştığımda oturuyorum ve Winter'ı sırtı göğsüme yaslanacak şekilde konumlandırıyorum. Gözlerimi uzaktaki karaya dikiyorum ki yas tutarken biraz yalnız kalabilsin.

"Cillian," diye soluk soluğa kaldı. "Onu gömemem bile."

Kollarımı sıkıca ona doluyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. Karım kollarımda yıkılırken, Blancos'a onun çektiği acıyı çektireceğime söz veriyorum.

Bunun onu biraz sakinleştireceğini bilerek, "Yakında intikamımızı alacağız," diye mırıldanıyorum.

Başını sallamaya başlıyor, sonra yüzümü görebilmek için biraz dönüyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarına ve gözlerindeki morarmış ifadeye bakıyorum ve bir kez daha onu kendime çekiyorum.

Bir inilti çıkarana kadar kollarım onu sıkmaya devam ediyor. Tutuşumu gevşettiğimde, bana daha da yaklaşıyor.

Düşmanlarını öldürme isteğimi dizginlemek için mücadele ederken ağzımı alnına bastırıyorum.

Düşmanlarım.

Elimi Winter'ın çenesine götürerek, gözlerimiz buluşana kadar yüzünü yukarı doğru itiyorum. "Yalnız değilsin."

Winter başını sallıyor ve kollarını boynuma dolayarak kucağıma oturuyor ve kendini sertçe bana bastırıyor. I

Bir elimi başının arkasına yerleştirip diğer kolumu ona doluyorum. Uzun bir süre birbirimize sarılırken Winter'a ihtiyacı olan rahatlığı veriyorum.

O sessizleşti ama ben kıpırdamıyorum. Bir rüzgar esmeye başladığında fısıldıyor, "Sana aşık oluyorum. Lütfen yakala beni."

Winter'ın gözlerini görebilmek için geri çekiliyorum ve bakışlarım onun yüzünde geziniyor. Kalbim ona olan bağlılığımınla dolup taşana kadar genişliyor. Başka birine karşı hiç bu kadar güçlü duygular hissetmemiştim ve mırıldanıyorum: "Seni çoktan yakaladım. Kalbini bana ver, Prenses. Sev beni."

Winter kollarını geri çekiyor ve yumuşak avuçlarıyla çenemi çerçeveliyor. Birbirimizin gözlerinin derinliklerine bakıyoruz ve sonra öne doğru eğilip ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Kalbim seninle, Damien."

Geri çekilmesine izin vermiyorum ama ağzını tutarken onu kendime doğru çekiyorum. Dilim onunkinin üzerinde geziniyor, söylediği kelimeleri tatmak istiyorum. Dudaklarımız birbirine kaynaşıyor ve yavaşça ayrılmadan önce dillerimiz dans ederken dakikalar geçiyor.

Winter yanağını omzuma yaslıyor ve nefesinin boynumda gezindiğini hissediyorum. Birkaç saniye sonra fısıldıyor: "Bana çocukluğundan bahset."

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

Bir kahkaha atıyor. "Büyürken Vetrovlar hakkında korkunç hikâyeler duydum. Cillian senin öcü gibi görüldüğünü söyledi."

"Baba Yaga," diye mırıldandım. "Cillian yanılmadı." Winter başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Suyun üzerinden dışarı bakıyorum. "İlk silahımı yedi yaşında ateşledim. On üç yaşıma geldiğimde hiç iskalamamıştım. On altıncı yaş günümde babam beni ava götürdü."

"Ne avladın?" Winter sorar.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Babamın birine suikast düzenlemek için bir anlaşması vardı ve bunu bana yaptırdı."

"Yani sözleşmeyi sen mi öldürdün?" diye soruyor.

Başımı salladım ve "Cillian sana silah kullanmayı öğrettiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On dört."

Elimi boynuna götürüyorum ve parmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

Winter derin bir nefes alır. "Bir alışveriş merkezinden çıkıyorduk. Arabaya giden yolun yarısında üzerimize ateş açtılar. Annem... beni yakaladı ve yere itti. İkimiz de vurulduk, sadece o başından vuruldu. Cillian beni yakaladı ve oradan çıkardı. Beni iyileştirdi..." sesi uzaklaşıyor ve mırıldanmadan önce uzun saniyeler geçiyor, "Cillian benim her şeyimdi. Annemin rolünü üstlendi. O benim en iyi arkadaşımdı. Sahip olduğum tüm iyi anılar onda."

Başparmağımı tekrar yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Onu çok seviyordun."

"Herkesten daha fazla."

Gözlerimiz buluştu ve başımı eğerek "Onu kaybettiğin için üzgünüm" dedim.

Bir süre daha oturduktan sonra kalkıp Winter'ı ayağa kaldırıyorum. Eve doğru yürürken adaya bakıyorum.

yeni gözlerle. Burası artık benim evim ve Kış, uğruna yaşadığım tek şey.

Bölüm 20

KIŞ

Hayatın bu kadar hızlı değişebilmesi hem korkutucu hem de şaşırtıcı. Çok şey kaybettim ama aynı zamanda kazandım.

Yemek masasında Damien'in sağındaki koltuğa oturduğumda ne kadar mutlu olduğumu görmezden gelemiyorum. Kalbim kaybettiğim sevdiklerim için acıyor ve uzun bir süre daha acıyacak, ama Damien... aramızdaki şeyler değişti.

Yeminini ciddiye alacağını bilmeliydim. Vetrov'ların onuru vardır. Sadece destekleyici bir koca rolünü üstlenmesini beklemiyordum. Cenazeden sonra beni teselli etti. Saatlerce. Bana sevildiğimi hissettirdi.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve yakışıklı yüz hatlarını inceliyorum. O hâlâ St. Monarch'ta tanıştığım adam. Birçok yönden soğuk, ama bir yandan da şefkatli anları var. Beni Vince ve Hugo'dan kurtardığı zamanki gibi.

"Vince ve Hugo bana saldırdığında neden bana yardım ettin?" Damien'in gözleri benimkilere kayınca soruyu yüksek sesle sorduğumu fark ediyorum.

"Saldırı mı?" Alexei soruyor. "Akademide mi?"

Başımı salladım. "Vince beni uyuşturdu ve eğer Damien devreye girmeseydi..."

Aleksey'in yüzü taşa döner. "Vetrovlar ve Koslovlar her zaman savunmasız olanları koruyacaktır. Biz kadınları dövmeyiz ve onlara tecavüz etmeyiz. Onlar değerli olmak içindir."

"Yani birine suikast düzenlemeyecek misin?" Ben soruyorum.

"Annen gibi biri değil," diye cevap veriyor. "Sonia Terrero'ya suikast düzenlerdim. Hem de bedavaya."

Dana yemeği getiriyor ve ben kapları elime aldığımda Damien'in henüz bana cevap vermediğini fark ediyorum. Ona bakıp yavaşça başını bana doğru sallıyor, sonra Alexei'ye soruyor: "Adamlar ne zaman gelecek?"

Alexei, "İki gün," diye yanıtlıyor.

İlgili bir kaşımı kaldırarak, "Kaç tane?" diye soruyorum. "Altı."

Alnımda bir çatıklık oluşuyor. "Çok az."

Alexei, "Benim altı adamım sizin tüm adamlarınızı yok edebilir," diye açıklıyor. "Çok iyiler ve yüz kişiyi İtalya'ya uçuramayız."

"Doğru," diye mırıldandım.

"Peki ya silahlar?" Damien sorar.

"İtalya'ya gittiğimizde Luca Cotroni onları hazır edecek. Biz oradayken bize evini açma nezaketini gösterdi."

"Cotroniler müttefikiniz mi?"

Alexei yemeğinden bir ısırik almadan önce "Öyleler," diye mırıldanıyor.

Tanrı'ya şükür. Bu iyi bir haber.

Sohbet yaklaşan saldırı etrafında dönüyor. Yemeğimiz bittiğinde tabakları toplayıp mutfağa götürüyorum. Tam içeri girerken Dana'nın gözyaşlarını sildiğini görüyorum. Tabakları masaya bırakıp arka kapının yanında durduğu yere doğru yürüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yüzünü benden çevirerek. Bir kolumu beline doluyorum ve muhafızların evlerinden gelen ışıklara bakıyorum.

"Nasıl öldü?" Dana aniden sordu.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

"Kim?"

"Cillian." Sesindeki acıyı duyunca kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Sonra gözlerindeki kayıp aşkı görüyorum.

"Onu seviyor muydun?"

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Dana siyah saçları ve mavi gözleriyle çok güzeldi. Ve Cillian, hayattan daha büyük bir kişiliğe sahip, kendi tarzında çekici biriydi.

"Evet," diye itiraf ediyor, sesi kederle kalınlaşıyor.

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Özür dilerim Dana." Elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Uzun süre acı çekmedi. Göğsüne bir kurşun yedi." Cillian'ın son anlarını hatırladıkça kendi üzüntüm çirkin yüzünü gösteriyor. "Son nefesini vermeden hemen önce, o orantısız sırtışıyla gülümsedi."

Boğuk bir hıçkırık çıkardı ve bana sarılarak sevdiği adamın yasını tuttu.

Uzaklaşıyoruz ve ben dışarıya işaret ediyorum. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Dana başını sallıyor ve karanlığa doğru adım atıyoruz.

"Seni kızı gibi severdi," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Dana elimi tutuyor ve sıkıca kavlıyor. "En azından hala sen varsın."

"Bana her zaman sahip olacaksın."

Bana baktı ve sonra sordu: "Bay Vetrov... söylentilerdeki kadar iyi mi?"

Ağzımın kenarı kalkıyor. "O daha iyi. Bizi güvende tutabilecek."

"Umarım iyi bir koca da olur," diye fısıldıyor. "Öyle olacak," diye onu temin ediyorum.

"Buna sevindim." Sesindeki rahatlamaı duyuyorum, sonra soruyor: "Her şey bittiğinde burada mı kalacağız?"

"Evet. Neden taşınmamız gerektiğini anlamıyorum. Hala güvenliğe ihtiyacımız olacak ve tüm anılarımız burada."

"İyi, Rusya ya da Amerika'ya taşınmamız gerekecek diye endişeleniyordum," diye itiraf ediyor.

"Eğer ayrılmamız gereken bir gün olursa, benimle gelir misin?" diye sordum.

"Her zaman, Bayan Winter. Sizi dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğim."

Kıyıya ulaşıyoruz ve ben uzaktaki ışıklara bakıyorum.

"Kasabaya bakmayı neden seviyorsun?" Dana soruyor.

"Bir peri masalı gibi huzurlu görünüyor. Oradaki herkesin normal hayatlarını mutlu bir şekilde yaşadığını hayal ediyorum. Onları hep kıskanmışımdır. Suikasta uğrama endişesi olmadan sokaklarda yürüyebilmek. Arkadaşları olmasını. Partilere ve randevulara gidebilmek."

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Bunların hiçbirisi sende olmadı. Özür dilerim Bayan Winter."

"Sorun değil. Cillian vardı. Onunla geçirdiğim zamanı bunların hiçbirine değişmezdim."

Zamanı geri çevirip onun ölmesini engelleyebilmek için her şeyimi verirdim.

Damien'ı hissediyorum ama yine hiçbir şey duyamıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda bir ağacın yanında gölgesini görüyorum, biz Cillian'ın yasını tutarken sessizce bizi koruyor.

"Kızarmış ekmek üzerinde kuru fasulyeye bayılırdı. Her gün yerdi," diye anımsıyor Dana.

Onun hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden, "Onu sevdiğini biliyor muydu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, sonra ağzı yukarı kıvrılıyor. "Her gece seni yatağına yatırdıktan sonra yanıma gelirdi. Sen ailenden çok bizimdin. Bizim kızımızdın."

Bir anlık sessizlikten sonra Dana iç geçirir. "Onlar seni aramaya gelmeden geri dönelim."

Bir kahkaha attım. "Çok geç." Arkamızı döndüğümüzde Damien gölgelerin arasından çıktı. Elini bana uzatmadan önce Dana'ya başıyla selam verdi.

Onu alıyorum ve uçümüz eve doğru yürürken, güçlü parmaklarının benimkileri kavrayışını içime çekiyorum. Profiline bir göz attım ve o zaman gerçekten anladım.

Damien artık benim ailem. Dana ile birlikte uçümüz yeni bir hayat kuracağız.

DAMIEN

Yatak odamıza girdiğimizde Winter'ı çekiştirerek durduruyorum. Sorgulayan bir bakışla bana dönüyor.

"Seni kurtardım çünkü sen zaten benimdin," diyerek daha önce sorduğu sorunun nedenini itiraf ettim. Sadece kardeşim ve Alexei'nin önünde bu konu hakkında konuşmak istemedim.

Bana bir adım daha yaklaşırken ağzı yukarı kıvrılıyor. "Neden eğitim sırasında benimle dövüşmedin?"

"Sorularla dolusun, değil mi?" Parmaklarımı boğazına dolayarak teninin yumuşak hissini tadını çıkarırken soruyorum.

"Sadece merak ettim. Her zaman içine kapanıktın ve yüz ifadelerini okuyamıyordum."

"Seninle dövüşmeyi reddettim çünkü çok küçüksün. Benim yarı boyumda birini yenerek zafer kazanamazsın."

"Peki ya lazer oyunu sırasında?" diye sorarken başparmağımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Beni öpmek istedin mi?"

"Evet, ama aynı zamanda Carson'ı vurduğun için seni boğmak istedim," diye mırıldanıyorum, ağzımın köşesi o anı hatırlayınca seğiriyor.

"Bana aşık mısın?" diye soruyor gözünü kırpmadan.

Öyle miyim?

Gözlerim yüzünde geziniyor, sonra başımı sallıyorum ve bu onun gözlerindeki şakacılığın kaybolmasına neden oluyor.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. Sözlerim alnında bir kaş çatılmasına neden oluyor. "Aşk benim dünyamda yabancı bir kavram. Sadakati, arzuyu, nefreti anlıyorum ama aşk..." Başımı tekrar sallıyorum. "Senin için ölür müydüm? Evet. Seni ister miydim? Evet. Sana zarar veren herkesi öldürür müyüm? Evet."

"Beni kaybetmeyi düşündüğünde ne hissediyorsun?" diye

soruyor.

Düşünmeme gerek kalmadan, "Katil" diye homurdandım. Biri Winter'ı benden alırsa ne yaparım?

Aklımı kaybederim.

Çenem sıkıştı ve nefesini dudaklarımda hissedene kadar onu kendime çektim ve sonra itiraf ettim, "Sana takıntılıyım."

Winter mırıldanmadan önce gözlerimi arıyor, "Bana aşk gibi geliyor, Damien."

Sözlerini düşündüm. "O zaman seveceğim tek kişi sensin."

Winter boğazını sık mama karşı koyuyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ben de sana takıntılıyım."

Ağıza karşı gülümsüyorum. "Güzel."

Birdenbire elimden kurtuluyor ve banyoya doğru yürüyor. Muslukları açtığını duyuyorum ve sonra dolaptan kıyafet almaya gidiyor.

"Onlarla uğraşma. Her gece yanımda çıplak olmanı istiyorum."

Giysileri bırakıp banyoya giderken sessiz bir kahkaha patlatır.

Yaklaşıp kapıyı iterek açıyorum ve omzumu kapı pervazına yaslıyorum. Karımın soyunmasını izliyorum. Küvete girdiğinde, kalçalarının arasındaki morlukları görüyorum.

"Seni işaretledim," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle," diye kıkırdıyor suya batarken. "Ve hiç de şikayetçi değilim."

"Güzel, çünkü bunu tekrar yapmaya niyetliyim." Yaklaşıyorum ve küvetin yanına çömeliyorum. Lif kabağı ve vücut yıkayıcısına uzanıyorum.

"Beni yıkayacak mısın?" Winter soruyor, gözleri hareketlerimi takip ediyor.

"Evet."

Bembeyaz tenini yıkamaya başladığımda kıkırdıyor. "Önce beni besliyorsun, şimdi de bu mu? Neden?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Nedenini bilmiyor musun?"

"Hayır. Söyle bana."

Bakışlarım onunkilere kilitleniyor. "Seni kendime boyun eğdiriyorum."

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları. "Gerçekten istediğin bu mu?"

İtaatkâr bir eş olmam için mi?"

"Hayır. Savaşçı ruhunu asla kaybetmeni istemiyorum. Beni sana çeken şey bu. Ama ne zaman istersem isteyerek boyun eğceğini bilmek heyecan verici."

Yüzünde anlayış belirirken, "Tahrik edici," diye mırıldanıyor.

Öne doğru eğilip bacaklarının arasını yıkıyorum. Sesim yakıcı bir arzuyla kısık çıkıyor. "Evet, şimdi dışarı çıkmalısın ki seni becerebileyim."

"Duş almalısın," diye uyarı dolu bir bakış atıyor bana. "Terli terli yatağa giremezsin."

Bir kahkaha attım. "Tamam, ama kışını kaldırıp yatağa git."

Winter küvetten çıkıp kurulanırken ben de soyunmaya başlıyorum. Yanımdan geçerken bana baştan çıkarıcı bir bakış atarak, "Çok uzun sürmesin," diyor.

Karşı koyamayıp kıcına bir tokat attım ve sevimli bir gıcırtı sesi çıkardı.

Duş almak için sadece on dakika ayırıyorum ama yatak odasına girdiğimde karımı derin uykuda buluyorum. Gözlerim onun seksi vücudunda geziniyor ve üzerine sürünerek bir öpücüğü omzuna, diğerini de şakağına konduruyorum. Sonra fısıldıyorum, "Slava ne mogut apisat' mayu lyubof' k tebe."

Winter uykulu bir şekilde "Ne?" diye mırıldanır.

Arkasına uzanıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Omzuna bir öpücük daha kondurarak, "Sana olan sevgimi kelimelerle anlatamam," diyorum.

Tekrar uykuya daldığında çeviriyi duymaz.

Kahvaltıdan sonra Winter'ı ahıra götürdüm. Etrafı incelerken, eğitim için hazırlandığını gördüm.

"Beni neden buraya getiriyorsun?" İçeri girdiğimizde soruyor.

"Sen bir Vetrov'sun, bu da öyle savaşman gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerinde anında bir kıvılcım belirdi. "Beni eğitecek misin?"

"Evet." Silah kullanmayı biliyor, ben de onu mindere çektim ve yüzümü ona dönerek, "Bir düşmanla karşı karşıya kaldığında, onu ölçüp biçecek zamanın olmaz," dedim. Bakışlarım vücudunun üzerinde gezinirken onun etrafında dönmeye başladım. "Bir erkeğe karşı koyacak kadar güçlü değilsin ama hızlısın."

Winter'dan birkaç adım uzaklaşıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Saldır bana."

Hemen dövüş pozisyonu alıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Burası St. Monarch's değil. Dövüş duruşu almak için zaman olmayacak. Sadece saldır."

Winter ileri atılıyor ve bacaklarıma saldırmasını bekliyorum ama onun yerine kolu boynuma dolanıyor ve bir saniye sonra sırtüstü yatıp bacaklarını belime doluyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor ve eğilip onu mindere çarpmadan önce kıkırdıyorum. "İyi hareket ama boyun yerine gözlerine saldır."

Winter ayağa kalkarken başını sallar. Yanakları kızarmış ve kederin solgunluğu gitmiştir.

Öne atılıyorum ve kolumu boynuna dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Seni boğmadan önce kendini serbest bırak."

Winter tutuşuma karşı mücadele ediyor ve sonra tırnakları ön koluma batıyor.

"Bunun benim üzerimde işe yaramayacağını biliyorsun. Daha iyisini yap," diye homurdanıyorum onu sıkıca tutarken.

Bir sonraki an, Alexei "Kafanı onun suratına çarp" der.

Winter tepki veriyor ve kafası yüzüme değmeden önce geri adım atarak onu bırakıyorum.

Alexei ve Demitri minderin yanına gelip kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturduktan sonra Alexei şöyle der: "Bir erkeğin iki zayıf noktası vardır. Aleti ve yüzü. Eğer dizine vuramazsan

Sonra da ya gözlerini çıkaracaksın ya da burnunu kıracaksın. Bu size onun işini bitirmek için zaman kazandıracaktır."

Winter başını sallar, bilgiyi içine çeker.

"Ama," diyor Demitri mindere adımını atarken, "nadiren tek bir düşmanla karşı karşıya kalırsınız. Sayıca az olduğunuzda ne yaparsınız?"

Winter "Cehennem gibi dövüş," diye mırıldanıyor ve beni kıkırdatıyor. Alexei ona "Önce en güçlü olana saldır," diye tavsiyede bulunurken o da mindere adım atıyor.

Winter geri çekilirken gözleri üçümüz arasında geziniyor ve hangimizin onun için en önemli tehdit olduğunu ölçüyor. İleri atılıyor ve hemen ardından Demitri, Winter ona diz çökmeden önce hızla engellemek zorunda kalıyor. Kardeşimin yüzündeki şaşkın ifadede gülmeye başlıyorum.

Sonra Winter açıklıyor: "Alexei bir suikastçı olarak eğitildi ve Damien'in benim yanımda uyuması gerekiyor, bu yüzden en büyük tehdit olarak sen, kayınbiraderim kaldın."

Kadının açıklaması Alexei'nin bile kıkırdamasına yol açıyor, sonra da "Güzel" diye mırıldanıyor.

Sonraki birkaç saat boyunca Alexei, Demitri ve ben Winter'ı eğitiyor, ona nasıl daha hızlı tepki vereceğini ve en fazla hasarı vermek için nereye vuracağını gösteriyoruz.

Antrenmanın sonunda Winter darbelerimi engellemeyi başarıyor ve göğsümdeki endişeyi hafifletiyor. Boynuna doğru hamle yapıyorum ama o kolumu savuşturuyor, ayakları hızla hareket ediyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum ve onun sırtına neden oluyorum. Hareket etmeyi bırakıyorum ve ona gülümsüyorum. "Bugünlük işimiz bitti."

Winter bana temkinli bir şekilde bakıyor, güvenli bir mesafede duruyor. Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Eğitim sona erdi." "Gel karıcığım" diye seslenerek kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Bölüm 21

KIŞ

Yemekten sonra Alexei, Damien ve benim aramda bakışarak "Benimle gel" dedi.

Onu babamın çalışma odasına kadar takip ediyoruz ve babamın evde olduğu zamanlarda zamanının çoğunu geçirdiği masaya oturduğumda içimde hüzünlü bir sızı hissediyorum.

Alexei bir dizüstü bilgisayar açıyor ve hem Damien'ın hem de benim ekranı görebileceğimiz şekilde çeviriyor, sonra da "Mali durum iyi görünüyor" diyor.

Gözlerim rakamların üzerinde geziniyor ve toplam tutarı işaret ederek, "Bu kadar mı... var?" diye soruyorum.

Alexei sırtıyor. "Evet. Bir nokta beş milyar. Babanın kasasındaki elmasları hesaba katmıyorum bile."

"Kasanın şifresini aldın mı?" diye sordum.

Alexei başını sallar. "İçeri girmek zorunda kaldım. Yeni bir kasa almamız gerekecek." Ayağa kalkıp küçük ahşap bir kasa getiriyor ve kasayı açtığında bakışlarım parıldayan elmasların üzerinde geziniyor. Alexei en büyüğünü işaret ediyor. "Bir alıcım var. Bunun için elli milyon ödeyecek."

Maddi açıdan iyi olacağımı anlamaya başladığımda gözlerim Alexei'ninkilere kayıyor. İyiden de öte.

"Teşekkür ederim Alexei," diye mırıldanıyorum elmaslara bakarken.

"Elbette," diye mırıldanıyor. "Aile bunun için vardır."

"Neyin sahte neyin gerçek olduğunu nereden biliyorsun?" Damien yaklaşırken soruyor.

En büyük elması almak için bir cımbız kullanıyorum ve incelemesi için ona daha yakın tutuyorum, sonra açıklıyorum. "Bunun birkaç yolu var. şahsen ben zımpara kağıdı testini tercih ederim. Sahte bir elması üzerine s rerseniz, gerçek elmasa zarar vermeyecek şekilde çizilecektir."

Alexei çantayı kapatıp kasaya geri koyarken Damien başıyla onaylar. Tekrar yerine oturduğunda Damien, "Kaçakçılık rotaları hakkında ne biliyorsun?" diye sorar.

"Birkaç tane var. Kara yoluyla yok. Hava yoluyla, Afrika'da sıkı sınır kontrolleri olmadığı için oldukça kolay. En büyük sorunumuz isyancılarla uğraşmak olacak." Alexei'nin bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. "Gitmen güvenli olmayacak."

Hemen kaşlarımı attım. "Güvenli olmayacağını biliyorum ama eğer bir tavır almazsam bu işte asla ciddiye alınmayacağım."

"Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandı Damien ve sonra konuyu değiştirerek sordu: "Adamlar yarın sabah geliyorlar, değil mi?"

"Evet, onlar gelir gelmez İtalya'ya doğru yola çıkacağız."

Damien ayağa kalkar. "Yola çıkmadan önce hazırlamamız gereken çok şey var."

Alexei, "Demitri jetin yakıtının doldurulduğundan ve hazır olduğundan emin olacak," diyor ve o da ayağa kalktığında ben de aynısını yapıyorum.

Adamların gidişini izliyorum, öfkem göğsümde kaynamaya başlıyor.

*Damien koşarken ben kenarda oturmayacağım.
Reddediyorum.*

Ofisten çıkıyorum ve Alexei'yle birlikte merdivenlerden inmeden önce Damien'ın kolunu tutuyorum. Sorgulayan bir bakışla bana dönüyor.

Alexei gidene kadar bekliyorum, sonra diyorum ki, "Koşuları bensiz yapmayacaksın. Sana söyledim, evde ellerim bağlı oturan uysal bir eş olmayacağım."

Damien'ın gözleri yüzümde keskinleşiyor ve bana tehditkâr bir adım daha yaklaşıyor. "İsyancılar Blanco'lar değil, Prensler. Onlar barbar. Eğer sizi ele geçirirlerse, işkence etmeden önce sizi kullanırlar. Aylarca olmasa bile haftalarca. Sizi riske atmayacağım."

"Dövüşebilirim," diye tısladım ona.

Damien hızlı hareket ediyor ve ben onu savuşturmayı düşünemedim beni duvara doğru itiyor ve bedenini bedenime bastırarak, "Dövüş benimle," diye homurdanıyor.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama Damien alışık olduğumdan daha fazla güç kullanarak beni sabit tutuyor. Nefes alış verişim hızlanırken, bir elini bacaklarımın arasına götürüyor ve beni sertçe kavriyor.

Yüzü benimkinden bir santim uzaktayken homurdanıyor: "Seni tam buraya götürebilirim ve beni durduramazsın. Bir grup vahşiyi nasıl durduracaksın?"

Bedenim onun ellerinde gevşiyor ve sonra fısıldıyorum, "Sana sahip olacağım." Nefesimi bırakıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. "Bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceksin."

Damien tutuşunu gevşetiyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor. Öpücük morartıcı ve kontrol edici, onunla tartıştığım için bir ceza. Dudaklarımı ve dilimi, ağzı boğazımdan aşağı inmeden önce tüm sürtünmeden karıncalanana kadar tahrip ediyor.

Nefes nefese, "Senin yanında her zaman güvende olacağım. Beni geride bırakma."

Damien kalçalarımı tutuyor ve beni vücuduna doğru kaldırıyor. Bacaklarımı ona doladığım anda beni yatak odamıza geri taşıyor. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve beni bıraktığı yatağa doğru yürüyor.

Botlarımı ve pantolonumu çıkarırken kalp atışlarım hızlanıyor ve kendimi onun yoğunluğuna hazırlamaya çalışıyorum. Damien kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmiyor. Sadece kemerini çözüyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Aletini serbest bıraktıktan sonra bacaklarımı ayırıyor ve sertçe içime giriyor.

Beni alırken acımasız davranıyor ve ikimizin de bedenlerimizi ele geçiren orgazmlarımızdan nefessiz kalmamız uzun sürmüyor.

Damien elini boynuma dolayıp yüzümü kendine yaklaştırdığında bedenim hâlâ sarsılıyor. "Seni başka bir adamın benim olanı alabileceği bir pozisyona sokmayacağım. İsyancılarla görüşmeler sırasında orada bulunmayacaksın. Bu konuda benimle kavga etme."

İkna edeceğim. Onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Belki şu anda değil ama kesinlikle bir sonraki koşudan önce.

Damien yüzümdeki meydan okumayı görmüş olmalı çünkü ısırırken yüz hatları granite dönüşüyor,

"Hayatın artık sana ait değil Prenses. Sen bana aitsin ve bunu anlamanın zamanı geldi. Hayır dediğimde, bu pazarlığa açık değildir."

"Her Şey tartışılabilir," diye mırıldandım. "Ölüm hariç her Şey."

Damien içimden çıkmadan önce gözlerini benimkilere diyor. Banyoya doğru yürümesini izliyorum, gergin duruğu bana öfkeden deliye döndüğünü söylüyor.

Sakinleşmesi için ona zaman tanımak yerine, peşinden gittim. "Ben kırılgan bir prenses değilim, Damien. Bir silahı senin kadar iyi kullanabilirim. Her kavga göğüs göğüse çarpışmayla sonuçlanmayacak. Koşular sırasında tepeden tırnağa silahlı olacağım."

Ellerini lavabonun yanındaki tezgâha dayarken bana yan gözle bakıyor.

Yaklaşıyorum ve elimi sırtına koyup ona doğru eğiliyorum. "Blanco'lara saldırdığımızda sana göstereceğim. Kendimi koruyabileceğimi sana kanıtlamama izin ver."

Damien bana uzun uzun baktı ve sonra homurdandı: "Tek bir yanlış yaparsan bu tartışma biter ve dediğimi yaparsın."

En azından bana bir şans veriyor. Başımı sallayarak kabul ediyorum, "Tek istediğim bu. Sadece bana bir şans ver."

Elini kaldırıyor ve boynumun arkasına dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor. Dudakları kulağımın ve çenemin üzerinde gezinmeden önce nefesini saçlarımda hissediyorum. "Seni kaybetmeyeceğim," diye fısıldıyor.

"Yapmayacaksın," diye onu temin ederim.

DAMIEN

Alexei bir şekilde Blanco'nun villasının planlarını ele geçirmeyi başardı. Elbette hepsi Rus olan altı adamı geldikten sonra, yemek masasının etrafında toplanıp saldırmanın en iyi yolu üzerinde çalıştık.

"On kişiyiz. İki gruba ayrılmalıyız. Biri önden saldırırken diğeri arkadan girmeli," diyor Alexei ve harita üzerinde işaret ediyor.

"Ben arkayı alacağım," dedim. "Winter ve üç adamla birlikte.

Eve girmek için bu girişi kullanabiliriz."

"O zaman Demitri ve ben önden saldıracağız. Hızlı hareket etmeliyiz. Patlayıcı kullanma riskini göze alamayız." Odanın etrafına göz gezdirir. "Herkes kilit açmayı biliyor mu?" Bir homurtu korosuyla karşılaşır, sonra Alexei "Yola çıkmadan önce silahlarınızı kontrol edin" diyor. Biz Heckler ve Koch'larımızı kontrol ederken Winter ve bana bakıyor. "Ateş edebildiğinden emin misin?"

Winter dünden beri kavgacı bir ruh hali içinde ve Alexei'ye bir şey söyleyemeden ensesinden tutuyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "O iyi."

Her erkeğin gözlerinin Winter'a kilitlendiğini fark ediyorum ve onu hızla yanıma çekiyorum. "Gözlerini karımdan uzak tut."

Anında onun dışında her yere bakıyorlar ve sonra kadın kıkırdıyor.

Tanrım, bu kadın konusunda bana yardım et.

"Avlanma zamanı," diyor Alexei, ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Hadi gidelim."

Hepimiz yemek odasından çıkıyoruz ve Winter benden kurtuluyor. Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve Dana'ya sarılıp vedalaşmasını izliyorum.

Hizmetçinin yüzündeki endişeyi gördüğümde, "Onu geri getireceğim. Canlı olarak."

Dana bana başını salladı. "Lütfen. Sahip olduğum tek şey o."

Winter yanıma dönmeden önce bir kez daha sarılıyorlar ve sonra evden çıkıp özel jete doğru yürüyoruz. Uçağımızla İtalya'ya varmamız üç saat sürecektir, yani en azından kısa bir yolculuk olacak.

Uçağa bindiğimizde Winter'ı arka tarafa, diğer adamlardan uzağa çektim. Onu köşedeki koltuğa ittim ve yanına oturdum.

"Sahiplenicisin," diye mırıldanıyor.

"Alışsan iyi olur," diye homurdanıyorum onu emniyet kemeri bağlarken. Kendi emniyet kemerimi takıyorum, sonra onun elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Bana yaklaşıyor ve fısıldarken başımı eğiyorum. "Hoşuma gitti. Uçakta yalnız olsaydık, sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek için dizlerimin üzerine çökerdim."

Yavaşça, gözlerimiz buluşana kadar yüzümü ona çeviriyorum. Winter diğer eliyle kolçağın üzerinden uzanıyor ve

Avucunu sikime dayadı. Baştan çıkarıcı bir gülümseme ağzını çekiştirirken beni sıkıyor.

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlama" diye homurdanırken elini tutup daha sert bastırıyorum.

Baştan çıkarıcı bir kıkırdamayla geri çekiliyor ve sandalyesine yerleşiyor.

"Benim korkusuz aşkım," diye mırıldanıyorum, ağzımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

Tekrar yaklaşıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bunu hep hatırla."

Başımı sallayarak elini daha sıkı tutuyorum ve havalanmaya başladığımızda kabine sessizlik çöküyor.

İtalya'ya yaklaştığımızda, "Asla yanımdan ayrılma." diye mırıldanıyorum. Winter oflayıp pufluyor. "Biliyorum."

Gözlerimi onunkilere çevirdim. "Tuvalete gitmek için bile. Ciddiyim."

Bakışlarını bana dikti. "Her çişim geldiğinde sana söylememi mi bekliyorsun?"

"Evet," diye homurdandım. "Cotroni'ler müttefik olabilir ama bu onlara güvendiğim anlamına gelmez."

"Güvenliğim konusunda güvendiğin biri var mı?" diye soruyor. "Vardı," diye mırıldanıyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum.

Cillian'ı gündeme getirmek. Onun yerine, "Kardeşim ve Alexei. Hepsi bu kadar. Başka kimse sana yaklaşamaz."

Uçak alçalmaya başladığında mırıldandım: "Önce diğerlerinin çıkmasını bekleyin. Biz en son çıkacağız."

"Tamam."

Winter'ın elini bırakıyorum ve arkamdan silahımı çekiyorum. Şarjörü kontrol ediyorum ve ona bakarak, "Silahını kontrol et" diye talimat veriyorum. Hazır olana kadar bekliyorum ve ayağa kalkıp onu yukarı çekiyorum. "Arkama geç."

Tanrım, onu evde bırakmalıydım.

Bölüm 22

KIŞ

Uçaktan inerken hava gerilim yüklü. Damien tetikte ve onu zırlı bir cipe kadar takip ederken etrafımızı dikkatle taramama neden oluyor.

Kapıyı açtı ve beni içeri itti. Arkamdan içeri girdiğinde ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni itip kakmana gerek yok."

"Başlama," diye hırılıyor bana, gözleri sürekli çevremizde herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırıyor.

Alexei ve Demitri ön tarafa tırmanır ve Alexei motoru çalıştırıp uzaklaşır uzaklaşmaz Damien biraz rahatlar.

Yine de çenesi hâlâ sıkılı. Uzanıp parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve avucuma doğru eğiliyor. Elini benimkinin arkasına koyuyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Damien bir an bana bakıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve sert nefeslerini boynumda hissediyorum.

"İyi olacağım," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Seni getirmemeliydim," diye homurdanıyor. "Tanrım, ne düşünüyordum ki?"

Kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı kulağına bastırıyorum. "Neler yapabileceğimi gördün. Artık benden şüphe etme. Herhangi bir erkek kadar iyi dayanabilirim."

Derin bir nefes alırken başını sallıyor. "Sadece yanımdan ayrılma. Ne olursa olsun."

"Yapmayacağım. Sana tutkal gibi yapışacağım," diye onu temin ediyorum.

Biraz geri çekiliyor ve gözleri yüzümde geziniyor, sonra fısıldıyor, "Ya lyublyu tebya."

Başımı sallıyorum, tek kelime anlamıyorum. Yine de onun Rusça konuştuğunu duymak çok ateşli.

Ağızma bir öpücük konduruyor ve dudaklarıma doğru nefes alıyor: "Seni seviyorum."

Sözler kalbime sıcak bir şekilde yerleşirken ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Alexei homurdanana kadar Damien sanki dilimdeki kelimelerin tadını almaya çalışıyormuş gibi beni öpüyor, "Hadi ama. Arka koltukta olmaz. Dikiz aynasına baktığımda gördüğüm tek şey o."

Damien benden uzaklaşırken gözlerindeki şaşkın ifadeyi görene kadar kıkırdıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Kelime kısa ve sanki anında aramızda bir mesafe yaratıyormuş gibi hissettiriyor.

Damien'ı hiç böyle görmemiştim ve endişe kalbimin etrafında bir ağ örmeye başladı.

Beni sevdiğini söylediği için pişman mı?

Cotroni'lerin villasına giderken bu soruyu kendime saklamak zorundayım. Alexei bizi Cotroni'lerin güvenli arazisine götürdüğünde, diğer adamlar da arkamızdan gelirken, Damien biraz rahatlamış görünüyor.

Kapıyı açtı ve beni arabadan çıkardı. Dışarı çıktığım anda beni yanına çekti, gözleri

Her yeri tekrar tarıyorum.

Alexei önden gidiyor, Demitri onun bir adım gerisinde, biz de diğer adamlarla birlikte arkadan geliyoruz.

Ön kapı açılıyor ve Luca bize gülümseyerek hoş geldiniz diyor. "Güvenli bir yolculuk geçirdiğinizi görmek güzel. İçeri gelin." Mafyanın başı bizi selamlıyor.

Luca adamın elini sıktıktan sonra bana dönüyor ve bu Damien'in anında gerilmesine neden oluyor. Luca omuzlarımdan tutup beni iki yanağımdan öperken elimi sıkıca kavıyor ve ezici bir tutuşa dönüşüyor.

"Kayıplarınız için üzgünüm, mi cara."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, Damien'in tutuşunu hafifletmek için parmaklarımı esnetiyorum.

Villaya girdiğimizde Damien'in elini çekiştirerek, "Canımı yakıyorsun," diye fısıldadım.

Luca'yı silahların bizi beklediği odaya kadar takip ettiğimizde bana olan tutuşu hafifçe gevşiyor.

Alexei ve Demitri hemen sevkیاتımızı incelemeye başladılar. Damien beni bir sandığa yaklaştırıyor ve bana "Bırakabilirsin. Kaybolmayacağım."

Eli nihayet benimkinden kurtulduğunda kısık bir hırıltı çıkarıyor. Ona sorgulayan bir bakış attım ve sadece onun duyabileceği şekilde yaklaşarak "Neyin var senin?" diye sordum.

Damien sandıktan bir hafif makineli tüfek almadan önce bana ters ters bakıyor. Şarjörünü kontrol ederek inceliyor.

İçimi çekerek, namlusu kısaltılmış bir Coharie CA-415 alıyorum. Bu Amerikan yapımı bir versiyon.

Heckler & Koch HK416, bu yüzden en rahat onu kullanacağımı düşünüyorum.

"Bir hediye," diyor Luca, bir yığın sırt çantasını işaret ederek. "Fazladan mühimmat almak için. Gözcüm Blanco'nun villasında olağandışı bir hareketlilik olmadığını bildirdi ama insan asla çok hazırlıklı olamaz. Değil mi?"

"Doğru," diye kıkırdar Alexei. "Teşekkür ederim."

Damien'dan uzaklaşıp iki çanta aldım. Arkamı döndüğümde tam arkamda, yüz hatlarını sıkılaştıran öldürücü bir ifadeyle duruyordu.

"Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı," diye mırıldanıyorum bir çantayı göğsüne doğru iterken. Kendiminkini alıp silah ve cephane seçimi yüklemeye başladığımda öfkem alevleniyor.

DAMIEN

Saldırı için ihtiyacımız olan şeyleri alır almaz sırt çantamı omzuma atıp Winter'ı tutuyorum. Luca'ya doğru yürürken onu arkamdan çekiyorum.

"Tuvalet nerede?" diye sordum.

"Koridorun sonunda, sağdaki ilk kapı."

Gruptan ayrılıp Winter'ı tuvalete sürüklerken ona başımla selam veriyorum. Onu içeri itiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, "Ne oluyor, Damien?" diye bağıyor.

Kalbimi tırmalayan korkuyla nefes almaya çalışıyorum. Bu duygu yabancı ve bunaltıcı.

Ne düşünüyordum ki? Tanrım. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Winter bana yaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum. Uzanıyor ve avuç içleriyle çenemi çerçeveleyerek, "Konuş benimle. Neler oluyor?"

"Sen buradayken odaklanamıyorum," diye itiraf ediyorum dudaklarımdan çıkacağını hiç düşünmediğim kelimeleri. Bu her zaman kendimle gurur duyduğum bir şeydi. Odaklanmak. İçeri girmek, işi bitirmek ve çıkmak.

Anlayış gözlerine yerleşiyor. "Lazer oyununu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Kimse beni vurmadı."

"O lanet olası bir oyundu," diye homurdanıyorum.

"Askıda. O bir oyun değildi. Üç adam öldürdüm ve kendimi vurdurmadım ve kendimi kaybetmiştim. Şimdi odaklandım. Yeteneklerime inanmalısın, Damien."

Gözlerim beni endişeli bir karmaşaya düşüren kadının üzerinde geziniyor.

O küçük.

Hızlıdır.

Winter silah kullanabilir.

Hiçbir hedefi kaçırmaz.

Nefes alışlarım yavaşlıyor ve endişelerim hafifçe geri çekiliyor.

Winter'ı tutarak göğsüme doğru çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye mırıldanıyor.

Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum.

Aşk bu mu yani? Her gün her saniye onu kaybedeceğim diye endişelenmek mi? Ona bakmaya cüret eden her erkeği tehdit etmek mi? Ona boyun eğdirmek için savaşmak mı? Onu korumak için orada olamayacağım günden korkmak mı?

"Seni bu kadar çok sevmek istemiyorum,"
diye itiraf ediyorum. Winter bana kaşlarını
çatıyor.

"Bu beni deli ediyor."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdanıyorum ona.

Dudaklarıma bir öpücük daha kondururken hafif bir kahkaha patlatıyor, sonra mırıldanıyor: "Saplantı da böyle bir şey değil mi? Bizi birbirimiz için delirtiyor, bu yüzden diğer kişi için akla hayale gelmeyecek şeyleri yapmaya hazırız."

Elimi yüzüne götürüyorum ve parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım, senin için dünyayı yakarım."

Güzel bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Ben de sana takıntılıyım, Damien."

"Bir daha yanımdan ayrılma. Yanımda olmazsan düzgün düşünemiyorum."

Çabucak başını sallar. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve bana duyduğu sevgiyi görmek göğsümdeki fırtınayı dindiriyor.

"Hazır mısın?" Winter sorar.

Başımı sallıyorum ve tuvaletten çıkmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

Gruba dönüyoruz ve Demitri yanıma geliyor.

"Endişelenmeli miyim?"

Kardeşimin gözleriyle buluştuğumda başımı sallıyorum.

"Ben hazırım."

Demitri bize kulaklıkları uzatıyor. "Böylece iletişim kurabiliriz."

İkimiz de birer tane alıp kulaklarımıza yerleştiriyoruz ve Luca'nın elini sıkıyoruz. Biz ayrılırken, "İyi şanslar" diye mırıldandı.

Silahlarımızla birlikte iki SUV'a binip gruplara ayrılıyoruz. Direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırıyorum. Ben Demitri'nin peşinden giderken Winter mırıldanıyor, "İşte bu." Heyecandan yanakları kızarıyor. "Hepsinin ölümünü izleyeceğim."

Elimi kalçasına koyuyorum ve direksiyona geri koymadan önce sıkıyorum.

Karanlığın örtüsü altında, ayrılmak zorunda olduğumuz yola ulaşıyoruz.

Kulaklıktan Demitri'nin sesi geliyor, "Adamlardan biri arabada kalsın ve takviye kuvvetler ya da polis için gözcülük yapsın. Dikkatli olun."

"Sen de," diye mırıldanıyorum ve sonra bizi villanın arkasına götürecek yola sapıyorum.

Arabayı evden birkaç metre uzağa park ediyorum ve inerek herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için etrafı tarıyorum. Hafif makineli tüfeği omzuma asıyorum ve arabanın etrafında dolaşırken Heckler and Koch'u elimde tutuyorum. Winter sırt çantasını silkiyor, silahını da kullanıma hazır tutuyor.

"Sergei, arabanın yanında kal," diye emrediyorum.

Başını salladı ve direksiyonun arkasına geçti.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra grubumu duvara doğru yönlendiriyorum. Adamlardan birini kullanarak kendimi duvardan yukarı kaldırıyorum ve sonra Winter'a uzanıyorum. Parmakları benimkilere dolanıyor ve onu hızla yukarı çekiyorum. Tırmanmasını bekliyorum ve sonra peşinden atlıyorum. Çömelme pozisyonuna geçiyoruz ve diğer ikisinin bize katılmasını bekliyoruz.

"Sensörler," diye fısıldıyor Yuri, avluya dağılmış ışınları işaret ederek.

"Sürünmek zorundayız," diye mırıldandım.

Yavaşça villanın arka tarafına doğru ilerlerken umduğumdan daha uzun sürüyor. Odalardaki ışıklar parlıyor ve evi koruyan adamları net bir şekilde görebiliyoruz.

"Hazır mısın?" Demitri sorar.

"Henüz değil," diye nefes alıyorum. "İki dakika."

Son kirişin altından geçerken fısıldıyorum, "Hazır."

"Gedik!" Demitri talimat verdi ve dördümüz de ayaklarımız ve tam bir hassasiyetle saldırıyoruz.

Bir muhafız bize doğru döndüğünde ateş açıyorum ve ardından Demitri ve Alexei adamlarıyla birlikte içeri girerken evin önünde kıyamet kopuyor.

Winter yanımda kalıyor ve attığım her adımda bana eşlik ediyor. Yuri balkondaki bir korumayı indirirken Winter da evden aceleyle çıkarken bir koruma alıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum gözümü başka bir muhafıza dikip onu kafasından vurarak yere sererken.

"Dört Aşağı." I bildirmek Demitri.
Onların silah ateşi Sürgülü kapıdan
girdiğimizde evin içinden sesler geliyor.

"Blyad'," diye küfreder Alexei. "Oğlunu yakaladım. Altına işedi." "Vince?" Oturma odasına doğru ilerlerken Winter soruyor. "Evet."

Winter'ın ailesinin öldürülmesinden sonra St. Monarch'tan ayrılmış olmalı.

"Antonio'yu öldürme. O benim," diye hırlıyor.

Koridoru döndüğümüzde daha fazla muhafızla karşılaşıyoruz ama beklediğimiz kadar değil. Görünüşe göre Blanco'lar Winter'ın misilleme yapmasını değil, tekrar saklanmasını bekliyorlardı.

Ateş açıyoruz ve onları olabildiğince çabuk indiriyorum. Winter'a doğru her silah kaldırıldığında kalbim göğsümde çarpıyor.

Birden Antonio Blanco elinde bir kadını kalkan olarak tutarak bir odadan çıkar. Winter hemen ateş etmeye başlıyor. Antonio onu bize doğru itip merdivenlerden aşağı koşturmadan önce kadın dört kurşun yer.

"Korkak," diye tıslıyorum kadına ulaştığımızda.

Kadın soluk soluğa, ama sonra Winter yanına çömeliyor ve karanlık bir sesle fısıldıyor: "Bir anne için bir anne." Winter ayağa kalkıyor ve kadının kafasına bir kurşun sıkıyor.

Demitri'ye "Daha düşük bir seviyeye geçiyoruz," diyorum. "Sana doğru geliyor," diye yanıtlıyor.

Neyle karşılaşacağımızı bilmeden, temkinli bir şekilde merdivenlerden iniyorum.

Bölüm 23

KIŞ

"Blyad'," diye tıslıyor Damien henüz göremediğim bir şeyi gördüğünde. Donup kalıyor, sonra da "Burada kal Winter" diyor.

Cehennem gibi!

Damien kafasını sallarken silahını birine doğrultarak ilerler.

Antonio'yu öldürmek için tek şansımı kaçırmayı reddederek ilerliyorum ve sonra ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

"Cillian," diye nefes nefese kaldım.

Antonio onu kalkan olarak tutar, silahı Cillian'ın kafasına doğrultmuştur.

Yasını tuttuğum adamı zar zor da olsa hâlâ hayatta görünce nefes alışım hızlanıyor. Ona işkence ettikleri belli, sol gözü şişmiş ve elleri kan içinde.

Durumu kötüydü ve başka bir şey düşünmeden silahımı kaldırdım.

Antonio, "Onu öldüreceğim," diye tehdit ediyor ve tam Cillian kurtulup ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken tetiği çekiyorum. Mermim Antonio'nun iki gözünün arasına isabet ediyor ve Cillian'ı yakalamak için aceleyle yaklaşırken ateş etmeye devam ediyorum.

Antonio yere yığılmadan önce geriye doğru tökezliyor. Kendini yukarı itmeye çalışan Cillian'ın yanına koşuyorum. Aldığı her nefes vücuduna bir acı dalgası gönderiyor.

önünde diz çöktüğümde. Sonra fısıldadı, "Poppet." Cillian bana doğru çöktü.

Kollarımı ona sararken "Tanrım," diye hıçkırıyorum. "Aman Tanrım." Mutlak bir sevinç kaplıyor içimi ve bunu anlamaya çalışırken başım dönüyor. "Cillian."

"Tüm eğitimler karşılığını verdi," diye kıkırdıyor ve ısıklık gibi bir ses çıkarıyor.

"Öldüğünü sandım," diye ağlıyorum ona daha sıkı sarılırken. "Cesedini bulamadık."

"Burada uyandım," diye acı içinde soluyor ve ben de onu tutuşumu hafifletiyorum.

"Hareket etmemiz gerek." Damien Cillian'ın yanına çömeliyor ve onu tutarken Cillian'ın kolunu boynuna doluyor. Ben de aynısını yapıyorum ve sonra Cillian'ın ayağa kalkmasına yardım ediyoruz.

Hâlâ şoktayken, Cillian'ın ağırlığını alabildiğim kadar almaya çalışıyorum.

"Bu kim?" Alexei merdivenlerden inerken sorar. "Tanrım, Poppet," diye nefes alıyor Cillian Alexei'yi görünce Koslov.

"O benim ailem," diyorum ve Cillian'ın sırtına daha sıkı sarılıyorum.

Alexei hamleler Daha yakın. "Sen çok Küçük, küçük Kış.

Çekil."

Alexei'nin yerime geçmesine izin veriyorum ve böylece bodrumdan çıkarken daha hızlı hareket edebiliyoruz. Vücudumu Cillian'ın önünde tutuyorum, silahımı kaldırmış ve ateş etmeye hazır haldeyim.

Onu ikinci kez kaybetmeyeceğim.

Damien, "Sergei, arabayı ön tarafa getir," diye talimat verir.

Alexei ve grubunun indirdiği muhafızların cesetlerinin arasından ilerliyoruz ve sonra Vince'in yüzüstü yattığını görüyorum, sırtı kurşunlarla delik deşik olmuş.

Ailenle birlikte cehennemde yan, piç kurusu.

Malikaneden ayrılıp arabalara ulaşmak için hızla hareket ediyoruz. Cillian'ı duvarın üzerinden geçirmek zor oluyor ve acı dolu nefesleri kalbimi parçalıyor.

Sonunda ilk SUV'ye ulaştığımızda, Cillian'la birlikte arkaya tırmanıyorum. Damien yanıma binerken Alexei sürücü tarafına, Demitri de yolcu tarafına geçiyor.

Diğer adamlar diğer SUV'a doluşuyor ve sonra özel havaalanına doğru yola çıkıyoruz.

Cillian'a bakmaya devam ediyorum, hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum. Gözlerim vücudunu tarıyor ve morluklarını görünce keşke Blanco'ları tekrar öldürebilsem diyorum. Daha fazla yara görmeye başladığımda ürperiyorum. Bir kulak memesi eksik. Burnu kırılmış. Yüzünü ve boynunu boyayan eski ve yeni çürükler.

"Eve döner dönmez seninle ilgileneceğiz," diyorum sesim kısık bir şekilde. "Birkaç saat dayanabilir misin?"

"Son dört günden sonra parkta yürümek gibi," diye mırıldanıyor.

Bilincini korumak için savaşırken gözlerinin benimkilere yapışmasını izliyorum. "Poppet'im."

Ona gülümsemeye çalışırken dudaklarım titriyor. "Cillian'im."

Alexei özel jetin yanına park ediyor ve sonra Damien'ın Cillian'ı uçağa bindirmesine yardım ediyor. Cillian'ın yanındaki koltuğa oturdum ve

onu bağla. Başını yana eğiyor, gözleri yine bana kilitleniyor.

Kendi emniyet kemerimi takarken "Eve gidiyoruz," diye mırıldandım.

Damien karşımda oturuyor, gözleri Cillian ve benim aramda gidip geliyor.

Havalandığımızda, Cillian "Evim" diye fısıldıyor.

Gözlerinin kapanışını izliyorum, sonra Demitri diyor ki, "Bu iyi. Bırak uyusun." Yüksekliğe ulaşır ulaşmaz Demitri ilk yardım çantasını almaya gidiyor ve bana "Başka bir sandalyeye geç" diyor.

Ayağa kalkıp Damien'ın yanındaki ve Cillian'ın karşısındaki koltuğa oturuyorum. Demitri kutuyu açıp içinden bir iğne çıkarıyor ve ben de "Bu ne?" diye soruyorum.

"Ne kadar kötü yaralandığını kontrol ederken onu sakinleştirmeye yardımcı olacak."

Demitri iğneyi yapar yapmaz Cillian'ın gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. Etrafında bir bandaj vardır, ancak kan çoktan sızmış ve siyaha dönmüştür.

"Bana yardım et Winter," diye talimat veriyor Demitri ve ben de koltuktan kalkıyorum. "Onu tut ki şu bandajı çıkarabileyim."

Cillian'ı kendime çekiyorum ve Demitri işe koyulurken başını karnıma yaslamasına izin veriyorum. Bir dakika kadar sonra Demitri mırıldandı: "Görünüşe göre enfeksiyon kapmış. Ona antibiyotik vermemiz gerekecek."

"Evde malzemelerimiz var," diye cevap veriyorum. "Ben vurulduktan sonra bir silah yaralanmasını tedavi etmek için gereken her şeye sahip olduğumuzdan emin olduk."

"Güzel," diye mırıldanıyor Damien.

"Onu arkaya yaslayabilirsin," diyor Demitri ve ben Cillian'ın başını dikkatlice koltuğa yaslariken, göğsünden aldığı kurşun yarasına bakıyorum. Kurşun deliğinin etrafı şişmiş ve kızarmış, göğsünün yan tarafına yayılan koyu bir morluk var.

Demitri yarayı temiz bir sargıyla kapatır. "Eve gider gitmez bana antibiyotik getir."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, gözlerim inanamayarak Cillian'ı tarıyor.

Damien elimi tuttu ve beni tuvalete götürdü. Tıpkı Cillian'ın öldüğünü sandığım zamanki gibi, Damien ellerimdeki kanı yıkıyor ve nazikçe kuruluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve sonra ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Cillian yaşıyor," diye mırıldanıyorum, mutlak sevincin ilk gözyaşı dökülürken.

DAMIEN

Winter'ı kollarıma çekiyorum ve saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Senin adına mutluyum, Prenses."

Duygularını yeniden kontrol etmeye çalışırken ona sarılıyorum ve sonunda bana baktığında dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Hadi yerlerimize oturalım. Birazdan ineceğiz."

Koltuklara geri dönen Winter, oturmadan önce Cillian'ın emniyet kemerini kontrol ediyor. Onu bağladıktan sonra elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Demitri ilk yardım çantasını kaldırır. Ellerini yıkadıktan sonra Alexei'nin yanına oturur ve kemerini bağlar.

Gözlerimiz buluşuyor ve gurur göğsümü doldururken ağzımın kenarı kalkıyor.

Uçak iner inmez ayağa kalkıyoruz ve Demitri Cillian'ı uçaktan indirmeme yardım ediyor.

Winter eve doğru koşuyor ve sonra "Dana!" diye seslendiğini duyuyorum. Dana!" Ön kapı açılıyor ve Dana görüldüğünde Winter bağıyor, "Cillian elimizde. Yaşıyor."

Dana'nın gözleri bize takıldığında eli ağzına gidiyor ve hemen arkasından Winter'la birlikte evin içine koşuyor.

Cillian'ı içeri taşıdığımızda Dana ısrarla, "Odası Bayan Winter'ınkinin karşısında. Kilidi açmaya gitti." Biz Cillian'ı üst kata çıkarırken o da peşimizden geliyor.

Winter aceleyle odasından çıkıyor ve bizi görünce tekrar içeri dalıyor. Biz Cillian'ı dikkatlice yatırmadan önce yatak takımını geri çekiyor.

"Dana," diye sesleniyor Demitri. "Yaralarını kontrol edebilmemiz için kıyafetlerini çıkarmama yardım et."

Winter'a doğru yürüyorum ve kolunu tutuyorum. "Bırak da onunla ilgilensinler. Eminim onu çıplak görmenizi istemezdi."

Winter başını sallıyor ve Cillian'a son bir kez bakarak beni odadan dışarı kadar takip ediyor. Koridora adımımızı atar atmaz,

Winter kollarını belime doluyor.

"Tanrım, Damien, o yaşıyor. İşkence etmeleri için onu geride bıraktık."

Onu kendime çekerek, "Bilmiyorduk. Ölmüş gibi görünüyordu."

"Kontrol etmeliydim," diye kendini suçluyor.

Parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırıyorum ve gözlerimiz kilitlendiğinde, "Hayır, başka seçeneğin yoktu. Seni kendimden uzaklaştırdım ve hayatını bir saniye daha tehlikeye atmamın imkânı yoktu. Yine olsa yine yapardım."

Winter elimden kurtuldu. "Hayatta olduğunu bilseydin onu orada bırakır mıydın?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandım. "Demitri nerede?"

Alexei soruyor.

Kapalı kapıyı işaret ediyorum. "İçeride Cillian'la birlikte."

Alexei döner onun bakışlar için Kış.

"Nerede vardır antibiyotikler?"

"Oh, mutfakta." Winter onu almak için aceleyle uzaklaşıyor. "Bugün iyi iş çıkardı," diye mırıldanıyor Alexei.

"O yaptı."

"Seninle koşuya çıkmasına izin verecek misin?"

Bakışlarımı Alexei'ninkilere getirmeden önce koridora bakıyorum. "Eğer yardım edebilirsem, hayır."

"Seninle dövüşecek."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Winter bugün kendini kanıtladı. Cillian'ın orada olması onu hazırlıksız yakaladı ama yine de sakinliğini korudu ve Antonio Blanco'yu öldürdü. Bir kez bile tereddüt etmedi.

"Belki Eğer Cillian iyileşir, sen izin ver
" Alexei bahseder.

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Bunu neden zorluyorsun?"

"Onu bu işin dışında tutmaya çalışırsan sana kızar.

iş."

Bir nefes verdim. "Ne olacağını göreceğiz."

Winter elinde Alexei'ye uzattığı bir ilk yardım çantasıyla geri gelir. "Her şey burada."

Alexei onu odaya götürüyor ve ben de "Gidip silahları toplayalım ve kaldıralım" diyorum.

Birlikte evden çıkıyoruz ve uçağa ulaşıyoruz, diğer adamlar her şeyi çoktan indirmişler. Silahları ahıra taşımadan önce inceliyoruz. Bir tuzak kapısı var ve onu açarak Hemsley'in cephaneliğine iniyoruz.

Ben kapıyı kapatıp kilitlemeden önce tüm makineli tüfekleri ve ekstra tabancaları istifliyoruz.

Kişisel silahlarımızı yanımızda tutarak eve geri dönüyoruz.

Winter ve ben merdivenlerden Cillian'ın odasına çıkarken, Alexei'nin organize ettiği ekstra adamlar mutfağa gidip yemeklerini yiyorlar.

"Bir bakayım," diye mırıldanıyorum kapıyı iterek açarken. Cillian'ın belden aşağısının örtülü olduğunu görünce Winter'ı odaya çekiyorum.

"O nasıl?" diye soruyor.

"Birkaç gün kendine gelemeyecek. Dinlenmesi ve enfeksiyonun iyileşmesi gerekiyor. En büyük endişem bu," dedi Demitri.

diyor. "Dana ona bakabilecek."

Gözlerim kardeşimin gözlerine kilitlendi. "Gidiyor musun?"

Başını sallıyor. "Burada işimiz bitti. Los Angeles'a geri dönmeliyiz."

"Ne zaman dönüyorsun?" diye sordum. "Yarın sabah."

Winter, Cillian'ın yanına yürürken, "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. Demitri'nin elindeki bezi alır. "Onu yıkamaya devam edeceğim."

Kadınlar Cillian'ı temizlerken Demitri ve ben koridora çıkıyoruz.

"İyi olacak mısın?" Demitri sorar.

"Yapacağım," diye onu temin ediyorum. Gözlerindeki endişeyi görünce, "Bunu yapmak zorundayım. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Alexei yüzde ellisinin zamanında ödenmesini bekliyor. Bunu mahvetme."

"Yapmayacağım."

Demitri gitmeden önce omzumu sıkıyor. Omzumu kapı pervazına yaslıyorum ve Winter'ın Cillian'ın boynunu dikkatle yıkamasını izliyorum.

Bakışlarım Cillian'a kilitleniyor. Winter'ı karım olarak aldığımı ve Alexei'nin de işin yarısını aldığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen kendini kaybedecek.

Bölüm 24

KIŞ

Cillian temizlendiğinde morluklar belirginleşiyor ve ne kadar acı çekmiş olabileceğine dair çarpıcı bir hikâye anlatıyor.

Dana yatağın kenarına otururken ben de bir sandalyeye oturuyorum. Parmaklarını Cillian'ın saçlarında gezdiriyor, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyor.

"Aşkım," diye fısıldıyor. "Seni öldüremeyeceklerini bilmeliydim." Ona doğru eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bize geri döndüğün için teşekkür ederim."

Dana'yı ilk kez Cillian'a karşı bu kadar sevgi dolu bir şekilde davranırken görüyorum.

"İlişkinizi neden sakladınız?"

Dana zorlukla yutkunduktan sonra bana titreyen bir gülümseme veriyor. "Baban endişelenirdi. Cillian'ın dikkatinin senin üzerinde olması gerekiyordu."

Öyleydi. Kendi mutluluğu pahasına yanımdan hiç ayrılmadı.

Damien ile kendi aşkımı yaşadığım için, Cillian ve Dana için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Dana hemen başını sallar. "Sizi kendi çocuğumuz gibi seviyoruz Bayan Winter. Bu bizim seçimimizdi."

Bakışlarım Cillian'a dönüyor ve içimde bir mutluluk patlaması yaşıyorum.

Eve geldi.

Herkesi kaybetmedim.

Duygularım göğsümde kabarıyor ama yutkunup boğazımı temizliyorum.

Ağlama zamanı geçti. Şimdi kazandığımız zaferleri kutlama zamanı.

Blancos'un silinip gittiğini düşününce dudaklarım kıvrıldı. Bu kadar hızlı olması beni hayal kırıklığına uğrattı. Ölümünün tadını çıkaracak zaman yoktu.

Ama onlar öldü. Benden aldıkları ailenin bedelini kendi hayatlarıyla ödediler.

Düşmanlarım artık neler yapabileceğimi biliyor. Damien ile olan evliliğimin haberi yayılacak. İnsanlar Alexei ve Demitri ile olan ittifakımı bilecek.

Cillian ve Dana'ya bakıyorum. Benim için çok şey feda eden çifte.

Onları güvende tutma sırası bende.

"Sen ve Cillian artık ilişkinizin tadını çıkarabilirsiniz," diye mırıldanıyorum. Dana'nın gözleri benimkilere kaydı. "Seninle ben ilgileneceğim. Artık benim için endişelenmeni istemiyorum. Damien ailenin reisi olarak görevi devralacak ve birlikte seni güvende tutacağız."

Dana elini bana uzatıyor, ben de tereddüt etmeden tutuyorum.

"Teşekkür ederim, Bayan Winter." Dana ayağa kalkar ve Cillian'a son bir kez bakarak, "Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Adamlar aç olmalı."

Güneş doğmaya başladığında sandalyeden yatağa doğru ilerliyorum ve oturarak Cillian'ın elini dikkatlice kendi elime alıyorum.

Gözlerim onun yüz hatlarını okşuyor. "Dinlen ve iyileş. Beni koruma zamanın sona erdi." Öne doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Sana göz kulak olma sırası bende."

Duygularım göğsümde kabarıyor ve bir damla gözyaşının düşmesine izin veriyorum. "Babam, annem, akıl hocam olduğun için teşekkür ederim, en iyi arkadaşım. Bana geri dönmek için bu kadar çok mücadele ettiğin için teşekkür ederim."

Cillian keskin bir nefes veriyor ve sonra gözleri açılıyor. Yüzüme odaklandığında gülümsüyorum.

"Poppet," diye nefes alıyor.

"Merhaba," diye mutlulukla sırtıyorum ona.

"Nasıl hissediyorsun?" "Biraz daha kötü," diye mırıldanıyor.

"Demitri sana biraz antibiyotik verdi ve yaralarını temizledi. Seni kısa sürede ayağa kaldıracacağız."

Dudaklarında orantısız bir sırıtış oluşuyor ve ben onu tekrar görmenin sevinciyle ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "O gülümsemeyi çok özlemişim," diye itiraf ediyorum.

Gözleri sonsuz bir sevgiyle bana bakıyor. "Onlara söylemedim, bebeğim."

"Onlara neyi söylemedin?"

"Senin olduğun yer. Adanın olduğu yerde," diyor, konuşmanın verdiği yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde.

Cillian beni güvende tutmak için acı çekti.

Alnına bir öpücük daha kondururken tek söyleyebildiğim "Seni çok seviyorum Cillian," oluyor. "Dinlen. Bundan sonra seninle ben ilgileneceğim."

"Küçüğüm," diye nefes alıyor gözleri kapanmadan önce.

Dana gelene kadar Cillian'la oturuyorum. "Bir anlığına uyandı," diyorum ona. "Aklı başındaydı."

"Ben onunla kalacağım. Siz yemeğinizi yiyin Bayan Winter."

Başımı sallıyorum ve yataktan kalkarak, Dana Cillian'ın başında nöbet tutmak üzere yerimi alırken usulca odadan çıkıyorum.

Adamları yemek salonunda, Dana'nın hazırladığı kahvaltıyla karınlarını doyururken buluyorum. Damien'in sağına oturdum.

Krep ve yumurta yerken "Cillian uyandı," diye haber verdim.

"Güzel," diye mırıldandı Alexei. "Arkadaşını geri aldığına sevindim."

Yeni ailemle kahvaltının tadını çıkarırken gülümsemeden duramıyorum.

"Alexei ve Demitri bugün gidiyorlar," diyor Damien ben kreplerden bir ısırık alırken.

Çiğneyip yutkunurken gözlerim iki adama kaydı ve sonra sordum: "Bu kadar çabuk mu? Biraz daha kalamaz mısınız?"

Alexei başını sallar. "İş kimseyi beklemez."

Omuzlarım biraz çöktü. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." "Aile bunun için var," diye mırıldanıyor Demitri.

Uzun bir süre kayınbiraderimin gözleriyle karşılaştım. Birbirimizi tanımak için hiç vaktimiz olmamıştı. "Müsait olduğunda ziyarete gelecek misin?"

Demitri başını sallar. "Pek sık değil a m a . " Bakışları Damien'inkilere kayıyor. "Her zaman Los Angeles'a seyahat edebilirsin."

"Elmasları satmak zorundayız," diye araya giriyor Alexei. "Alıcı New York'ta. Sizinle orada buluşabiliriz."

Damien ve ben bu haber karşısında başımızı salladık.

"Bu şekilde, Harabe'de elmas kaçakçıları olarak hak ettiğiniz yeri alacaksınız," diye ekliyor Alexei.

Bay ve Bayan Vetrov olarak düşmanlarımız bizim öldürülemez ve acımasız olduğumuzu bilecekler. Umarım sadece ismimiz bile başka bir kan banyosunu önlemeye yeter.

DAMIEN

Winter yanımdayken Alexei ve Demitri'yi uğurluyoruz.

Kardeşimi kucaklamadan önce Alexei'ye sarılıyorum. "Kendine dikkat et," diye mırıldanıyor Demitri.

"Sen de."

Geri çekiliyor ve elleri omuzlarımda, bakışlarımız kilitleniyor. "İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

Bu KÖŞE . benim ağız eğriler yukarı at duruşma Kardeşimin övgüsü.

Onlar uçağa binerken Winter elimi tutuyor ve yanıma sokuluyor.

"Onlar olmadan da iyi olacağız, değil mi?" diye soruyor.

Elimi onunkinden kurtarıyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. Şakağına bir öpücük kondururken sesim alçak ve güç dolu bir tonda, "İyi olacağız," diyorum.

Winter yüzünü benimkine doğru kaldırıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni seviyorum kocacığım."

Bir kaşımı kaldırarak onu eve doğru yönlendiriyorum. "Cillian'a evlendiğimizi söylemeliyiz." Yüzünde bir buruşukluk oluşuyor ve ben kıkırdıyorum. "Bırak ben halledeyim."

"Güzel, Cillian'ı sağlığına kavuşturduğumda, seni dövmeyi bitirdiğinde sana bakabilirim," diye bana takılıyor.

"Denemesini görmek isterim." Eve, yani evimize girerken kıkırdıyorum.

Winter, "Cillian'ı kontrol etmeye gidiyorum," diyor. "Sen ne yapacaksın?"

"İşine bak."

Winter yüzünü bana çeviriyor ve ben de ağzına bir öpücük konduruyorum.

"Cillian iyileştikten sonra işlere yardım edeceğim."

"Merak etme. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Merdivenlerden çıkışını izledikten sonra adanın etrafına konuşlanmış muhafızları kontrol etmek için evden çıkıyorum. Her birini tek tek tanımam gerekiyor. Etrafta dolaşp her şeyin yerini öğrenmem birkaç saatimi alıyor.

İskeleleri koruyan adamlara ulaştığımda, "İsimleriniz ve ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Phil. On bir yıl," üç cevaptan ilki ve en eskisi.

Bakışlarım ikinci adama kayıyor. "Jasper. Yedi yıl."

Gözlerim son adama kilitlendiğinde bana küçümseyici bir bakış atıyor. "Petro. Beş yıl."

"Petro," diye homurdanarak ona doğru tehditkâr bir adım attım. "Bir sorunumuz mu var?"

"Hiç de değil," diye mırıldanırken sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırıtıyor.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve bakışlarını kaçırana kadar onu süzüyorum. "Gidebilirsin," diye mırıldanıyorum karanlık bir sesle. "Ceset torbasında." Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve bir korku parıltısı görüyorum. "Ben Patrick Hemsley ya da Cillian değilim. Benimle taşak geçme."

Petro başını salladı ve benden bir adım uzaklaştı. "Evet, efendim."

Eve geri dönüyorum ve Cillian'ın odasına ulaştığımda, "Winter, buraya gel," diye mırıldanıyorum.

Cillian'ın elini bırakıyor ve koridora çıktığında Dana konuştuklarımızı duymasın diye kapıyı kapatıyorum.

Winter bana sorgulayan bir bakış attı, sonra da "Sorun ne?" diye sordu.

"Muhafızları kontrol etmeye gittim ve biri bana tavır yaptı." Olay hakkında düşündükçe, keşke onu öldürseydim diyorum. İtaatsizliğe müsamaha göstermeyeceğim. "Onları ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Yeterince iyi. Hangisiyle bir sorununuz var?" "Petro. İskelenin yanında konuşlanmış."

Winter'ın gözlerinin açılmasını izliyorum, sonra hemen "Ben onunla ilgilenirim. Merak etmeyin."

Başımı eğdiğimde kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. "Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sorarken sesim alçak bir uyarıya dönüşüyor. Winter bana yaklaşıyor ve sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi elini koluma koyuyor. Yüz ifadem sertleşiyor. "Bana yalan söylemeye cüret etme. Onu becerdin mi?"

"Senden önceydi -"

O cümlesini tamamlayamadan uzaklaşıyorum ve evden çıkıp iskeleye doğru koşuyorum. Öfke damarlarımda dolaşüyor. Benimle evlenmeden önce bile olsa, karımla olan o şerefsizi her düşünmeye başladığımda, içimi mantıksız bir öfke kaplıyor.

"Damien!" Winter'ın arkamdan seslendiğini duyuyorum.

Yarı yolda silahımı arkamdan çekiyorum ve parmağım tetiğin üzerinde geziniyor. Attığım her adımda öfkem daha da alevleniyor, tüm mantığı yakıp kül eden bir cehennem gibi, ta ki görüşüm önümdeki üç adamda tünellenene kadar.

"Damien, bekle!" Winter bana yetişiyor ve kolumu tutuyor.

Onu omuz silkiyorum ve benim bir kara bakışım yürümeyi bırakması için yeterli oluyor.

Jasper önce beni fark ediyor ve hızla diğer ikisine bir şeyler söylüyor. Petro'nun kafası bana doğru döndüğünde silahı kaldırıyorum ve namlu kafatasına dayanana kadar yürümeye devam ediyorum.

"Karımı mı siktin?"

Korku yüzünü soldururken öylece bana bakıyor.

Bir an bile düşünmeden tetiği çekiyorum, sonra bakışlarımı Phil'e çeviriyorum. "Bu adada onu beceren başka biri var mı?"

"Hayır, efendim," diye cevap verir hemen.

"Cesetten kurtulun," diye emrediyorum.

"Emredersiniz efendim."

Winter'ın durduğu yere doğru yürüyorum, gözlerini bana dikmiş. Tam önünde durup sesimi öfkeyle alçaltıyorum: "Umarım seni beceren tek erkek benimdir."

"Öylesin," diye nefes alıyor.

Ancak o zaman öfke gücünü kaybetmeye başlıyor ve duygularımı kontrol altına alana kadar öfkenin geri kalanıyla nefes alıp veriyorum.

"Sevdiğim tek kişi sensin. Senden önce hiç sevmedim," diyor Winter, yüzünde yalvaran bir ifadeyle.

Kelimeler beni sakinleştiriyor ve boynuna uzanıp parmaklarımı boğazına doluyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve Winter benimle göz teması kurmak için başını geriye yatırıyor.

Elleri yanlarımı buluyor ve gömleğimi kavırıyor. "Sadece sen varsın, Damien."

Eğilip dudaklarına yapışıyorum, nefes nefese kalana ve ciğerlerim hava almak için yanana kadar onu öpüyorum.

Bölüm 25

KIŞ

Cillian'ın yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmış olmalıyım çünkü beni göğsüne kaldıran Damien tarafından uyandırıldım.

Beni yatağıma taşıdı ve yatırdı. Tek kelime etmeden gömleğimi başımın üzerinden çekti. Parmakları eşofmanımın bel bandına kıvrılıyor ve kumaşı külotumla birlikte çekip çıkarıyor.

Kendi kıyafetlerini çıkarmadan önce kıyafetleri çamaşır sepetine atmasını izliyorum. Işıkları kapatıyor ve yatağa tırmanmaya geliyor. Eli kalçamı kavradığında, göğsüne bastırana kadar daha da sokuluyorum.

Sessizlik odayı dolduruyor. Elimi çıplak tenine koyuyorum ve boğazına bir öpücük konduruyorum.

"Seni ilk gördüğümde, geleceğimizin bu olacağını asla hayal edemezdin," diye mırıldanıyorum.

"Beş hafta içinde çok şey oldu."

"Evet, eminim beni seveceğini hiç düşünmemişsin," diye takılıyorum ona, öğleden sonra yaşadığımız olayın ilişkimizi etkilemesini istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Petro ya da Damien'in öğreneceğini hiç düşünmemiştim. Bu aklımdaki son şeydi.

"Sana olan hislerimi bir kenara itmek zor oldu," diye itiraf ediyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Carson'a açık artırmayla satılmadığın için pişman mısın?"

Damien elini yüzüme götürüyor ve şakağımdan dudaklarıma doğru bir çizgi çekiyor. "İlk başta kızgındım ama sonra karşı koyamayacağım bir teklif aldım."

"Benimle evlenmek mi?" Avuç içimi teninde düz tutarak, sikine ulaşana kadar elimi aşağı doğru hareket ettiriyorum. Parmaklarımı uzunluğunun etrafına doluyorum ve yavaşça okşamaya başlıyorum.

Damien beni sırt üstü yatırırken başını sallıyor. "Seni sahipleniyorum." Kendini bacaklarımdan arasına yerleştiriyor ve sertliğini klitorisime sürtmeye başlıyor. Başını eğiyor, dişleri alt dudağıma çekiştiriyor ve sonra ağızma geri dönmeden önce boğazımda bir öpücük ve ısırık izi bırakıyor.

Elini aramızda hissediyorum, parmak eklemleri klitorisimin üzerinde gezinirken, sikini açıklığıma yerleştiriyor. İçime doğru itiyor ve dudaklarına karşı nefes nefese kalıyorum. Beni sertçe almasını bekliyorum, ama bunun yerine öpüşmeyi derinleştirmeye başlarken hareketsiz kalıyor.

Öncekilerden farklı. Sanki Damien ağızla sevişiyor, dili güçlü darbelerle beni okşuyor ve dudakları ben ona karşı inleyene kadar dudaklarımı yoğuruyor.

Yavaşça içime girmeden önce beni dışarı çekiyor, her santimini içime dolduruyor. Hızını acı verici bir şekilde yavaş tuttuğunda, ağızına doğru inliyorum.

Damien öpüşmeyi kesiyor ve başını kaldırarak benimle göz göze geliyor.

Tekrar çekiliyor ve bu sefer yavaşça içime girdiğinde, "Beni hissediyor musun?" diye soruyor.

"Her santimi," diye nefes alıyorum.

Bakışlarımı hapsederken o an yoğun bir hal alıyor. Tekrar içime doğru iterken göğsümde duygular oluşmaya başlıyor.

Damien benimle sevişiyor. İlk defa.

Nefeslerim dudaklarıma hücum etmeye başlıyor ve farkına vardığım şeyin etkisiyle gözyaşlarımı tutmak için hızlı hızlı kırıştırıyorum.

Kolunu bedenimin altına itiyor ve beni sıkıca kavrayıp ağzı tekrar benimkini buluyor. Beni bu dünyadan alıp sadece bizim var olduğumuz bir yere götürüyor.

Beni tutkuyla öptüğü için çok sert, inanılmaz hızlı düşünüyorum. Beni doldururken her darbenin tadını çıkarıyorum. Nefeslerini içime çekiyorum. Kollarım geniş sırtına sıkıca sarılıyor ve hayatım haline gelen adama yapışıyorum.

"Bana sahipsin," diye inliyorum ve Damien'ın kontrolünü kaybetmesi için tek gereken bu.

İçime girmeye başlıyor, vücudum onunkine karşı eğilene kadar her itişte daha sert ve daha hızlı. Zevk, yıkıcı bir kasırga gibi içimden geçiyor.

Ağızına karşı nefes nefese kalıyorum, o kendi boşalmasını bulurken hırıltısını içime çekiyorum. Kaslı vücudu benimkine karşı sarsılıyor ve sonra üstüme yığılırken ağırlığını ben alıyorum.

Uzun bir an boyunca, birbirimize sarıldığımızda havayı dolduran tek şey nefes alış verişimiz oluyor.

İlk hareket eden Damien oluyor, bana bakabilmek için başını kaldırıyor. Gözlerimiz buluştu ve sonra mırıldandı, "Slava ne

mogut apisat' mayu lyubof' k tebe."

Rusça kelimeleri duyunca dudaklarım kıvrıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana olan sevgimi kelimelerle anlatamam."

Başımı kaldırıp ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

DAMIEN

Cillian son üç gündür ara ara uyuyordu ama sonunda yatakta doğrulacak kadar uyandığında onu kontrol etmek için odaya girdim.

Ben daha nasıl hissettiğini sormadan, Cillian Winter'ın sol elini işaret ediyor. "Parmağındaki o şey de ne?"

"Cillian," diye başlıyor Winter ama yatağa yaklaşırken sessiz olması için başımı sallıyorum.

"Bu benim yüzüğüm. Winter benim karım."

Cillian bana bakıyor ve öfkenin yüz hatlarını sıkılaştırmasını izliyorum. "Onu zorla mı evlendirdin?"

"Bu bir ittifaktı. Kimse Winter'ı kabul etmediği bir şeyi yapmaya zorlamadı."

"Ailesini kaybetti. Beni kaybettiğini sandı. Dört lanet gün ve sen yönetimi ele geçiriyorsun," diye öfkelenmeye başladı Cillian.

"Seçme şansı vardı," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

"Ne seçimi?" diye homurdanıyor. "Vetrovlara ve Koslovlara karşı genç bir kadın. Hangi lanet seçenek

Bu onu terk eder mi?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, kendimi kaybedemeyeceğimi biliyorum. "Onu seviyorum," diye araya giriyor Winter, sesi yumuşak. Cillian'ın Bakışları ona kayıyor ve tekrarlıyor, "Damien'ı seviyorum. Onunla evlenmek benim seçimimdi."

"Nasıl? Onu çok az tanıyorsun. Eğitimine odaklanman gerekirken St. Monarch'ta bir ay geçirdin. Aşık olmak için ne zaman vaktin oldu?"

Winter, Cillian'ın bakışlarını tutarak, "Onu gördüğüm an," diye itiraf ediyor.

"Hadi ama, yavrum," diye alay ediyor. "İlk görüşte aşk mı? Bu bir peri masalından başka bir şey değil."

"Benim için öyle değil," diye tartışmaya başlayınca ağzımın kenarı kalkıyor. "Damien bir erkekte istediğim her şeye sahip. Bana Vetrov'ların hikâyelerini anlatırken bunu kendin söyledin. O acımasız, öldürülemez, kimsenin kaçamayacağı yıkıcı bir güce sahip. İstedğim şey buydu, bu dünyada hayatta kalmak için ihtiyacım olan şey buydu ve o bana bunu verebildi."

Winter benim hakkımda bunu bilse de asla geri adım atmadı.

Cillian dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Peki ya sen? Sadece iş için miydi?"

Başımı salladım. "Bu onun ateşli ruhu içindi."

Sözlerim kafasına dank ettikçe yüzündeki öfkenin geri çekilişini izliyorum.

"Onu seviyorum."

Cillian derin bir nefes alıyor, yüzünde bir acı ifadesi beliriyor, sonra yastıklara yaslanıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bu yatakta sıkışıp kaldığım için memnun olabilirsiniz, yoksa ahırda ikimiz olurduk," dedi.

Yüzümü asmadan duramıyorum, gülümsemeye başlıyorum. "Sen ayağa kalkana kadar bekleyeceğiz."

Gözleri Winter ve benim aramda gidip geliyor. "Tanrım, poppet.

Sadece sen bir Vetrov'la evlenirsin."

Kıkırdamaya başladı. "Beni bilirsin, her zaman en iyisini istedim."

Beni uyaran bir bakışla iğneledi. "Ona zarar verme." "Zarar vermeyeceğim."

"Peki ya iş?" Cillian soruyor.

Tanrım, ikinci raunda başlıyoruz.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Alexei yüzde elli alıyor," diyorum. Cillian bana göz kırpmıyor, sonra mırıldanıyor:

"Bir daha söyle." "Alexei alıcıları ayarlayacak."

Cillian'ın gözleri Winter ve benim aramda gidip geliyor.

"Yüzde elli mi?"

"Onun koruması ve desteği için, evet," diye cevap veriyorum.

Cillian damar patlatmak yerine düşününce şaşırdım, sonra mırıldandı: "Tanrım. Dört gün sonra Vetrovlar ve Koslovlar yönetimi ele geçirecek. Siz hiç vakit kaybetmiyorsunuz."

"Vakit nakittir," diye omuz silkiyorum.

"İsyancılarla koşuları ve müzakereleri kim yapacak?"

"Ben yapacağım."

"Yapacağız," diye araya giriyor Winter.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız." Dikkatimi tekrar Cillian'a çeviriyorum. "Alexei'nin yardımıyla bu işi ben halledeceğim."

"Bunu işten uzak tutmaya çalışırken iyi şanslar," diye mırıldandı.

Yine ağzımın kenarı kalkıyor ve konuşmanın bittiğini düşünerek, "Yemek vakti," diyorum.

Dana yatağın kenarında oturduğu yerden kalkmak için hamle yaptığında Winter, "Merak etme. Yemeği tabağa koyup sana getireceğim."

Odadan çıkmadan önce Cillian mırıldandı: "Seni seviyor olabilir ama bana kendini kanıtlaman gerekecek."

Winter'ın elini tutarken "Elbette," diye kıkırdıyorum.

Odadan çıktıktan sonra Winter mutfağa varana kadar sessiz kalıyor. Adaya oturuyorum ve Dana'nın hazırladığı kuzu eti ve sebzeleri tabaklara koymaya başlamasını izliyorum.

"Koşularda seninle geleceğim," diye homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Güvenli değil," diye açıkça belirtiyorum. "Sen oradayken işime odaklanamayacağım."

"Damien," diye tersledi, elleri hareketsizleşti. "Blanco'lara saldırı sırasında her şeyi doğru yaptım. Kendimi koruyabilirim. Beni adada kilitli tutmaya çalışmaktan vazgeç. Buna izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki ateşi görünce sertleşmeye başladım. "Seni bu masanın üzerinde becereceğim. Dana içeri girse bile umurumda değil."

Burnundan hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Konuyu değiştirme."

Ayağa kalkarak Winter'ın arkasında duruyorum. Kollarımı ona doluyorum ve bir elimi bacaklarının arasına sokuyorum. "Benimle kavga ettiğinde tahrik olduğunu biliyorsun." Boynundaki yara izine bir öpücük konduruyorum ve sonra kıyafetlerinin arasından onu okşamaya başlarken sertçe emiyorum. "Yine de her fırsatta bana meydan okuyorsun." Elimi yukarı kaldırıp kumaşın altından geçiriyorum ve orta parmağım hassas sinirlerinin üzerinde geziniyor.

Ellerini masaya dayayıp başını arkaya yatırırken "Ben de geleceğim," diye nefes alıyor.

Boştaki elimle saçlarını tutup onu daha sert ovmaya başlıyorum, sadece açıklığının üzerinden geçiyorum.

"Damien," diye soluyor elimi sürmeye başlarken. "Lütfen beni de al." Kalçaları elimle senkronize bir şekilde hareket ediyor. "Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Onu orgazm ederken dudaklarım tatmin olmuş bir sırıtışla kıvrılıyor ve sonra kulağına mırıldanıyorum, "Koşu sırasında yanımdan ayrılmıyorsun."

"Yapmayacağım," diye nefes nefese kabul ediyor.

Elimi pantolonundan kurtarıyorum ve orta parmağımı ağzına götürüyorum. "Em, Prenseler."

Dudakları benim için açılıyor ve sonra kendi tadına bakarken dili parmağımın etrafında dönüyor.

"Dana ve Cillian'ı besle ve karnını doyur ki seni yatağa götüreyim," diye emrediyorum, tekrar adaya otururken.

Winter yemeği tabaklamaya devam ederken bana çekici bir gülümseme veriyor.

*Tanrım, bu kadın. Üzerimde nasıl bir gücü olduğunu
biliyor mu acaba?*

Bölüm 26

KIŞ

Damien'ı aramaya çıktığımda onu babamın ofisinde buluyorum. Dizüstü bilgisayarda bir şeye bakarken kaşları çatılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Neye baktığını görmek için masanın etrafında dolanırken soruyorum.

"Bir sonraki sefer için Sierra Leone'nin belirlenen havaalanı ve çevresindeki bölgeleri kontrol ediyorum," diye mırıldanıyor derin düşüncelerle.

Haritaya bir göz attıktan sonra "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum.

Damien bana bakıyor ve kaçmamdan hâlâ memnun olmadığını görebiliyorum. "Şu andan itibaren üç gün. Bu sabah isyancılarla temas kurdum."

"Baban her zaman Sierra Leone'deki elmaslarda özel bir şeyler olduğunu söylerdi," diyor Cillian içeri girerken aniden. "Özel bir ışıkları ve renkleri var." Cillian oturuyor, hareketten dolayı yüzünde bir acı ifadesi belirliyor. "Üç gün sonra mı gidiyoruz?"

"Biz mi?" Doğrulurken sordum. "Seyahat edecek durumda değilsin."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor. "Ben orada olmadan RUF'la yüzleşmene izin vermem mümkün değil."

"RUF?" Ben soruyorum.

"Radikal Birleşik Cephe," diye mırıldandı Damien.
"İsyancılar kendilerini böyle adlandırıyor."

"Cillian, hâlâ iyileşme sürecindesin," diyorum. "Bu sefer otur."

Ben Damien'ı alacağım ve yanımıza beş adam alıyoruz."

"Sierra Leone senin gittiğin hiçbir ülkeye benzemiyor, yavrum," diyor Cillian. "Savaş yüzünden harap olmuş durumda. "RUF'un lideri Issa Gbao önce öldürür, sonra soru sorar. Onunla bizimle tartıştığın gibi tartışamazsın. Ben gidiyorum. Ben silah kullanabilirim, birinin de senin tasmanı tutması gerek."

Damien kıkırdıyor ve ben de Cillian'a kaşlarımı çatmadan önce gözlerimi ona dikiyorum. "Bana çocukmuşum gibi davranma," diye çıkışıyorum. "Bu iş için kanımı akıttım. Ben Kan Prensesi'yim. Bu benim mirasım ve senin ve Damien'ın beni hak ettiğim yerden alıkoymanıza izin vermeyeceğim."

Öfkemi kaybederek ofisten çıkıyorum, pişman olacağım bir şey söyleyeceğimi biliyorum. Değersiz biri gibi muamele görmekten bıktım.

Evden çıkıyorum ve kendimi aile mezarlığına yaklaşırken bulana kadar yürümeye devam ediyorum. Babamın mezarının önünde durana kadar adımlarım yavaşlıyor.

Bakışlarım sevdiklerimin ebedi istirahatgâhında gezinirken öfkem göğsümde kaynamaya devam ediyor.

"Benim zayıf olduğumu düşünüyorlar." Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken ellerimi iki yanımda yumrukluyorum.

Damien aniden arkamdan, "Zayıf olduğunu düşünmüyorum," diyor.

Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Beni güçsüz hissettiriyorsun. Cillian da öyle. İkiniz de bana güvenmiyorsunuz."

Damien aramızdaki mesafeyi kapatırken başını sallıyor. Boynuma uzandığında geri çekiliyorum. Gözlerini benimkilere dikeyor, sonra elini uzatıyor ve ben kıpırdayamadan parmakları boğazıma dolaniyor ve beni kendine çekiyor.

"Zayıf olduğunu düşünmüyorum Prenses. Sadece tehlikenin yakınında olmanı istemiyorum. İçime Tanrı korkusu salıyor ve bu hiç de rahat olmadığım bir duygu."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sana kendimi daha kaç kez kanıtlamam gerekiyor?" Bileğinden tuttuğum gibi tersliyorum. Damien'ın gözleri bana dikildi. "Beni asla eşit olarak görmeyeceksin, değil mi?"

Bu düşünce kalbime saplandı.

Parmakları boğazımı sıkarken yüz ifadesi granite dönüşüyor. "Deniyorum Winter. Benimle gelmeni kabul ettim. Daha ne istiyorsun?"

"Saygınız!" diye haykırırken nefeslerim dudaklarımda patlıyor. Sadece sevgine değil. Sadece kontrolcü sahipleniciliğın değil. Sadece Kan Prensesi olarak bana saygı duymanı istiyorum." Sanki bu kavga evlendiğimizden beri olacakmış gibi geliyor ve şimdi kelimelerin içimden dökülmesini engelleyemiyorum. "Ben sadece senin karın değilim. Ben bir mafya prensesiyim... bir kraliçeyim ve öyle muamele görmeyi talep ediyorum. Antonio Blanco'yu öldürdüm. Hemsley mirası için savaştım. Ailem arkamda yatıyor."

Damien bırakıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Vücudu gergin ve bakışları ölümcül.

Ona doğru bir adım atarken, "Korkunun beni sakat bırakmasına izin veremem," diyorum. "Sen tanıdığım en güçlü adamsın, Damien. Arkamda bu güce ihtiyacım var. Ya bir takımız ya da hiçbir şey."

Sözlerim karşısında çenesi sıkıştı ve uzun bir süre bana baktı. "Peki."

Kaşlarımı çatmaya başladım.

"İyi, ne?" "Biz bir takımız," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım çatıldı. Bana saldırmasını bekliyordum. "Bana katılıyor musun?" Emin olmak için sordum.

"Evet."

"Bana boyun eğdirmek için sikmeyecek misin?"

Ağzının kenarı seksi bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu gece benimle konuşma şeklinin bedelini ödeyeceksin ama şu anda yapmamız gereken işler var."

Tepkisi karşısında şaşırarak, "Bu konuda benimle tekrar tartışmayacak mısın?" diye sordum.

Sessiz bir kıkırdama çıkarır. "Tekrar dövüşeceğiz ama bu sefer sen kazanacaksın."

"Her seferinde ben kazanacağım," diye mırıldanıyorum yanından geçip giderken.

Damien'in kolu omuzlarıma düşüyor, sonra da kıkırdıyor, "Benim küçük tükürük ateşim."

"Ben bir cehennemim," diye homurdanıyorum ama ondan uzaklaşmıyorum ve bunun yerine kolumu sırtının alt kısmına doluyorum.

DAMIEN

Uçak durduğunda gözlerim Winter ve Cillian arasında gidip geliyor. "Bırak konuşmayı ben yapayım."

Koltuklardan kalkıp Winter'ın kurşun geçirmez yeleğini kontrol ettikten sonra kendi yeleğimi kontrol ediyorum. "Silahlarınızı tekrar kontrol edin," diye mırıldandım.

Hafif makineli tüfeği namlusu aşağı bakacak şekilde karnıma dayayarak çıkışa doğru yürüyorum ve kapıyı açarak merdivenlerden iniyorum. Winter hemen arkamda, Cillian ve adamları da arkadan geliyor.

Sierra Leone topraklarına adım attığımda araç sesleri duyuyorum ve ardından havaalanını çevreleyen çalılıkların arasından üç cip beliriyor.

Her araçta beş adam var, hepsi de tepeden tırnağa silahlı. Derin bir nefes alıyorum. "Ben temiz işareti verene kadar çantayı getirmeyin."

Onlara doğru yürümeden önce ciplerin bir toz bulutu içinde durmasını bekliyorum.

İsyancılardan biri atlıyor ve gözlerinde acımasız bir parıltıyla bana doğru yürüyor. Bakışlarını karşılıyorum ve birbirimizden birkaç adım ötede durduğumuzda gözleri tiksintiyle üzerimde geziniyor. "Vetrov?" diye adımı tükürdü.

"Gbao," diye mırıldanıyorum, lider dışında kimseyle muhatap olmayı reddediyorum.

Asi elindeki AK47 ile cipe doğru işaret ediyor.

Lider bir cipten atlıyor ve kahkahalar atarak yavaşça bana doğru yürüyor. "Demek Hemsley ailesinin yeni reisi bu?" Ses tonu küçümseyici. Önümde durduğunda tekrar gülüyor, "Yoksa bekçi köpeği mi?"

Beni yemlemesine izin vermedim, bunun yerine onu ölümcül bir bakışla kıstırdım. "Elmasları getirdin mi?" Direkt konuya giriyorum.

Başını sallıyor, bir elini havada sallarken gözleri bana dikiliyor. "Para mı?"

"Önce elmaslar," diye homurdanıyorum.

İsyancılardan biri elmasların bulunduğu tenekeyi açtığında ve isyancıların geri kalanı ciplerden indiğinde tansiyon yükselmeye başlar.

Bir elimi kaldırarak Winter'a yanıma gelmesini işaret ediyorum. O yanıma gelene kadar ensemdeki deri karıncalanıyor, diğer yanında da Cillian var.

Liderin gözleri onun üzerinde geziniyor ve sonra sırtıyor.

Winter ilerlerken kalbim duracak gibi oluyor. Çenesini kaldırıyor, isyancılarla yüzleşirken gözleri ikiz alevler saçıyor.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde tutuyor ve sonra Gbao başını sallıyor.

Asi elindeki tek bir elması bırakıyor ve Winter zımpara testini gerçekleştirirken adamları yakından izliyorum. Sonra mırıldanıyor, "Bir sonrakini ben seçeceğim." Bir tane daha alıyor ve kontrol ediyor. "Sorun yok."

Duyularım tetikte, tenim karıncalanıyor ve nefeslerim yavaşlıyor. "Parayı getir."

Cillian uçağa doğru yürür ve birkaç saniye sonra evrak çantasıyla geri döner. Çantayı yere bırakır ve

Kapıyı açıp Winter'ın yanına geri dönüyor.

Gbao paraya bakar ve adamlarından birinin alması için tembel bir hareket yapar.

Elmas tenekesini Winter'a verirken sessizlik havayı dolduruyor ve biz yavaşça uçağa doğru çekilirken iki grup da diğerine sırtını dönmüyor.

Ancak uçağa bindiğimizde ve kapıyı arkamızdan kapattığımda kaslarım gevşemeye başlıyor. Kapının yanında durmaya devam ediyorum, tozlu pistte taksi yaparken silahım hazır.

Silah sesleri duyulur, sonra Cillian der ki, "Gidiyorlar. Sadece havaya ateş ediyorlar. Endişelenecek bir şey yok."

Sierra Leone topraklarından havalandığımızda Winter'a doğru yürüyorum ve yanındaki koltuğa oturuyorum. Silahı yere bıraktım ve derin bir nefes aldım.

"Beklediğimden çok daha iyi geçti," diye mırıldanıyor Winter her bir elması incelerken. "İkiniz nasıl devam ettiniz, ben biraz eğlence bekliyordum."

Cillian kıkırdıyor. "Sadece sen buna sıkıcı diyebilirsin."

"Her toplantı bu kadar kolay olmayacak," diye homurdanıyorum. Yine de Winter'ın kendini tutma şekliyle gurur duyuyorum. Baskı altında kılını bile kıpırdatmadı. Öyle olmasını beklediğimden değil.

"Ne zaman bırakacağız?" diye soruyor. "Gelecek ay."

"Alexei bizimle New York'ta buluşacak mı?" Kutuyu kapatır ve Cillian'a verir, o da çantasına yerleştirir.

"Evet."

Winter'ın gözleri yüzüme yerleşiyor ve sonra bana gülümsüyor. "İlk başarılı koşumuzu kutlamalıyız."

"Barbekü, şenlik ateşi ve bir bardak bira," diye mırıldanıyor Cillian.

Bu Winter'ın kıkırdamasına neden olur. "Tıpkı babamın eve her gelişinde yaptığı gibi."

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul ediyorum, bir sorun çıkmadığı için rahatladım. Tanrım, umarım Winter'la birlikte koşmak zamanla daha kolay olur çünkü karımın geri adım atmayacağını biliyorum.

Bölüm 27

KIŞ

Şenlik ateşinin etrafında oturmuş, Cillian'ın bir bira daha içmesini izlerken yüzümde yumuşak bir gülümseme var. Bira bardağını yere bırakırken, "Tanrıların Nektarı," diye düşünüyor.

Dana hemen tekrar dolduruyor, Cillian da "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun kadın?" diyor.

"Elbette," diye alay ediyor onunla.

"Oh." Kaşları kalkıyor, sonra da ona orantısız bir sırıtış atıyor. "O zaman benden faydalanacak mısın?"

Bir kahkaha attım. "Eww. Ben buradayım." Garip görünen Cillian mırıldandı, "Üzgünüm, tatlım."

Damien yanıma oturuyor ve elini kalçama koyuyor, sıkıca kavriyor. Yeni duş almış, saçları nemli ve tıraş losyonu soluduğum havayı doldururken, "Seni sarhoş etmeliyim, böylece senden faydalanabilirim" diyorum. Gözlerim göğsünü sımsıkı saran siyah gömleğine kayıyor ve sonra kaslı bacaklarını seyre dalıyorum.

Cillian bir inilti çıkarır. "İntikam çok kötüdür."

Damien bakışlarını bana çeviriyor ve yüzümde ona duyduğum arzuyu görünce dudakları kıvrılıyor. "Beni sarhoş etmek zorunda değilsin."

Cillian birayı ağzına götürürken, "Tanrı merhamet etsin," diye mırıldanıyor.

Damien'in gülümsemesine neden olan bir kahkaha patlattım.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyorum.

Dana mutfaktan biftekleri almaya gidiyor ve Cillian'ı ızgara yapması için görevlendiriyor. Kısa süre sonra koku havayı dolduruyor ve ben mutlu bir iç çekiyorum.

Damien şakağıma bir öpücük konduruyor ve kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. "Mutlu musun?"

Başımı sallıyorum, yanağım gömleğine değiyor. "Çok."

Alevlerin dans edişini, korları gece gökyüzüne fırlatışını izliyorum. Dana ve Cillian'ın flörtleşmeleri ve kıkırdamaları mangal yaptıkları yerden uzaklaşıyor.

Tanrım, bu hayattan daha ne isteyebilirim ki? Kocam olarak Damien Vetrov var. Dana ve Cillian var. İşimiz gelişmeye devam edecek.

Hayat mükemmel.

Koşuyu takip eden hafta hepimiz bir rutin buluruz. Damien ve ben gelecek ayki koşuları ve satışları planlarken, Cillian da muhafızlara ve araziye göz kulak oluyor.

"Sırada Kongo mu var?" Babamın belgelerini karıştırırken emin olmak için sordum. Damien ve ben ofisi kendimize ait hale getirebilelim diye ofisi temizlemeye karar verdim. Bir ara babamın ve Sean'ın kişisel eşyalarını da toplayacağım ama henüz buna hazır değilim.

"Evet, önümüzdeki hafta. Perşembe günü buluşuyoruz," diye yanıtlıyor Damien, bugün kurduğu yeni kasanın kodunu ayarladığı yerden.

"Kod nedir?" Elimdeki kâğıtlara bakıyorum.

"Düğün günümüz. Yıl, sonra ay ve tarih," diye mırıldanıyor kodu kilitlerken. Bana döndüğünde onu bir gülümsemeye ödüllendiriyorum.

Dikkatimi tekrar belgelere veriyorum ve bir iç çekiyorum. "Babamın bunları neden sakladığını ancak Tanrı bilir. Kahve fişleri mi? Neden?"

"Kim bilir," diye mırıldanıyor Damien otururken. Şifreli dizüstü bilgisayarda her şey var, o yüzden belgeleri at gitsin."

Bir kutuya koyuyorum. "Haklısın."

Damien yardım etmeye başlar ve sonra donup kalır. Elindeki kâğıtları bıraktı ve bir fotoğraf aldı. Dudakları daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Neye bakıyorsun?"

Görebilmem için çeviriyor. "Oh, on yaşındaydım." Annem, Sean ve benim İrlanda'da yaşadığımız zamanlardan kalma bir fotoğraf.

Damien fotoğrafa tekrar bakar. "Küçük Kış." Fotoğrafı bir kenara koyuyor ve sonra soruyor: "İrlanda'yı özlüyor musun?"

Bir yığın belgeyi daha kutuya yerleştirirken "Bazen," diye cevap veriyorum. "Peki ya sen? Rusya'yı özlüyor musun?"

Damien başını sallar. "Uzun zamandır evde değildi."

"Aynen," diye katılıyorum. "Burası evimiz. Ada." Damien sadece gülümsüyor ve ben de "Ada sana ev gibi geliyor mu?" diye soruyorum.

Gözlerini benimkilere dikti. "Sen benim evimsin, Prenses. Nerede yaşadığımız umurumda değil." Belgeleri karıştırmaya devam ediyor, sonra bir klasörü açıyor ve kaşları çatılıyor.

"Bu da ne?" Dosyada ne varsa yavaşça sayfalarını karıştırırken soruyorum.

"Akademideki fotoğraflarımız" dediğinde görebilmek için ayağa kalktım.

"Ne?" Yaklaşıyorum ve sonra fotoğraflara bakıyorum. Akademide koşarken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Bir diğeri eğitim sırasında. Bir de Adrien'la yemek yerken Damien'in bakışlarının bana kilitlendiği bir fotoğraf var.

"Tanrım, ne kadar çok var," diye soluk soluğa bir çift alıp bakıyorum. St. Monarch'dayken babam beni izlemişti. "Bak." Damien'in beni taşırken çekilmiş bir fotoğrafını tutuyorum. Vince bana ilaç verdikten sonra çekilmiş olmalı. "Bu açık artırmadan iki gün önceydi. Babam saldırıdan haberdar olduğuna dair hiçbir şey söylemedi."

Damien bana kolumu onun koluna doladığım ve birbirimize baktığımız bir fotoğrafı gösteriyor. "Akşam yemeğinden önceki ilk gece."

Fotoğrafları bırakıp Damien'in başarılarının bir çıktısına bakıyorum. Ayrıca Madam Keller ile babam arasında alışılmadık bir bağımız olduğunu söylediği bir yazışma var ve babam Damien'a benim için teklif vermek istediğini açıkça belirtiyor.

"Bana verdiği en büyük hediye," diye mırıldanıyorum.

DAMIEN

Carson sözleşmesini başarıyla tamamladıktan sonra aradı. Sanki birbirimizi aylardır görmemişiz gibi hissediyorum ama sadece dört hafta oldu.

İskelenin yanında durup bir teknenin adaya yaklaşmasını izliyorum ve Carson'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Tekneyi iskelenin yanında durduruyor ve bana bir ip uzatıyor. İpi bir direğe bağlıyorum ve sonra elimi ona uzatıyorum. Geniş bir sırtıyla elimi tutuyor ve iskeleye adımını atar atmaz birbirimize sarılıyoruz.

Carson çantasını almak için geri çekilirken, "Evlendin," diye kıkırdıyor.

"Kardeşin ne yapıyor?" diye mırıldandım. Birbirimize bakıyoruz, sonra "İyi misin?" diye soruyorum.

Yürümesi için işaret ettiğimde başını sallıyor. "Sözleşme başarılı oldu. Hiçbir sorun yaşamadım."

"Güzel." Ona bakıyorum. "Sırada ne var? Alexei'ye katılacak mısın?"

Carson beni şaşırtarak başını sallıyor. "Henüz değil. Yalnız bir kurt olmayı seviyorum." Bakışları adanın üzerinde geziniyor, sonra soruyor, "Evlilik hayatı nasıl?"

"Güzel." Carson bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben de "Çok iyi" diye detaylandırıyorum. Sözlerim onda bir kıkırdama yaratıyor.

Eve yaklaştıımızda, Winter arka kapıdan çıkıyor ve sonra itiraf ediyorum, "Onu sistemimden çıkarmam mümkün değil. Onu seviyorum."

"Senin adına sevindim kardeşim," diyor Carson, sözleri samimi.

"Size katılmayacağım için kızgın değil misin?" Aramızda herhangi bir husumet olmasını istemediğim için soruyorum.

"Hayır, tek başıma da idare ederim. Ayrıca," diyerek evi çevreleyen araziye işaret ediyor, "kontratlar arasında kaabileceğim bir yer olması hoşuma gidiyor."

Winter'a varmadan hemen önce "Her zaman hoş karşılanacaksınız," diyorum.

Carson ona sarıldığında Winter'ın gözleri büyüyor ve donup kalıyor. Carson onu bırakır ve gülerek "Artık ailedensin" der.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Yani vasini çaldığım için beni öldürmek istemiyorsun."

Carson bir kahkaha daha patlatır. "Seni gördüğü anda onu kaybettim. O zaman seni öldürmedim, o yüzden şimdi endişelenmene gerek yok."

"Carson Koslov," diyor Cillian arka kapıdan. "Hazır buradayken, arkamdan Winter'la evlendiği için Damien'in işini bitirmen için seni tutmak istiyorum."

Carson'ın gözleri bana kayıyor ve bu beni kıkırdatıyor. "şaka yapıyor."

Winter, Cillian'ı eve geri iterken, "Böyle şakalar yapma," diye azarlıyor.

"Zaten bir kayınpederin var gibi görünüyor," diye mırıldandı Carson.

"Günde en az bir kez kıcıımı tekmelemek istiyor," diye kıkırdıyorum.

Carson'ın bakışlarına karşılık vererek açıklıyorum: "Bu bizim bağ kurma yöntemimiz." "Gel. Bana evinizi gösterin," diyor Carson.

Kolunu omzuma doladı.

İçeri girip Carson'ı oturma odasına götürmeden önce Dana'yla tanıştırıyorum. Ben ikimize birer kadeh votka koyarken Carson çantasını yere bırakıyor.

"Na zdoróv'je," diye kadeh kaldırıyoruz içkimizi yutmadan önce.

Carson etrafına bakındıktan sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Elmas işi nasıl gidiyor?"

Ben cevap verirken oturuyoruz, "Güzel. Başarılı bir tur geçirdik ve bir sonraki tur Perşembe günü. Senin de geleceğini umuyordum."

"Elbette. Şimdi ne yaptığını görmek isterim," diye kabul ediyor. "Sadece bir hafta kalabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet, bir sonraki sözleşmemden önce Alexei'yi ziyaret etmek istiyorum."

Winter oturma odasına geldiğinde başımı sallıyorum. Yanıma oturuyor, sonra Carson'a gülümsüyor. "Bir sonraki sözleşmenin kim olduğunu biliyor musun?"

Carson başını sallar. "Henüz değil."

Akşam yemeği vakti gelene kadar ziyaret ediyoruz ve sonra yemek odasına geçiyoruz.

Dana masaya bir ziyafet koyduğunda Carson, "Tanrım, çok güzel görünüyor. Çöplerle yaşıyordum." Sonra bana sırtıttı. "Kilo almana şaşmamalı."

Cillian kıkırdayınca kaşlarım havaya kalkıyor ve sonra

mırıldanıyorum: "Yarın ahırda ikinizin de canına okuyacağım."

Cillian yüzüne yayılan bir sırıtışla, "Oh, tamamdır," diyor.

Winter sağ tarafımdaki koltuğa oturuyor ve ben de elini tutup lezzetli yemeklere geçmeden önce sıkıyorum.

Yemek yerken şakalaşmalar ve kahkahalar havayı dolduruyor ve masanın etrafına bakarken dudaklarımı büken bir gülümsemeyle aileme bakıyorum.

Kışa kadar böyle bir şeyin varlığından haberim yoktu. Bakışlarım ona kayıyor ve sıcak gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

Düşünsene, her sabah onun güzel yüzüyle uyanıyorum. O sadece benim için diz çökerken erkeklerin ona boyun eğmesini izleyebiliyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum usulca, bu duygunun gerçek anlamını şimdi anlıyorum.

Sonsöz

DAMIEN

On beş yıl sonra.

Yedi yaşındaki küçük kızımız Inna'nın yanına çömelip mırıldanıyorum: "Derin bir nefes al, sonra tetiği çekmeden önce yavaşça bırak."

Inna başını sallıyor, sonra namluyu nişangâhıyla hizalıyor. Nefes alıp verişini ve ardından minik parmağının tetiği çekişini izliyorum.

Boya topu Cillian'ın sırtına sıçradığında ve o bir küfür savurduğunda, Inna'yı tutuyorum ve saklanmak için koşuyorum.

"Küçük pislikler," diye bağılıyor Cillian arkamızdan.

Inna'nın kahkahası ormanın içinde patlıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutarken onun ağzını kapatıyorum. "Şşş, sessiz olmamız gerek."

On bir yaşındaki oğlumuz Nikolai, "Sessiz ol," diye kıkırdıyor ve sonra bir paintball bacağıma isabet ediyor. "Anne, babamı yakaladım" diye bağılıyor.

Koşmayı bırakmıyorum ve silahımı Nikolai'a doğrultarak onu karnından vuruyorum, siyah gömleğinin üzerine parlak sarı sıçrıyor. "Baba!" diye bağılıyor ve tam Kış ağaçların arasından geçerken peşimden koşuyor.

Inna bir maymun gibi bana yapışıyor, boya topları sırtıma çarparken başını boynuma eğiyor.

Dramatik bir şekilde dizlerimin üzerine cöküp inliyorum, "Kurtar kendini, Inna. Kaç."

"Saçmalama baba," diye bana çıkışıyor ve sonra annesiyle kardeşine ateş açıyor. Kimse onu vurmaya cesaret edemedi ve ben de korunmak için kızımın arkasına saklandım.

Cillian, Inna'yı geçmeye çalışırken, "Bir çocuğun arkasına saklanan yetişkin bir adam," diye mırıldanıyor. Cillian aniden ileri atılıyor ve Inna'yı tutup omzunun üzerinden atıyor ve Inna "Bu hile, büyükbaba" diye bağıyor.

Silahı adamın kışına doğrultup tetiği çekiyor ve ardından kahkahalar patlarken nefes almakta zorlanıyorum.

Cillian onu yere bırakır ve kışını tutarken dizlerinin üzerine çöker. Inna ona kendinden memnun bir bakış atıyor. "Ben Kan Prensesi'yim. Kimse bana bulaşamaz."

Nikolai beni bir kez daha vuruyor, sonra ben fırlıyorum ve peşinden koşarken tiz çığlığı ormanda yankılanıyor. Annesinin hızını almış.

"Anne!" Nikolai ağaçların arasına dalarken bağıyor. "Yardım edin!"

Bir paintball topu sırtıma çarpıyor, sonra bir tane daha. Duruyorum ve bana sırttan Winter'a dönüyorum. İleri atılıp hızla onu tutuyorum, vücuduma doğru çekiyorum ve sonra boynumdaki boyayı yüzüne bulaştırıyorum.

Bir kahkaha çığlığı atıyor ve ne kadar mutlu olduğunu görünce dudaklarına yapışıyorum.

"Eww," Inna aniden diyor, yapmak Kış Yine kıkırdama.

"Eww için olmasaydı, sen -"

"Cillian!" Winter cümlesini tamamlayamadan onu susturur.

"O sadece yedi yaşında."

"Ne yapmazdım?" Nikolai bize doğru yürürken Inna soruyor. "Annen beni tokatlar. Hadi gidip boyayı yıkayalım."

Cillian, Inna'nın elini tutarken şöyle diyor.

Dana bizi fark edene kadar eğlenceli bir atmosferde eve doğru yürüyoruz. "Bu eve bu kılıkla adım atamazsın."

Cillian ona doğru koşmaya başlarken, "Hadi canım," diye kıkırdar. Dana bir çığlık atar ve içeride kaybolur.

"Herkes yemekten önce duş alsın," diyor Winter içeri girerken.

Odalarımıza dağılıyoruz ve Winter'ı duşa kadar takip etmeden önce kapıyı kilitlediğimden emin oluyorum.

Winter muslukları açıyor ve sonra soyunuyoruz, gözlerim hala onun çıplak vücudunu görüyor.

Onu spreyn altına çekerken "Buraya gel," diye homurdandım.

"Kapıyı kilitledin mi?" diye soruyor kollarını boynuma sararken.

"Evet." Başımı eğdim ve karımın ağzına yapıştım.

On beş yıl oldu ve ben hâlâ ona doyamadım. Winter ve onun ateşli ruhu kalbimdeki ateşi yakmaya devam ederken bir yüz yıl daha yeterli olmazdı.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

